

Trường Nhạc Công Tử

Contents

Trường Nhạc Công Tử	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	6
4. Chương 3	13
5. Chương 4	19
6. Chương 5	25
7. Chương 6	32
8. Chương 7	38
9. Chương 8	44
10. Chương 9	50
11. Chương 10	56
12. Chương 11: Vĩ Thanh	63

Trường Nhạc Công Tử

Giới thiệu

Thể loại: Âm áp, điền văn, HEEditor: Chiyo ChanThật sự là mọi chuyện rất thú vị, giai nhân nằm b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truong-nhac-cong-tu>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Gió nam ngày hè ẩm áp đang thổi về, những cơn gió xuân ôn nhu đang dần tiêu thất, mọi người đều cảm nhận được mùa hè sắp về.

Trừ bỏ báo hiệu từ thiên nhiên khiến mọi người cảm nhận mùa hè đang về, còn có một phương thức khác để mọi người biết rằng mùa hè đang đến. Đó là một nơi ở đô thành Trường An phồn thịnh, nơi mà đại hộ

nhân gia ái hảo phong nguyệt và văn nhân tối thường tụ tập Bách Hoa phố. Từ đặt quan quý nhân, cho tới phiên phu tiểu tốt, đều biết Bách Hoa phố là nơi ôn nhu hương khiến nam nhân đều vừa lòng khẩu nhĩ (vừa lòng cả miệng lẫn tai, còn ai hiểu thế nào thì tùy =)), hai ven phố phú lệ đường hoàng hơn cả gia đình giàu có , so với ca lâu tửu quán còn hơn phân hũn vĩ khí phái.

Nhưng mà chân chính nắm giữ Bách Hoa phố, cũng không lẫn lộn với các nơi khác, chỉ có “ Ý Hương Hồng Uyển “làm việc thần bí cùng “ Tê Phượng Lâu” có được chỗ dựa là phần đông hoàng tộc trong kinh thành, có thể lực cùng bối cảnh cường đại.

Ý hương hồng uyển thần bí ở chỗ không ai biết quá khứ của nó, chỉ biết rằng Ý Hương Hồng Uyển đột nhiên xuất hiện trong vài năm nay. Không giống ca lâu tửu quán bình thường, có cô nương khôn khéo trong giao thiệp mời chào khách nhân cùng với bảo tiêu vây bốn xung quanh, thực khiến người hoài nghi ý hồng hương uyển có thực là nơi đương kim tối nổi danh phong nguyệt nhất trong tất cả miệng của nam nhân trong thành Trường An.

Mà chỗ một khác, Tê Phượng Lâu được quan đặt quý nhân ủng hộ lại bất đồng với Ý Hương Hồng Uyển. Tụ tập nếu không phải người có uy tín danh dự trong kinh thành, cũng là người mà lâu chủ Phượng Vân Ẩn quen biết.

Có thể quen biết được Phượng Vân Ẩn cũng chỉ có ít người, trong đó chính là “ Trường Nhạc công tử “ Sở Nghệ mà ở Bách Hoa phố nổi danh không người không biết, không người không hiểu . Trường Nhạc công tử Sở Nghệ, tính cách như danh xưng, rất nhã nhặn, ngày ngày lưu luyến ở các hồng quán tửu lâu lớn nhỏ của Bách Hoa phố, chìm trong giai nhân cùng thuần tửu, vô cùng tự tại

Có lẽ sẽ có người nói, bạn bè của Phượng Vân Ẩn đều chỉ là lũ hoàn khổ đệ tử ; Kỳ thật chỉ có người quen mới hiểu được, Sở Nghệ lưu luyến mỹ nhân thanh sắc, nhưng hẳn phải tuân thủ ước định với chủ lâu Phượng Vân Ẩn , phụ trách chức vụ lâu chủ.

Bất quá lại không ai biết Sở Nghệ vì sao cùng Phượng Vân Ẩn có ước định kỳ quái này, nhưng thấy Sở Nghệ cả ngày treo vẻ mặt đầy ý cười, xem ra, hẳn thật rất thích chức vụ lâu chủ Tê Phượng Lâu này.

2. Chương 1-2

” Sở ca ca! ”

Một giọng nữ từ xa truyền tới, chỉ thấy hần hơi nhũ mào, nhìn như đang suy nghĩ một việc gì đó rất khó khăn mà đau đầu. Ai, hẳn không muốn rước đến phiền phức linh tinh gì đâu a? Dù nghĩ vậy nhưng Sở Nghệ vẫn tự giác xoay người phía người đang đi tới. Chỉ thấy một thiếu nữ mặc quần áo vàng, đang bước nhanh hướng hần mà đến, bỏ nhào vào lòng hần làm nũng:” Tiểu Võ nhẩn là lâu sao không gặp ”

Dù không phải việc to tát nhưng Sở Nghệ vẫn thấy phiền phức:” Sao hần không tự đến gặp ” Sở Nghệ thoải mái nói, hướng người có khuôn mặt động lòng cũng chính là Phượng Điệp Vũ mà hồng. Xoa xoa thái dương, người đã muốn ta đi làm quản lý của Tê Phượng Lâu thì đừng có tạo chuyện gây sự đi! Sở Nghệ trong lòng không khỏi mọc lên oán giận nho nhỏ

” Nhất định là làm Tiểu Võ sinh khí ” Hần lớn mật đặt giả thiết

” Không có! ” Thiếu nữ kinh hô một tiếng, khẽ ngẩng đầu lên, đôi mắt đen khê loé sáng mang vẻ đẹp mỹ lệ, lên án Sở Nghệ đoán sai

” Vậy tại sao? ” Chắc chắn là phải có nguyên nhân, đảm bảo người này đang giấu hần việc gì đó

Phượng Điệp Vũ chớp chớp con ngươi đen đã xuất hiện một tầng hơi nước, phẳng phất như đang cầu xin:” Tiểu Võ nói đến đại ca của hần, sau đó... ”

” Sau đó muội nói truyện trước kia, rồi bảo không bao giờ trở về được nữa, là một tiểu nhân vong ân phụ nghĩa! Đúng hay không? ” Sở Nghệ thuận miệng tiếp lời

Chỉ thấy Phượng Điệp Vũ vẻ mặt khê tái, phảng phất Sở Nghệ đã đoán trúng nguyên nhân truyện Tiểu Võ. Không khỏi thở dài, Phượng Điệp Vũ nhìn không được sụt sịt, trong mắt xuất hiện lệ quang

” Ai! ” Sở Nghệ vỗ vỗ nàng ” Để ta đi Ý Hương Hồng Uyển một chuyến, nhưng muội phải ở lại Tê Phượng Lâu, không được ly khai ” Hắn lo lắng hần vừa đi ra Phượng Điệp Lâu liền đuổi theo sau

” Thế nhưng... ” Phượng Điệp Vũ muốn tranh thủ đòi quyền lợi nho nhỏ, như cùng Sở Nghệ cùng nhau đi Ý Hương Hồng Uyển tìm người

” Không hẳn là thế ” Theo tính cách của Phượng Điệp Vũ nếu trở về tìm Tiểu Võ không cãi nhau mới lạ, sau lại tới tìm hắn tới thu thập tàn cục. Hắn hà tất phải tìm phiền toái cho mình chứ? Ai, nói đến ước định không phải lo do Dữ Phượng Vân lúc đi ở ẩn tạo ra sao

” Nếu muội muốn Tiểu Võ cả đời không trở về thì cũng không cần ta đi Ý Hương Hồng Uyển một chuyến ” Ý tứ rất rõ ràng, nếu Phượng Điệp Vũ cứ đòi đi cùng thì hắn sẽ ngồi vắt chân, ngược mắt làm ngơ. Quay về với chính nghĩa hắn càng dễ dàng hơn! Dùng chiêu này với Phượng Điệp Vũ quả nhiên hiệu quả, Sở Nghệ không sợ Phượng Điệp Vũ mất lòng

” Vậy ngươi phải đáp ứng ta mang Tiểu Võ trở về! ” Phượng Điệp Vũ không cam lòng đồng ý, đối với Sở Nghệ đưa ra điều kiện

” Đương nhiên ” Sở Nghệ trấn an tâm tình không ổn định của Phượng Điệp Vũ, lừa người về tắm phòng nghỉ ngơi

Hô, thật vất vả mới đuổi được tiểu muội đi, tâm tình Sở Nghệ mới được cải biến rõ ràng. Lỡ dăng khoe miệng hiện lên tiêu ý, khuôn mặt khôi phục lại hình tượng Trường Nhạc công tử với nụ cười luôn hiện trên môi. Nhưng mà cách đó không xa, ở sảnh phòng truyền đến thanh âm của một nam tử, đã phá hư bầu không khí hoàn mỹ

” Tên cho, chó xấu... thả ta ra ngoài! ” Giọng nói mang theo sự giận dữ, bất mãn, rít gào của nam tử trong sảnh phòng đang mất không chế, tùy thời có thể lâm vào tình trạng cắn người của chó điên. Hắn phải đi trấn an người đang tức giận. Nhưng Sở Nghệ tin tưởng hôm nay là một cơ hội tốt, vì tên này xuất hiện trong vận mệnh của hắn, khiến hắn có hứng thú với nam tử này

“Xú nam nhân giả tạo, người mau tháo dây trói cho ta,...” Tiếng chửi bới ngừng lại bởi vì người vừa tới hé ra một nụ cười hoàn mỹ mê người. Nhưng chỉ trong nháy mắt, nam tử lại dùng âm thanh cực lớn như muốn đem nóc nhà sảnh phòng ném đi

Sở Nghệ chỉ cười không đáp, mặc cho nam tử tóc đen bất mãn phát tiết đến khi khuôn mặt đỏ ửng mà thở hổn hển, hắn mới miêng cường cười nói:”Sách, không nghĩ tới để người đối một hôm mà vẫn còn tinh thần như vậy”

Từ nhỏ đến lớn mọi người đều đối hắn cung kính, dám chỉ vào mặt hắn mà mắng chửi thô tục thì có rất ít người. Nhưng Sở Nghệ rất rõ ràng, những người xung quanh hắn đều là nịnh bợ, trong mắt họ hắn chỉ là con dê béo dùng làm bàn đạp để đi lên quyền lực

Chính vì thế mà chưa ai gặp được tính cách thật của Sở Nghệ. Mọi người nhìn thấy hắn chính là một tên chơi bời, luôn có người sẵn sàng cung phụng theo sau, là ‘Trường Nhạc công tử’ Sở Nghệ luôn ôn nhu. Nhưng hôm nay ngoài ý muốn hắn lại gặp một người có tính cách không giống với những người luôn ở xung quanh hắn. Hắn tỏ thái độ như không quan tâm, nhưng không hiểu sao lại thích đùa hắn, không tài nào có thể đưa ra được bộ mặt cười giả tạo. Hắn tự nhiên thấy hứng thú với nam tử này. Chính vì nguyên nhân này mà Sở Nghệ dùng thái độ ác liệt với nam tử. Cũng để là thoả mãn hứng thú của hắn hay là một lí do nào đó hắn không nghĩ ra

“Ngươi còn nhớ là để ta đối bụng một đêm “Nam tử tóc đen một lần nữa đề cao giọng, ánh mắt toả ra sát khí như những mũi tên vô hình bắn xuyên qua người Sở Nghệ

“Đương nhiên”Sở Nghệ gật đầu cười,ngồi trên ghế hơi cúi xuống,ánh mắt phượng thon dài nhìn chăm chăm cặp mắt đang toé lửa của nam tử

“Người còn dám nói là đương nhiên”Nam tử tức giận như muốn đâm Sở Nghệ,nhưng cổ tay hắn bị trói chặt không nhúc nhích được.Nhìn thấy hành động của hắn, Sở Nghệ hiển nhiên cười nhạt. Chỉ cần được tự do, hắn sẽ xé nát khuôn mặt đáng ghét đang tươi cười kia hoặc làm một đao để biến hắn thành tên xấu xí

” Thế ta phải làm thế nào? ” Sở Nghệ bất đắc dĩ thở dài, hỏi nam tử

” *** mẹ ngươi ” Nam tử tóc đen thô tục nói:” Ngươi mau thả ta ra, như thế là tốt nhất ”

Lời uy hiếp của hắn đối với Sở Nghệ không có chút hiệu quả, thậm chí còn làm Sở Nghệ thấy buồn cười:” Sạch, sao ngươi có thể thô tục mắng người như vậy ” Xem ra hắn phải hảo hảo giáo dục nam tử này thế nào là lễ độ

” Ta cứ thô tục! ” Hắn bắt quá chỉ nói sự thật, tên Sở Nghệ kia không có gì là tốt cả

” Ngươi nha ” Sở Nghệ hảo tâm nhìn nam tử đang chật vật trước mặt, bình tĩnh nhìn nam tử như muốn nhảy lên giết hắn

” Chết tiết! Cái tên bẩn thỉu! ” Một cái tát giáng xuống phát ra âm thanh vang dội, nam tử cuống bọ muốn thoát khỏi kiềm hãm nhưng không được

” Ta không cho nói hỗn chướng hay tên bẩn thỉu ” Sở Nghệ hé ra nụ cười sáng lạng và ôn nhu

” Mặc kệ! ” Nam tử đầu tiên là sưng sốt, xong lại khôi phục gào thét:” Ngươi chính là tên bẩn thỉu! ” Hắn lặp đi lặp lại:” Bẩn thỉu! Bẩn thỉu! ”

Nhưng nam tử lại không biết Sở Nghệ cười chính là tức giận. Phút chốc nam tử đang kêu gào chợt im lặng. Đôi mắt hắn mở to nhìn khuôn mặt tuần tú của Sở Nghệ ở sát đang hôn lên môi hắn, hô hấp của hắn đột nhiên trở nên khó khăn, hắn không hiểu gì mà hỏi trong đầu. Sở Nghệ hôn làm nam tử cứng đờ tại chỗ, còn Sở Nghệ thì rất hài lòng kiệt tác của mình

” Nếu còn khiến ta không hài lòng... ” Sở Nghệ buông nam tử:” Ta sẽ thỉnh thoảng xử phạt ngươi tội vô lễ ” Hắc ác ý liếm liếm khoé môi nam tử, thưởng thức khuôn mặt ngọc lạng của nam tử. Bất quá Sở Nghệ biết nam tử không làm trái nữa... vì hành động lúc này quá kích thích nam tử

” Nói cho ta biết tên của ngươi ” Sở Nghệ sờ sờ trán nam tử như muốn giúp hắn trấn tĩnh

” Tên? ” Nam tử hơi nhấc đầu, nhìn hắn đầy nghi hoặc

” Đúng ” Sở Nghệ gật đầu nói

” Ta sao phải nói tên của ta cho ngươi! ” Nam tử lười để ý tới Sở Nghệ

” Không nói... ” Sở Nghệ cười lạnh:” Ta đây không thể làm khác hơn là tái xử phạt ngươi ” Hắn không tin nam tử này không chịu khuất phục

” Không nên, ta nói! ” Cùng với Sở Nghệ đấu lần nữa không bằng hắn nhượng bộ nói tên mình cho Sở Nghệ

” Ân? ” Sở Nghệ chờ nam nhân trả lời

” Ngôn Vũ Hiên ” Nam tử không tình nguyện trả lời

” Ta nghe không rõ ” Sở Nghệ làm bộ không nghe rõ

” Oa! Ta là Ngôn Vũ Hiên, ngươi không được hỏi nữa! ” Ngôn Vũ Hiên hét lớn, nhưng khi hắn còn đang hét, Sở Nghệ đã cường ngạnh lần thứ thứ hai bá đạo hôn trụ hắn

Người cứu mạng a!

Không ai nghe thấy Ngôn Vũ Hiên từ sau trong nội tâm đang khóc, hắn đã làm gì mà chịu khổ thế này!

Tính toán hi sinh để giúp đệ đệ từ do đã nhiều ngày, lẽ nào đại ca không đến cứu hần? Dù hần không có công lao thì cũng có khổ lao! Vì sao người nhà chưa hành động? Lẽ nào cứu đệ đệ xong liền quên hần! Không nên! Ta không có ý ở đây! Ngôn Vũ Hiên lắc đầu làm tóc rối mù, Sở Nghệ không khỏi thay hần lo lắng

“Không thể như thế!” Nếu hần thực sự không thể quay về lẽ nào là bởi vì xấu cậu này cản trở, nếu không phải hần thì hần đang ở phòng ôm PC chơi game

“Người nhìn ta cái gì?” Sở Nghệ bắt đầu dĩ nhún vai, không tán thành Ngôn Vũ Hiên đem tất mọi việc cho hần

Sở Nghệ nhìn Ngôn Vũ Hiên rồi đứng lên, khi quay lại mang theo món xương sườn, dụ dỗ cái bụng đã đói từ lâu của Ngôn Vũ Hiên

” Uy, ta đói bụng! ” Ngôn Vũ Hiên đối với Sở Nghệ hét to. Lẽ nào nam nhân bản này định nhốt hần cả đời?

” Không được ” Hướng Ngôn Vũ Hiên đang đói bụng, Sở Nghệ trước mặt hần làm trò bày các món mỹ thực lên bàn. Hần tinh thần phấn chấn thoải mái vừa uống trà vừa nhìn Ngôn Vũ Hiên toả sát khí. Mà hần không biết một cử làm trái mong muốn của Ngôn Vũ Hiên

” Tới địa ngục đi! ” Một ngày nào đó, hần sẽ trả thù việc Sở Nghệ đối hần ngược đãi

” Người lại nói thô tục? Sách, ta phải giúp người tẩy hết thứ bản ” Sở Nghệ chậm rãi tiếp cận Ngôn Vũ Hiên, chuẩn bị hành vi nghiêm phạt hần

” Người tránh xa ta một chút ” Biểu tình có chút khiêm nhường, Ngôn Vũ Hiên vội vã lùi ra xa

” Vậy người thành thật nói cho ta biết, làm thế nào người tìm được đệ đệ? ” Hần nói đến chính là đệ đệ của Ngôn Vũ Hiên, tên là Ngôn Trọng Phi

Ngôn Vũ Hiên lập tức căng thẳng, biểu đạt đã xác minh tin tức – người làm cái gì tên nam nhân bản kia!

” Sách, tình cảm huynh đệ các người làm ta thực cảm động ” Hần cũng không muốn so đo vấn đề này với nam nhân

” Sở ca ca... ”

Đột nhiên thiếu nữ đẩy cửa vào, chui vào lòng Sở Nghệ. Lại nữa rồi! Ngôn Vũ Hiên khó chịu nhìn Phượng Điệp Vũ đang ở trong lòng Sở Nghệ

” Sao lại ở đây? ” Sao tự nhiên lại tới đây? Sở Nghệ không khỏi nghi hoặc

” Hần đã trở về ” Chưa cần đến Ý Hương Hồng Uyển, Tiểu Võ nhớ truyện cũ, Tông Chính không thể làm gì hơn là trở về tranh việc vợ bị cướp mất

” Đã trở về? ” Hai người đối thoại không đầu không đuôi, hần nghe mà hồ đồ

” Hai ngày nay quả thật là khiến tên Tông Chính tức giận ” Mơ hồ khó vẽ nói đến tên Tông Chính nào đó khá trọng yếu

” Tiểu huynh đệ? ” Lúc này khuôn mặt Sở Nghệ lộ ra bộ dáng tươi cười. Cảm giác này khiến hần có chút tư vị, đáy lòng thấy tê dại

” Uy, các người đang nói đến cái gì? ” Ngôn Vũ Hiên thấy trong lòng khó hiểu, trong lời thiếu nữ có vẻ ‘hần’ là người hần nhận thức

” Người sẽ nhanh minh bạch ” Sở Nghệ điểm huyệt Ngôn Vũ Hiên rồi đem hần khiêng lên vai

” Uy, các người muốn làm gì? Nam... nam nữ thụ thụ bất thân! ” Nhưng những lời này không hợp với trường hợp của hần cùng Sở Nghệ. Bởi vì hai người đều là nam nhân

” Đến Ý Hương Hồng Uyển xem náo nhiệt! ” Sở Nghệ trả lời, khoé miệng lộ ra tiêu ý. Hần khẩn cấp muốn nhìn biểu tình của Ngôn Vũ Hiên khi hần nỗ lực cứu Ngôn Trọng Phi nhưng Ngôn Trọng Phi lại ở bên Tông Chính, có hay không đủ loại màu sắc biểu tình? Có thể hần sẽ nói không lên lời. Nghĩ tới đây, Sở Nghệ liền thoải mái mà cười ra tiếng

Gặp quý! Ngôn Vũ Hiên cảm thấy lạnh sống lưng, như thế nào cảm nhận tiếng cười của Sở Nghệ là đang nhắm tới hắn. Sẽ không đi! Hắn có làm gì đâu mà vận rủi rơi xuống đầu hắn! Tuyệt đối không!

Nói vậy nhưng Sở Nghệ lại lộ ra bộ dáng tươi cười xấu xa trả lời khuôn mặt trắng bệch của Ngôn Vũ Hiên – người quá ngây thơ rồi

Trên đời này không có chuyện gì là không thể xảy ra

” Không có khả năng... ” Ngôn Vũ Hiên đóng chặt hai mắt. Hắn gặp ác mộng hơn nữa còn bị bóng đè

” Nhị ca? ” Ngôn Trọng Phi có chút lo lắng. Hắn không rõ tại sao Ngôn Vũ Hiên đang tốt tự nhiên té xỉu

” Không cần lo lắng ” Sở Nghệ trấn an Ngôn Trọng Phi

” Nhưng... ” Ngôn Trọng Phi như bị đá đè, dù sao Ngôn Vũ Hiên cũng là nhị ca hắn

” Ta giúp người chiếu cố hắn coi như bồi tội ” Hắn cũng không muốn phá hư chuyện tốt của bạn. Nếu không phải nể hắn là bạn tốt thì chắc giờ đã bị Tông Chính đá ra ngoài

” Không sai! ” Nhấn nại đến cực điểm, Tông Chính muốn nhanh ôm Ngôn Trọng Phi về phòng để cẩn thận kiểm tra thân thể vợ hắn lần hai

” Chờ một chút! ” Ngôn Trọng Phi do dự

” Nhanh lên một chút về phòng đi ” Sở Nghệ biết tâm tư của bạn tốt ” Chuẩn bị tinh thần hai ngày đừng mong xuống giường ”

Nhìn Ngôn Trọng Phi bị Tông Chính lôi về phòng, Sở Nghệ nhìn theo

” Hảo ngoạn chút đi ”

~ Hết chương 1 ~

3. Chương 2

“A Phi!” Ngay lúc Tông Chính Đình Tư mang Ngôn Trọng Phi đi, Ngôn Vũ Hiên bởi vì không chịu nổi được kích thích mà bình tĩnh từ trong mộng.

Vừa tỉnh dậy đầu hắn đầm mồ hôi, tựa như trải qua một hồi kiếp nạn lớn, sợ tới mức sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

“A Phi...” Ngôn Vũ Hiên mặc dù tỉnh lại, nhưng theo cơ bản vẫn chưa thanh tỉnh hẳn, hắn vẫn bị vây trong trạng thái hỗn độn.

“Hắn đi rồi.” Sở Nghệ tốt bụng nhắc nhở.

“Đi rồi sao?” Nghe vậy, Ngôn Vũ Hiên vội vã từ trên giường nhảy xuống, chuẩn bị lao ra ngoài, lại bởi vì nhất thời thân thể còn chậm chạp không theo kịp suy nghĩ mà thấy chóng mặt hoa mắt, thiếu chút nữa ngã quỵ xuống đất.

Sở Nghệ tốt bụng may mà nhanh tay lẹ mắt, đã đi đỡ được Ngôn Vũ Hiên trước khi hắn ngã xuống.

“Buông tay!” Hắn bởi vì những lời nói của Sở Nghệ mà tâm tình rất hoảng loạn hoang mang, hắn bây giờ chỉ muốn xông thẳng vào phòng ngủ của Tông Chính, cứu tiểu đệ đáng yêu của hắn ra.

“Không được đâu.” Nếu hắn thực sự làm y như những gì Ngôn Vũ Hiên nói mà buông tay ra, có thể đoán được sáng mai ở nơi này sẽ có thêm ra một khối thi thể lạnh băng.

Phật viết: cứu người một mạng, hơn xây tòa tháp bảy tầng. Hắn ngẫu nhiên phát huy thiện tâm một thứ bị hấn quăng ở một xó xỉnh nào đó, mà không thèm quan tâm đến nữa!

“Ta cảnh cáo ngươi!” Ngôn Vũ Hiên thở hổn hển, trong ngực cảm thấy tức tức khó thở càng làm cho khuôn mặt hắn tái nhợt như tờ giấy.

Nhưng Sở Nghiê lại không thèm để ý tới thân thể yếu ớt của Ngôn Vũ Hiên: “Ta cũng cảnh cáo ngươi, nếu ngươi dám lại giống như lần trước ngăn cản Đình Tư, đầu óc lúc nào cũng chỉ nghĩ tới việc mang tiểu huynh đệ của ngươi đi...” Về mặt cùng ngữ khí của hắn rõ ràng mang theo sự uy hiếp, như là sứ giả từ địa ngục bị phái đến nhân gian — tử thần chuyên đi lấy hồn người.

“Ta sẽ làm cho ngươi vĩnh viễn không thể mở miệng được nữa, nằm trong quan tài làm bạn cùng thi thể thối rữa.” Vì hạnh phúc cả đời của Tông Chính Đình Tư, hắn chỉ có thể tự mình đi giải quyết những người phản đối, thí dụ như trực tiếp giết chết, một quyền đưa hắn về trời.

Chuyện này chỉ cần sử dụng thủ đoạn thần không biết quỷ không hay là ổn, hơn nữa hắn sẽ giấu giếm Ngôn Trọng Phi cả đời này.

“Ta...” Ngôn Vũ Hiên chỉ nhìn thấy miệng Sở Nghiê lẩm bẩm gì đó, nhưng lại không nghe được bất kỳ thanh âm gì, trước mặt bỗng tối sầm, giữa đầu liền ngã ra phía sau.

“Cẩn thận!”

Sở Nghiê tiếp được thân mình dần dần rét run của Ngôn Vũ Hiên, biểu tình khẩn trương đã thay thế cho bộ mặt đáng sợ nguy hiểm lúc này.

“Ngươi thế nào rồi?” Hắn vỗ nhẹ lên khuôn mặt Ngôn Vũ Hiên, lại không chiếm được một chút đáp lại.

Thử thăm dò hơi thở của y, Ngôn Vũ Hiên chắc không đến mức bởi vì hắn uy hiếp mà dọa sợ đến vỡ mật; nhưng lúc này hắn bắt mạch cho Ngôn Vũ Hiên, Sở Nghiê thế này mới hiểu sự tình nghiêm trọng thế nào.

Sau khi bắt mạch cho Ngôn Vũ Hiên, hắn đại khái có thể hiểu tình trạng thân thể của y.

Xem ra hắn không chỉ có làm người quản lý của Tê Phượng lâu, còn phải kiêm thêm một chức phụ nữa là làm đại phu, cứu cái mạng nhỏ này của Ngôn Vũ Hiên.

“A... Nóng quá...” Trong miệng Ngôn Vũ Hiên phát ra đứt quãng những lời vô nghĩa.

Kỳ quái, làm sao lại thành thế này? Thân thể hắn nóng quá, như có một luồng khí nóng không biết từ đâu đang chạy loạn trong cơ thể hắn, tạo thành một loại cảm giác ngứa ngáy cùng tê dại hòa lẫn với nhau.

Nói thật ra, hắn cảm thấy vô cùng không thoải mái, bởi vì hắn vô cùng không thích bất luận cái gì có liên quan tới nóng.

“Đừng nói chuyện, như thế sẽ không nóng lên nữa.” Sở Nghiê nhẹ giọng trấn an.

Sở Nghiê đem nội lực tụ tập ở đan điền rồi chuyển tới lòng bàn tay rồi từ từ truyền sang cơ thể Ngôn Vũ Hiên, vô hình nguồn nhiệt này lại khiến cho thân thể Ngôn Vũ Hiên không khỏe.

Nhưng điều thực sự làm Sở Nghiê thấy kinh ngạc còn ở phía sau.

Chỉ là với một người không biết võ công, không có nội lực mà nói, Ngôn Vũ Hiên hẳn là chỉ có thể bị vây bị bắt nhận một cách thụ động mà không thể phản kháng.

Bất quá sai lầm sai ở chỗ Sở Nghiê nghĩ đến lại ra cái sai lầm to lớn, thân thể Ngôn Vũ Hiên đang kháng cự nội lực hắn truyền cho y, hơn nữa sự kháng cự lại không ngừng tăng mạnh, khiến cho Sở Nghiê không thể không nghĩ tới biện pháp khác, nếu không nếu bị nội lực bị Ngôn Vũ Hiên kháng cự thoát ra lại quay ngược lại về trong cơ thể hắn, trái lại làm chính hắn bị thương, nếu bị như thế hẳn còn chết trước so với Ngôn Vũ Hiên.

Chẳng lẽ Ngôn Vũ Hiên giống hắn đều là người có luyện qua võ công? Trong lòng Sở Nghiê bắt đầu hình thành hoài nghi.

“Nóng quá... Người đang đang làm cái gì vậy?” Lưng của hắn đau quá, cái nóng đáng ghét lại một nữa bao vây tập kích hắn, khiến cho Ngôn Vũ Hiên một người không muốn rơi vào thế bị động mặc người khác chém giết, bắt đầu nổi lên ý niệm phản kháng trong đầu.

“Đừng hành động lung tung!” Sở Nghê quát to bảo Ngôn Vũ Hiên ngừng ngay cái ý niệm muốn làm ngọc nát còn hơn ngói lành trong đầu trong đầu y, vội vàng điểm vào mấy huyệt đạo quan trọng của Ngôn Vũ Hiên, cũng thu lại nội lực vào lòng bàn tay.

“Người có biết hay không...” Sở Nghê vừa muốn nói gì đó, lại phát hiện Ngôn Vũ Hiên sớm nhận không được nhắm chặt hai mắt, thân mình mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

A, hắn nên cười? Hay là nên mắng Ngôn Vũ Hiên là đồ đầu heo?

Hành động vừa rồi của hắn thiếu chút nữa liền không cần tốn nhiều sức liền giết mạng của cả hai người, một người là người cần được cứu Ngôn Vũ Hiên, một người là có lòng tốt muốn cứu y, lại suýt nữa toi mạng Sở Nghê.

Nhưng mà lại cẩn thận nhìn khuôn mặt đang ngủ say của Ngôn Vũ Hiên, mặc kệ Sở Nghê có tức giận bao nhiêu, lại muốn giáo huấn y như nào, nhưng đều bó tay chịu trận không thể phát tác.

Khuôn mặt say ngủ của Ngôn Vũ Hiên hấp dẫn ánh mắt của hắn, chẳng biết tại sao, Sở Nghê hiểu được ánh mắt chính mình trong nháy mắt chuyển sang nhìn chăm chăm vào khuôn mặt không hề phòng bị của Ngôn Vũ Hiên, nhưng nói không nên lời cảm giác lúc này là gì.

Không có một người nào, không có một đáp án chính xác nào, vì sao chính mình lại mãnh liệt nhìn chăm chăm khuôn mặt không hề phòng bị của một người xa lạ đang ngủ say này? Cái này cũng không phải tính cách của hắn.

Sở Nghê lắc đầu, nhắm bỏ đi ý tưởng quái dị này.

Aiz..., nếu đã không thể hiểu rõ vấn đề này, lại tìm không ra đáp án lý giải rõ ràng, không bằng tạm thời gác sang một bên, đợi ngày nào đó tâm huyết dâng trào lại đến tháo bỏ nghi hoặc này.

Sở Nghê lại một lần nữa nở nụ cười tươi, vì Ngôn Vũ Hiên đắp kín chắn bông, thổi tắt ánh nến, chính mình đi tới ngồi bên cạnh bàn, trông coi Ngôn Vũ Hiên đang ngủ say sưa.

Sẽ ngoan ngoãn trông coi một người không giống bệnh nhân, nhưng lại ngủ như con heo chết, mà chính mình nhưng lại không có một câu câu oán hận, kiếp này đại khái cũng chỉ có lúc này mới thế đi!

“Ưm...”

Tư thế ngủ của Ngôn Vũ Hiên có chút khó coi, luôn theo thói quen lăn qua lộn lại, một mình độc chiếm cả một chiếc giường lớn. Khi hắn thuận tay chụp đến một thứ gì đó thô sấp, lập tức bực tức muốn đẩy vật phá rối giấc ngủ đang nồng của hắn.

Gì? Đẩy không ra! Hắn lười mở mắt, chỉ là liên tiếp muốn đẩy cái vật thể lạ mà hắn đẩy mãi không ra này ra.

Mặc kệ thử bao nhiêu lần, đều thất bại cả, khiến cho Ngôn Vũ Hiên không thể không tạm thời ngừng cùng Chu công ước hẹn.

Y mở hai mắt vẫn còn mang theo chút ngái ngủ, mí mắt hơi sưng đỏ, vươn tay sờ loạn giống người mù sờ voi, chạm đến người cả đêm túc trực bên cạnh hắn, mệt đến nỗi tựa vào đầu giường ngủ gật Sở Nghê.

Mềm, hắn đụng chạm đến là chính là khuôn mặt Sở Nghê.

Ngược lại Sở Nghê đã sớm tỉnh bởi vì y đụng chạm đến bất ngờ mà đã tỉnh ngủ, hắn mở hai mắt ra, ánh mắt nhìn một vòng xung quanh rồi dừng lại trên khuôn mặt nhìn có vẻ kỳ quái, lại có chút ngu xuẩn của Ngôn Vũ Hiên.

Y có phải ngủ nhiều đến nỗi biến thành đồ gỗ rồi? Nếu không nào có ai tỉnh rồi còn không biết được bên cạnh có người khác.

Đột nhiên phịch một tiếng, nếu đẩy không ra mặt Sở Nghệ, Ngôn Vũ Hiên cũng bắt chập tất cả, bàn tay to vung lên, đặt ngay chính giữa mũi Sở Nghệ.

Ái chà! Giỏi lắm, Ngôn Vũ Hiên chẳng những ngu xuẩn, lại còn không sợ chết. Ánh mắt Sở Nghệ lộ ra một tia tàn nhẫn lạnh lùng.

Ngón tay Ngôn Vũ Hiên thuận thế trượt xuống, không khéo dừng ở trên đôi môi của Sở Nghệ.

Xuất phát từ chút ác ý cùng một chút xú ý muốn trả thù, Sở Nghệ hé miệng, một ngụm cắn ngón tay Ngôn Vũ Hiên không kịp rút về.

Có thể đoán, những ai còn đang say giấc nồng, đều bởi vì tiếng kêu thảm thiết liên tiếp của Ngôn Vũ Hiên mà bừng tỉnh.

Vì thế, Ngôn Vũ Hiên cùng Sở Nghệ trong lúc đó tựa hồ lại kết thêm một mối thù sâu đậm khác.

Đau! Hốc mắt Ngôn Vũ Hiên còn đỏ rưng rưng, hiển nhiên vừa mới khóc xong.

Hắn chết nhìn chằm chằm ngón trỏ của mình, một dấu răng rất rõ ràng, một chuỗi dấu răng đều tăm tắp, tất cả đều là kiệt tác của cái tên nham hiểm kia.

Hắn chính đang ngủ say mơ đẹp, chính đang mơ tới khoảnh khắc mình đã trở lại hiện đại đang chuẩn bị hát vang, đột nhiên ngón tay truyền đến đau nhức mà trở về với hiện thực tàn khốc này.

Mở hai mắt nháy nháy mắt mấy lần, nhìn thấy thấy tên nham hiểm kia đang cố ý cắn ngón trỏ cậu hắn không buông, trong ánh mắt chán ghét như đang nói lên một điều — xứng đáng!

Sở Nghệ là đang cười nhạo hắn, hơn nữa còn dùng ánh mắt đến cười nhạo hắn.

Mẹ kiếp! Thật vất vả mới có được tự do Ngôn Vũ Hiên đâu thèm để ý được nhiều như vậy, trước đánh đã rồi nói sau.

Bất quá sự tình phát triển lại tương phản với suy nghĩ của y, y có rất nhiều kinh nghiệm cùng công phu đánh nhau, thế nhưng vì một sai lầm lại thua ở trong tay Sở Nghệ.

Hơn nữa Ngôn Vũ Hiên là thua vì chiêu thức trơ trên hạ lưu — tiểu nhân Sở Nghệ đánh lén hắn!

Không có vu hồi*, mà là quang minh chính đại đánh lén lên ngực của hắn, sau đó còn nói mỉa mai hắn:

“Ngực kia của người không có tỷ cơ sấn chắc nào, căn bản không thể câu dẫn tình thú của bất kỳ ai đi. Chắc chắn, ta nghĩ thế tử của người sau này nhất định sẽ thấy rất thất vọng đối với người.”

*Vu hồi hay được áp dụng trong nghệ thuật quân sự. Theo âm Hán- việt thì Vu có nghĩa là đi, Hồi có nghĩa là về. Thuật Vu hồi để chỉ một cách đánh Vòng lại (sau lưng hoặc trước mặt), Công và Thủ thì dùng Vu hồi đều được, thuật này phụ thuộc vào địa hình. Nếu dùng để tiến công thì Thuật (thế) Gọng kìm là một trong những cách chiến đấu phổ biến!

Nụ cười của hắn là nụ cười khắp hèn hạ hạ lưu nhất trong thiên hạ này, miệng hắn là thứ dơ bẩn tanh tưởi nhất thiên hạ này. Tóm lại, Ngôn Vũ Hiên không cho rằng Sở Nghệ là người, hắn chỉ là con chó hoang không biết xấu hổ!

Nhưng mà, Ngôn Vũ Hiên tuy rằng không ngừng nguyên rửa Sở Nghệ để thỏa mãn chính mình vì không thể chiếm ưu thế mà thấy tức giận, nhưng hắn còn không đến mức ngốc đến nỗi lại đi trêu chọc Sở Nghệ.

Dù sao chỉ cần hắn ngoan ngoãn, không gây chuyện sinh sự, Sở Nghệ sẽ bắt không được điểm yếu của hắn, sau đó lại lấy ngữ khí đường hoàng muốn trừng phạt hắn.

Đúng vậy, lúc này Ngôn Vũ Hiên chỉ có thể tự nói với mình, nhẫn nại mới có thể thắng lợi không có con đường thứ hai.

Một ngày nào đó, nữ thần thắng lợi sẽ đứng về phía hắn, đến lúc đó vận rủi của Sở Nghệ sẽ ập tới.

Vừa nghĩ tới đây, Ngôn Vũ Hiên không khỏi vui vẻ ngây ngô cười.

Bất quá Sở Ngộ lại vẫn vô thanh vô tức ngồi ở một bên, một đôi mắt không có ý tốt vẫn nhìn chăm chăm y mà Ngôn Vũ Hiên vẫn hồn nhiên không hay biết.

“Người rất thích đây!” Có thể cùng hần cùng nhau chia sẻ niềm vui được không?

“Sao cơ?” Ngôn Vũ Hiên sợ tới mức lập tức nhảy dựng người lên, trong lúc đó lại tự nhiên cách ra một khoảng cách với Sở Ngộ.

“Ta là quỷ sao? Người làm sao tránh xa vậy.” Sở Ngộ làm bộ buồn bực nói.

“Người so với quỷ còn muốn khủng bố hơn.” Nói không chừng ngay cả Diêm La Vương nhìn thấy Sở Ngộ đều phải nhượng bộ lui binh. Ngôn Vũ Hiên lẩm bẩm nói.

“Người nói cái gì?” Sở Ngộ làm bộ kéo lỗ tai dài ra.

“Không nói gì hết a.” Ngôn Vũ Hiên xua tay phủ nhận, hần sẽ không ngốc đến nỗi lấy tính mạng mình ra đùa.

“Nhưng là thính giác ta rất tốt lại vừa vặn có nghe được cái gì nhượng bộ lui binh nha!” Kỳ thật lấy trình độ nội lực của Sở Ngộ, sẽ nghe không được Ngôn Vũ Hiên lẩm bẩm sao?

“Cái gì? Người nói cái gì? Ta thế nào đều nghe không hiểu?”

Cổ nhân không phải nên giống như lời thầy giáo lịch Sử nói sao, ngốc đến thay người khác kiếm tiền, suy nghĩ luôn không phải là “Vua muốn thần chết, thần không thể không chết” ngu trung sao? Tại sao Sở Ngộ lại xảo quyết nham hiểm giống đại ca thế này? Ngôn Vũ Hiên oán hận xoa tay.

“Hần vừa rồi hần là có nói những lời kia đi?”

Sở Ngộ đối người bên ngoài nói ra hoài nghi của bản thân, mà những người còn lại không hện mà cùng nhìn chăm chú vào hai mắt mở lớn của Ngôn Vũ Hiên.

Phải cứu hần sao? Ánh mắt mọi người nhìn Đoạn Dạ Lam đều muốn hỏi Đoạn Lam Dạ như thế.

Hần là ca ca của Ngôn Trọng Phi. Đoạn Lam Dạ đồng dạng cũng cho bốn người ở đây một câu trả lời chắc chắn, dù sao chủ tử đang sủng ái Ngôn Trọng Phi, trong lòng bọn họ vẫn là có phân lượng nhất định.

“Đừng mất đi mày lại.” Sở Ngộ cố ý đánh gãy ánh mắt đồng tình của mọi người đang nhất trí nhìn về phía Ngôn Vũ Hiên.

“Người đã không thành thực, thân là phu tử ta luôn dốc lòng dạy dỗ người, lại dạy người tầm quan trọng của việc giữ chữ tín.” Sở Ngộ tự cho mình là kẻ sĩ vì vậy làm theo tấm gương – một phu tử vĩ đại.

Trừ bỏ Ngôn Vũ Hiên ra, tất cả mọi người ở đây không người nào là không cười đến run rẩy hết cả người, phảng phất nghe được một chuyện cười thú vị nhất trong đời; mà Đoạn Lam Dạ biểu hiện cũng chẳng tốt hơn, hần liều mạng nhẫn nhịn không cười, chỉ sợ vì nhẫn nhịn quá mà dẫn đến nội thương nghiêm trọng.

“Các người cười đã chưa?” Sở Ngộ quay người lại, đối với năm người kia nở một nụ cười nhẹ.

Từ sau câu nói đó, không người nào dám phát ra một chút xíu thanh âm. Trong lòng bọn họ đã sớm nhìn ra trong nụ cười tươi của Sở Ngộ mang một cảnh báo nguy hiểm — muốn chết cứ việc cười tiếp.

Đừng nhìn Sở Ngộ tính tình lúc nào cũng tốt, luôn một bộ nhẵn nhụi chịu đựng luôn khiêm tốn; một khi có người không cẩn thận phạm vào điều cấm kị của Sở Ngộ, vậy thì kết cục cũng không chỉ là một câu đáng thương có thể hình dung ra nổi.

Cho nên mọi người tình nguyện mở một con mắt, nhắm một con mắt, làm bộ tán thành lời nói của Sở Ngộ — Ngôn Vũ Hiên xác thực có nói qua câu tổn hại hình tượng của hần.

“Ừ, ta còn tưởng rằng mọi người đã quên ta là ai.” Hần nhưng là Sở Ngộ, nổi tiếng bách hoa phổ Trường Nhạc công tử.

Bất luận kẻ nào đều sẽ không quên người là ai, người là đồ ác quỷ! Năm người trong lòng âm thầm mắng.

“Người không phải là con chó điên sao?” Cẩn loạn người! Xem đi, hắn chính là người vô tội bị hấn hại.

“Gi?” Lần này không chỉ mình Sở Nghệ ngoái đầu nhìn lại, liền ngay cả năm người khác trong lòng cũng phát ra tiếng đồng ý trong im lặng.

Nói hay lắm, nói thật chuẩn! Bốn vị danh kỹ ở Ý Hương Hồng uyển thật rất muốn vỗ tay để tỏ ý tán đồng.

Từ đáy lòng các nàng bội phục dũng khí của Ngôn Vũ Hiên – dũng cảm đến ngu ngốc cực điểm.

“Cái gì?” Giọng điệu Sở Nghệ trong lúc bất tri bất giác cứng ngắc đi rất nhiều.

“Cái gì mà dốc lòng dạy dỗ, người cho rằng người là ai!” Cùng với việc muốn hấn hù theo làm Sở Nghệ đắc ý, Ngôn Vũ Hiên tình nguyện chính mình đi tiên phong giơ lên cao lá cờ khởi nghĩa, lãnh đạo những người khác phản kháng Sở Nghệ hung ác.

“Ồ, còn tiếp không?” Hai tay Sở Nghệ chống dưới cằm, cẩn thận lắng nghe.

“Nói tiếp?” Ngôn Vũ Hiên sưng sờ, vò đầu bứt tóc bối rối, nghĩ kế tiếp nên mắng hành vi ác độc của Sở Nghệ như thế nào.

Thân ảnh của y chiếu vào trong mắt Sở Nghệ, một động tác nhìn qua có vẻ thực đơn giản, lại lơ đãng khiến cho Sở Nghệ ngây ngốc nhìn y chăm chú.

Sở Nghệ hiểu được chính mình rất khó dời ánh mắt chăm chú nhìn Ngôn Vũ Hiên của mình, thật là như vậy khiến hấn không thể kiểm soát chính mình.

Hắn chưa từng nghĩ tới chính mình lại có thể chuyên chú nhìn một một người nào đó, chờ mong động tác tiếp theo của Ngôn Vũ Hiên.

Không chỉ là chờ mong, mà là muốn tự mình tham dự, lật tẩy bí mật của Ngôn Vũ Hiên.

Điều này bình thường không? Sở Nghệ tự hỏi.

“Người, người hạn chế tự do của ta!” Giống như trước đó vài ngày, động một chút lại bị hấn trói lại, nếu không sẽ làm theo võ học Trung Quốc — điểm huyết.

“Ừ, còn gì nữa không?” Sở Nghệ gật gật đầu, nhớ lại lúc trước, thật sự thì hấn có hạn chế tự do của Ngôn Vũ Hiên.

“Còn có, người ngược đãi ta, không cho ta cơm ăn!” Hừ, hấn là người thù rất dai nha!

“À.” Sở Nghệ che miệng cười nói: “Đó là bởi vì ta không hiểu được người đã đói bụng nha.” Mặc cho ai nấy đều nghe hiểu được đây chẳng qua là cái cớ cho qua chuyện.

“Gạt người!” Ngôn Vũ Hiên tức giận đến chỉ thẳng vào mũi Sở Nghệ mắng to: “Ngày đó người còn cố ý lấy miếng sườn xào chua ngọt dụ dỗ ta!”

“Ế? Có sao?” Sở Nghệ giả bộ hồ đồ. Hấn phát giác chính mình rất thích xem biểu tình Ngôn Vũ Hiên lúc tức giận, cả mặt khuôn mặt phủ kín một tầng đỏ ửng thật khiến cho người ta muốn vụng trộm cắn cho nó một phát.

“Đậu má người!” Sở Nghệ bất giác thốt ra một câu chửi 3 từ.

“Tiểu Hiên Hiên...” Sở Nghệ cười đến cực kì ôn nhu, nhưng trên mặt tìm không thấy một chút dấu hiệu tức giận. “Chúng ta dường như từng có một cái ước định nha!” Không cho phép được nói ra những lời thô tục như này.

Cho dù Sở Nghệ không hiểu rõ lắm câu “Đậu má người” của Ngôn Vũ Hiên là gì, bắt quá vào trong tai hấn lại cảm thấy vô cùng chướng tai, nói vậy đây đúng là lời thô tục của bọn họ ở thời đại kia.

“Ước định nào?” Ngôn Vũ Hiên tim đập chậm nửa nhịp, ý đồ muốn nói sang chuyện khác.

“Này a!” Sở Nghệ chạm nhẹ lên trên môi mình, ánh sáng trong mắt tối đi một chút.

“Có sao?” Hiên tại đổi thành Ngôn Vũ Hiên giả ngu.

“Có nha!” Trong mắt Sở Nghiê để lộ ra một tia ai oán, như là đang trách tội Ngôn Vũ Hiên, có thể nào nhanh như vậy đã quên giữa bọn họ từng thân mật tiếp xúc qua.”Ta đến nay còn quyến luyến hương vị của người đâu!”

Sở Nghiê cố ý đề cao âm lượng, khiến cho tất cả mọi người đều đang dựng lỗ tai lên nghe, ngay lập tức quét sạch sắc mặt vốn đang ngây thơ hiền lành. Đều đối Ngôn Vũ Hiên lộ làm ra một bộ biểu tình “Chúng ta đều hiểu rõ toàn bộ rồi nha”.

“Các người đừng nghe hắn nói lung tung!” Ngôn Vũ Hiên vội xóa sạch quan hệ với hắn, lại giống như nhỏ mực vào trong nước càng quấy lại càng đen.

“Người làm sao có thể nói như vậy!” Sở Nghiê phút chốc ngã nhào về phía Ngôn Vũ Hiên, ngay tại chỗ khóc lóc ngã nhào vào trong lòng Ngôn Vũ Hiên còn đang kinh ngạc xấu hổ.

Tuy rằng Đoạn Dạ Lam đã sớm nhìn thấu quỷ kế của Sở Nghiê, nhưng hắn vẫn chưa lật tẩy y.

“Này này! Cách ta xa một chút!”

Ngôn Vũ Hiên dùng sức muốn tách bản thân cùng thân thể Sở Nghiê đang áp quá sát vào mình, nhưng tiểu nhân Sở Nghiê lại vụng trộm điểm huyết đạo của hắn, làm hại hắn chỉ có thể giống cái đầu gỗ đứng im thín thít, làm cho Sở Nghiê đối hắn muốn làm gì thì làm.

Cứu mạng a! Quan Âm nương nương cứu khổ cứu nạn, đệ tử khẩn cầu ngài mau đem tên yêu nghiệt này nhốt đánh vào mười tám tầng địa ngục!

“Ta rất đau lòng nha.” Sở Nghiê miễn cưỡng rút ra một giọt nước mắt, ý đồ tranh thủ sự đồng tình của mọi người; nhưng ai cũng không phát hiện khi hắn cười gian bên trong còn biểu lộ một tâm trạng khác—đó là mừng rỡ như điên.

“Á, người đi chết đi được rồi đó!”

Ngôn Vũ Hiên vừa định phát biểu ý kiến của mình, Sở Nghiê lại thừa cơ điểm trúng của hắn á huyết.

“A —” Ngôn Vũ Hiên một câu cũng thốt không nổi, chỉ có thể kêu oa oa như quỷ kêu đến khiến cho những người khác chú ý.

Bất quá mọi người lại quăng cho hắn một loại ánh mắt kỳ quái lại phi thường chờ mong, hi vọng Sở Nghiê ngay tại chỗ biểu diễn... Hôn hắn!?

Không, không cần a!

Âm thầm kêu cứu mạng Ngôn Vũ Hiên đột nhiên có loại nói không nên lời bi thương, hắn rút cuộc đi vào cái thời đại ác ma quỷ quái nào vậy.

“Vì muốn khôi phục phần trí nhớ sắp biến mất của người...” Sở Nghiê nói như thể giữa bọn họ thực sự phát sinh chuyện này.”Ta quyết tâm lại lấy hành động để chứng minh hết thấy.” Đó chính là lại hôn Ngôn Vũ Hiên một lần nữa!

Trước cố ý trêu đùa liếm liếm cánh môi run run của Ngôn Vũ Hiên, dọa cho y hồn vía khỏi xác trông vô cùng đáng thương, Sở Nghiê lại chu đôi môi đỏ của mình lên, chậm rãi phủ trên môi của y...

Không còn kịp rồi, Ngôn Vũ Hiên tuy rằng bày ra tư thế đôi môi cự tuyệt, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn Sở Nghiê lại trộm đi nụ hôn của hắn.

Không có, cái gì đều không có...

Ngôn Vũ Hiên nhất thời lại cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, phân không rõ Đông Tây Nam Bắc.

Phịch một tiếng, lại giống như ngày hôm qua té xỉu thêm lần nữa vậy — tiếp tục giả vờ hôn mê đi! Bằng không hắn còn có thể làm gì khác đây?

4. Chương 3

Vào đêm, từ bức tranh sáng sớm với bao tiếng động lớn nhỏ ồn ào đã sớm quy về yên tĩnh, cả bầu trời đêm phủ một màu xanh đậm, kéo dài phạm vi thể lực của nó.

Bầu trời ban đêm, xuất hiện lấp lánh những chấm nhỏ sáng ngời.

Mà giờ khắc này cũng không phải thời điểm tốt để đi ngủ nói chuyện phiếm với Chu công, Sở Nghệ ngược mắt nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, đôi lông mày thon dài đen nhánh không hề giãn nhũn lại.

Ngôn Vũ Hiên chẳng lẽ cho rằng mình ngủ được còn chưa đủ lâu sao? Ngoái đầu nhìn lại một cái, vừa vặn nhìn thấy đôi mắt đen vừa tỉnh ngủ còn đang lim dim của Ngôn Vũ Hiên.

“Nhìn cái gì!” Ngủ không đủ giấc Ngôn Vũ Hiên luôn luôn không bao giờ xuống giường, nhưng hôm nay là ngoại lệ, bởi vì hần quả thật mười phần thống hận tên vương bát đản Sở Nghệ này.

“Ta còn tưởng rằng ngươi không dậy dùng bữa đâu.” Chuẩn bị một bàn đầy thức ăn ngon chỉ chờ người dậy dùng bữa.

“Oa!” Ngôn Vũ Hiên nuốt một miệng nước miếng, trong đầu chỉ nghĩ đến: muốn đưa tay trộm một cái đùi gà!

Nhưng điều làm người ta khó hiểu là, cánh tay Ngôn Vũ Hiên vươn ra lại ngừng giữa chừng, giống như không bị thức ăn ngon trước mặt dụ dỗ. Nếu đổi thành ngày thường, hần sớm tiến lên mãnh liệt cắn đùi gà thơm ngào ngạt, mà nay hần xác thực có vẻ chần chờ.

“Tại sao lại không ăn?” Sở Nghệ gấp quạt lại, tạo ra hơi hơi cảm giác mát.”Sợ ta hạ độc?” Hần đưa ra điều có thể khiến cho trong lòng Ngôn Vũ Hiên sợ hãi.

Từ khuôn mặt Ngôn Vũ Hiên nháy mắt trở nên xanh mét, quả thực bị hần một câu đoán trúng. Sở Nghệ không khỏi bật cười.

“Cười cái gì!” Cả ngày chỉ biết cười ngu ngốc! Ngôn Vũ Hiên quay mặt đi, rồi lại quay lại bổ thí cho Sở Nghệ một cái liếc mắt.

“Bởi vì nét mặt của ngươi rất thú vị.” Chỉ là thưởng thức Ngôn Vũ Hiên hay thay đổi biểu tình, liền có thể thấy được sinh hoạt hàng ngày của hần sẽ tràn ngập thú vị, hần cố sao mà không làm vậy?

“Ngươi những lời này là ẩn chứa ý nói xấu ta đi!” Về mặt của hần mỗi ở nơi này là thấy thú vị đi, chẳng lẽ không được sao?

Hần chán ghét nhất chính là người hay nói dối lừa gạt.

“Đại khái chính là ý tứ này.” Sở Nghệ bất đắc dĩ nhún vai, một bộ biểu tình hoàn toàn tán thành lời nói của Ngôn Vũ Hiên.

“Ngươi...” Ngôn Vũ Hiên vô cùng tức giận lại sắp chửi tục, trong con ngươi màu đen nhánh vì tức giận mà như sắp phun ra lửa tới nơi.

“Quên đi!” Ngay sau đó, hần lại làm ra hành động trái ngược với dự liệu của Sở Nghệ, một mình tiêu hóa một cục to tức giận.

Sở Nghệ nhất thời cảm thấy nơi đáy lòng có chút mát mát nho nhỏ, bởi vì hần thật sự thực chờ mong Ngôn Vũ Hiên sẽ giống như lúc trước đối với hần giận dữ mắng mỏ.

Có lẽ, Sở Nghệ chỉ là bởi vì luôn cô đơn, lại cho rằng Ngôn Vũ Hiên có thể làm thay đổi cuộc sống cô đơn hiện tại của hần!

“Còn ngáy ra đấy làm gì?” khi Sở Nghệ hoàn hồn, Ngôn Vũ Hiên đã sớm ăn vụng một khối thịt nhồi đậu hủ.

“Ngươi rất đói bụng?” Nhìn tướng ăn của Ngôn Vũ Hiên, lại làm hần có loại ảo giác thật hạnh phúc.

“Vô nghĩa!” Hấn đã bỏ không ăn bữa trưa, đến giờ hấn còn có thể không đói bụng sao? Ngôn Vũ Hiên lại gặp thêm một miếng đậu hũ mềm óng ánh, trực tiếp nhét vào miệng.

“Người không đói bụng sao?” Lúc này, đổi lại Ngôn Vũ Hiên đưa ra câu hỏi.

Làm sao chỉ có mình hấn mãnh liệt ăn lấy ăn để, Sở Nghê nhưng ngay cả dấu hiệu cầm đũa lên đều không có?

“Chỉ nhìn tướng ăn của người, ta liền không thấy đói.” Nhìn hấn ăn ngon lành, Sở Nghê liền không tự chủ được muốn tiến sát lại gần Ngôn Vũ Hiên, muốn dừng sát ở của hấn... đói môi.

Thật sự là ý nghĩ kỳ quái, Sở Nghê âm thầm cười khổ.

“Cảm ơn người khách lệ nha!” Hừ, miệng chó không mọc được ngà voi, những lời này đại khái là chỉ Sở Nghê đi.

“Không sợ ta hạ độc?” Ngôn Vũ Hiên không phải mới vừa còn đang lo lắng vấn đề này, tự nhiên trong chốc lát lại không sợ chết ăn lấy ăn để?

“Độc chết ta sẽ không có người nào cùng người dẫu vô mồm!” Ngôn Vũ Hiên cắn một miếng đùi gà, vừa ăn vừa nói nên trả lời có chút không được rõ ràng.

Hấn nên cảm thấy cảm động vì câu trả lời này, hay là nên cảm thấy dở khóc dở cười? Sở Nghê vì Ngôn Vũ Hiên rót vào một chén rượu.

“Khụ... Thật tốt quá, có nước lọc!” Do ăn quá nhanh hấn thiếu chút nữa bị nghẹn chết, Ngôn Vũ Hiên cần bản không đi tìm hiểu xem trong chén là trà hay là rượu, liền đưa vào trong miệng.

“Phụt!” Thật cay, hảo tê!”Đây là rượu!” Hấn cánh môi vì phun rượu mà ướm ắt, trong giọng nói mang theo oán giận cùng bất mãn.

Ếu, thảm rồi! Hấn không cần thận phun toàn bộ chén rượu tại trên mặt Sở Nghê. Ánh mắt Ngôn Vũ Hiên bắt đầu liếc nhìn xung quanh, không muốn nhìn thẳng vào một thân ẩm ướt rất chặt vật Sở Nghê.

“A.” Sở Nghê mỉm cười nói. Chưa từng có người dám bắt kính đối với hấn, càng không cần bàn là đem toàn bộ rượu phun ở trên khuôn mặt tuần tú người gặp người thích của hấn. Ngôn Vũ Hiên đại khái là người can đảm nhất mà hấn từng gặp.

“Ai nha, người làm sao lại không cần thận như vậy, lại cầm chén đổ lên người mình đâu?” Ngôn Vũ Hiên ý đồ che giấu tội lỗi của mình. Không phải lỗi của hấn, tuyệt đối không phải lỗi của hấn. Ngôn Vũ Hiên bắt đầu tự thôi miên chính mình.

“A, nguyên lai là tự mình đem đổ rượu lên người mình nha!” Ngôn Vũ Hiên thật sự là dám nói, dám đem lỗi sai của mình đổ lên đầu người khác.”Nhưng là ta cũng còn chưa động đũa nha, làm sao có thể uống rượu trước đây?”

“Vậy nhất định là người rất dễ quên.” Đúng vậy, nhất định là như vậy. Ngôn Vũ Hiên vội vàng muốn nói phục hấn.

Nhìn Ngôn Vũ Hiên rung đùi đắc ý bộ dáng ngơ ngác, phảng phất thực sự mọi chuyện xảy ra như thế, Sở Nghê cũng không muốn lại cùng hấn so đo chuyện này.

“Đã thế dùng xong bữa, cùng ta quay về Tê Phượng lâu.” Thấy Ngôn Vũ Hiên vẫn một bộ chẳng liên quan tới mình ăn thần nhiên như không, xem ra hấn là chưa nghe rõ đây,tiểu ngốc nghếch.

“Sao cơ?” Ngôn Vũ Hiên mãnh liệt ngẩng đầu, khóe miệng còn dính vài hạt cơm.”Tại sao?” Hấn không vội muốn rời đi nha! Huống hồ hấn còn có một nhiệm vụ — khuyên tiểu đệ mau mau rời khỏi Tông Chính Đình Tư.

“Bởi vì chỉ cần làm cho A Tư lại thấy người xuất hiện bên cạnh tiểu huynh đệ, hấn chỉ sợ sẽ chết trẻ.” Sở Nghê chỉ sợ Tông Chính Đình Tư dục cầu bất mãn, nghẹn thành bệnh.

“Hắn là cái rế hành!” Tông Chính Đình Tư ngay cả cử tử cũng không bằng! Hắn Ngôn Vũ Hiên nhưng là nhị ca của A Phi nha! Cho dù Tông Chính Đình Tư có không vui bao nhiêu đi chăng nữa, cũng không thể đuổi hắn đi.

“Hắn không phải hành.” Sở Nghệ thẳng tắp nhìn chăm chăm hạt gạo dính trên khóe miệng của Ngôn Vũ Hiên, trong con ngươi đen ẩn dấu một dự vọng.”Nhưng sự hiện hữu của người sẽ ảnh hưởng đến hai người bọn họ.” Tông Chính Đình Tư thật vất vả mới lại khôi phục phong thái ngày xưa, hắn có thể nào tùy ý Ngôn Vũ Hiên chia rẽ đôi uyên ương ân ái?

“Liên quan lắm gì tới người!” Nói thật ra, Sở Nghệ đang lo lắng cái quái gì chứ? Chẳng lẽ... Hắn cùng với Tông Chính Đình Tư có gì đó mờ ám?

Nếu như là như vậy, hắn nhất định trước làm thịt Sở Nghệ. Bởi vì cho dù hắn không muốn thế nào đi chăng nữa, cũng không cho phép hạnh phúc của Ngôn Trọng Phi bị người khác phá hư, cho nên Sở Nghệ phải hy sinh.

Trời ơi, tiểu đệ này hoài nghi cái gì đây? Chẳng lẽ hắn cho rằng ta cùng A Tư có quan hệ mập mờ không thể cho ai biết? Sở Nghệ trầm nghĩ.

“Bởi vì...” Tài năng diễn trò của Sở Nghệ trời cho không người theo kịp, người từng bị hắn lừa bịp số lượng không ít, Ngôn Vũ Hiên chính là một đứa ngốc trong số đó.

“Bởi vì sao?” Ngôn Vũ Hiên bởi vì khẩn trương tự động xích lại gần, còn không biết mình đã dần dần rơi vào trong cạm bẫy Sở Nghệ tư thiết kế.

“Bởi vì ta thực yêu A Tư.” Nếu Ngôn Vũ Hiên chủ động hiểu sai trước, có thể thay hắn giải quyết không ít phiền toái, Sở Nghệ quả thực thấy rất hài lòng với lời nói dối này.

Lúc này, một chỗ tối bên ngoài cửa có những tiếng động nho nhỏ —

“Ta muốn giết hắn!”

“Dừng tay, Tư!” Nếu không phải là người yêu của hắn liều mạng giữ hắn lại, Tông Chính Đình Tư tuyệt đối sẽ một chiêu đánh chết tên Sở Nghệ dám tung lời nói nhảm nhí.

“Xem một chút tình hình trước rồi nói sau.” Vẫn là Ngôn Trọng Phi có vẻ lý trí.

“Người không thể thích hắn!” Ngôn Vũ Hiên hoảng sợ đứng dậy, gãi gãi làm tóc rối bời, đầu lại trống trơn, nghĩ không ra kế sách ứng đối.

“Tại sao?” Sở Nghệ cố ý đưa ra nghi ngờ. Trời mới biết hắn đã sắp vì nén cười mà chảy nước mắt.

Không được, hắn không thể nhanh như vậy đã bị lộ tẩy. Sở Nghệ vội vàng thừa dịp Ngôn Vũ Hiên không chú ý, chà lau nước mắt nơi khóe mắt.

“Tại sao?” A, bất cứ giá nào! Hắn nhất định phải cho tiểu đệ biết đến trong từ điển từ gọi là hạnh phúc!”Bởi vì ta thích người!” Trăm ngàn cái không muốn, Ngôn Vũ Hiên không thể không làm một vụ lừa dối lớn.

“Sao!?”

Tông Chính Đình Tư cùng người yêu hai người hai mặt nhìn nhau, có vẻ thập phần kinh ngạc. Đương nhiên càng miễn bàn Ngôn Trọng Phi trong lòng sớm quét qua một trận cuồng phong, thiếu chút nữa là vọt vào trong phòng.

“Yêu ta?” Sở Nghệ làm một đôi mắt hoài nghi, thanh âm có chút khàn khàn.”Ta hiểu được.” Thanh âm khàn khàn nghe qua như là trộn lẫn tiếng khóc nghẹn ngào.”Người nhất định là vì tiểu huynh đệ của người mới có thể ra hạ sách này.”

Trời ơi! Hắn sắp phá ra cười rồi. Sở Nghệ thực hi vọng trò đùa khôi hài này nhanh chút chấm dứt, bằng không hắn sẽ là người đầu tiên vì nhịn cười mà chết.

“Không, không!” Ngôn Vũ Hiên khoa trương lắc đầu phủ nhận, lại phối hợp thân mình không chút nào phối hợp ngôn ngữ tứ chi, khiến cho câu trả lời của hắn có vẻ phi thường không có sức thuyết phục.

Ít nhất Sở Nghệ cho rằng là như vậy!

“Vậy thì là vì sao?” Sở Nghệ quyết tâm hỏi đến cùng.

“Bởi vì...”

Ngôn Vũ Hiên có vẻ bí lời, nhưng lại nhìn...tới Sở Nghệ một bộ không có câu trả lời thích đáng sẽ không bỏ qua, hẳn đành phải vì lời nói dối trước tiếp tục chế ra một lời nói dối khác.

“Bởi vì người cướp đi nụ hôn đầu của ta!” Trời ạ, ai hiểu được nụ hôn đầu của hắn từ nhiều năm trước đã mất đi, thế nào có thể đến phiên Sở Nghệ thỉnh thoảng trên cột hắn.

Mặc kệ! Hắn không rảnh hưởng Quan Âm nương nương tiêm sát hối, trước giải quyết cục diện rối rắm này đã rồi nói sau.

“Nụ hôn đầu tiên?” Sở Nghệ không làm sao có thể tin tưởng, tuy rằng Ngôn Vũ Hiên hôn có vẻ có chút non nớt, bất quá so với một người nam nhân bình thường mà nói, nếu là nụ hôn đầu tiên cũng bị nam nhân cướp đi, hẳn xác định chắc chắn trước tiên sẽ giết nam nhân kia diệt khẩu, còn đâu ra thời gian mà khiển trách.

“Đúng vậy!” Ngôn Vũ Hiên khi trả lời khuôn mặt còn đỏ lên, thực hiển nhiên hắn cũng không phải bởi vì thẹn thùng mà là cảm thấy e sợ, chân chính mà nói hẳn là bởi vì ảo não.

Hắn làm sao lại ôm họa vào người thế này?

Trời ơi, ta là đồ đầu heo! Ngôn Vũ Hiên thật muốn lắc cho đầu tỉnh táo lại.

“Cho nên người phải phụ trách với ta!” Đây mới thực sự là trọng điểm, hẳn không cho phép Sở Nghệ phá hư tình cảm lưu luyến giữa Ngôn Trọng Phi cùng với Tông Chính Đình Tư.

“Phụ trách?” Sở Nghệ nở một nụ cười, tựa như một chú mèo con, dùng ánh mắt lười biếng nhìn chăm chú con mèo nhỏ mà hắn cảm thấy tò mò.

Một cái hôn sẽ hắn phụ trách? Vậy hắn bị lỗ nặng nha!

Ngôn Vũ Hiên vẫn là hoàn bích không một chút tổn hại, hẳn có thể phụ trách cái gì?

“Bằng không người nói đi?” Biểu tình Ngôn Vũ Hiên dường như đang nói: bản đại nhân cũng có trăm ngàn cái không muốn nha!

Nếu Sở Nghệ dám nói một chữ “Không” đến cự tuyệt hẳn, hẳn tuyệt không dễ dàng tha thứ kẻ háo sắc dám ăn vụng đậu hũ của người khác này!

“Nhưng người là nam nha!” Nếu Ngôn Vũ Hiên muốn chơi đùa, hẳn nào có đạo lý không phụng bồi.

“Thời đại kia của ta nam nhân yêu nam nhân thực phổ biến.”

Ngôn Vũ Hiên phát ra một câu không suy nghĩ kỹ làm cho Sở Nghệ vô cùng cảm thấy hứng thú.

“Huống chi thời đại này của các người nam nhân cũng không phải thường thường chơi kiểu này.” Hẳn chính là giả thiết, giả thiết mà thôi!

“Chơi kiểu gì?” Sở Nghệ tò mò hỏi.

“Thì là đồng tính luyến ái a!” Lại dám giả ngu với ta, đừng trách ta xuống tay vô tình.

Ngôn Vũ Hiên sớm xoa tay, chuẩn bị sẵn sàng đón quân địch, chuẩn bị đối phó Sở Nghệ đang giả bộ ngốc nghếch với hắn.

“Đồng tính luyến ái?” Đối Sở Nghệ mà nói, đó là một từ ngữ phi thường mới mẻ.

Đúng rồi! Đây thông thái rởm đồ ngốc chính hiệu không hiểu cái gì gọi là đồng tính luyến ái. Ngôn Vũ Hiên hai tay chống nạnh, cúi đầu trầm tư, chỉ vì nghĩ ra một câu, có thể làm cho Sở Nghệ hiểu ý nghĩa thực sự của đồng tính luyến ái.

“Dù sao đều là nam nhân yêu nam nhân, nữ nhân thích nữ nhân, người đồng tính yêu người đồng tính.” Này đủ đơn giản đủ sáng tỏ đi! Hắn cũng lười giải thích nhiều, Sở Nghệ có nghe hiểu hay không cũng kệ hắn.

“Trọng Phi, hắn thật sự là ca ca của đệ sao?” Tông Chính Đình Tư hôn nhẹ chiếc cổ nhăn mịn của người yêu, thầm muốn trở về tình cảnh hai ngày trước, cùng người yêu trêu chọc, ân ái đến mất hồn.

“Tư, không nên lộn xộn!” Ngôn Trọng Phi chỉ có thể âm thầm kháng nghị tranh thủ tự do.

Hắn vừa mới có thể xuống giường, Tông Chính Đình Tư sẽ lại muốn hắn cùng mây mưa tiếp?

Không, hắn tuyệt không thỏa hiệp!

Ngôn Trọng Phi mới muốn tránh thoát trói buộc của người yêu, liền muốn chạy vội, liền bị Tông Chính Đình Tư che miệng bắt đi rồi.

“Sao?” Ngôn Vũ Hiên như là cảm ứng được huynh đệ gặp nạn, thăm dò nhìn về phía ngoài cửa sổ. Hắn tổng có một loại cảm giác kỳ quái nhưng lại nói không nên lời, cảm thấy vừa mới rồi bên ngoài dường như có người...

“Nam nhân yêu nam nhân a...” Vì không cho Ngôn Vũ Hiên nghi ngờ, Sở Nghệ bỗng nói ra câu khác để phân tán lực chú ý của Ngôn Vũ Hiên.

“Bằng không người cho là ai yêu ai?” Cũng không phải “Giác quan thứ sáu sinh tử luyện”, yêu một cái Quỷ Hồn không tồn tại.

Ít nhiều lực chú ý của Ngôn Vũ Hiên bị hắn dẫn dắt rời đi, nếu không thực sẽ làm hắn phát hiện bên ngoài có hai người nghe lén. Sở Nghệ hơi cảm thấy an tâm.

“Nhưng ta vẫn tương đối yêu A Tư.” Hiện tại là lúc nên dẫn dụ Ngôn Vũ Hiên cùng hắn phạm tội.

“Không được!” Ngôn Vũ Hiên vội vàng nhắm phía Sở Nghệ, hai tay mạnh mẽ hữu lực nắm chặt bả vai Sở Nghệ mãnh liệt lắc lắc. “Người không thể...” Hắn phản ứng kịch liệt vượt ra ngoài bản thân tưởng tượng, đơn giản một câu: hắn có chút không khống chế được.

“Không thể cái gì?” Con mắt đen của Sở Nghệ đón nhận ánh nhìn Ngôn Vũ Hiên, ra vẻ nghi hoặc hỏi.

“Tóm lại, người phải phụ trách với ta!” Tuy rằng Ngôn Vũ Hiên nắm trong tay lợi thế hơi yếu kém không có tính thuyết phục lắm.

“Người là nói...” Sở Nghệ đứng dậy tiến sát Ngôn Vũ Hiên, từ đôi môi thở ra hơi thở nóng bỏng như muốn đốt cháy người khác.

Thân thể Ngôn Vũ Hiên sinh ra cực độ phản cảm, lại mạnh mẽ ép chính mình ấn nhãn ý muốn mãnh liệt muốn đánh người của mình.

“Muốn ta yêu người sao?” Hơi cúi người, Sở Nghệ hôn hai má Ngôn Vũ Hiên.

Không thể phản kháng, không thể phản kháng... Ngôn Vũ Hiên thân mình cứng ngắc không ngừng run run, cho thấy của hắn rất phần nộ, nhưng mà hắn lại ngoan ngoãn tùy ý Sở Nghệ muốn làm gì thì làm.

Muốn hôn quá, nhưng hắn không thể để cho vì nhất thời xúc động mà hỏng việc lớn.

Sở Nghệ đương nhiên hiểu rõ rành rành tình trạng hiện tại của Ngôn Vũ Hiên, trong lòng vốn có ý muốn trêu đùa giờ đây biến mất không còn một chút.

Có lẽ hắn có thể vì chính mình tìm một giải thích hợp lý — hắn không thích người luôn trong tình trạng bị động, mặc người chém giết Ngôn Vũ Hiên.

Sở Nghệ né ra mình cùng của y một khoảng cách, tạm biệt cảm thụ kỳ diệu không thể nhận mới vừa rồi.

Đó là tâm rung động, hơi hơi run rẩy. Ngay tại khoảnh khắc hắn hôn Ngôn Vũ Hiên, một loại cảm thụ chưa từng từng có nhưng rõ ràng lại làm chấn động toàn bộ mạch máu trong người hắn, máu vốn lạnh như băng trong phút chốc trở nên rất nóng; nhưng, loại cảm giác này lại biến mất cực nhanh, còn đọng lại chỉ là sự vô tình.

Tâm, gắt gao co lại, phảng phất bởi vì máu đông lại mà trở nên ngừng đập.

“Sao?” Sở Nghệ lui lại! Thân mình Ngôn Vũ Hiên không khỏi thả lỏng rất nhiều.

“Nơi này có hạt cơm dính trên miệng người.” Sở Nghệ đem hạt cơm ngậm tại đầu lưỡi, lấy sét đánh không kịp bưng tai dùng nụ hôn đưa vào trong môi Ngôn Vũ Hiên. Hắn thầm nghĩ hồi phục cảm giác vừa rồi, tâm, sẽ lại một lần nữa mạnh liệt nhảy lên sao?

Xuất phát từ phản kháng theo bản năng, Ngôn Vũ Hiên đột nhiên đẩy Sở Nghệ ra.

Rất muốn nhỏ ra! Hắn liều mạng che miệng, nhịn xuống vị chua đang dâng lên trong cổ họng.

Dù sao hắn còn chưa có tâm lý muốn đồng tính luyện ái. Chính mình làm sao có khả năng tiếp nhận nam nhân? Vì Ngôn Trọng Phi, hắn có nhất thiết phải hy sinh hạnh phúc của chính mình sao?

Khi Ngôn Vũ Hiên nâng ánh mắt lên, liền thấy sắc mặt Sở Nghệ thâm đậm, cùng bất đắc dĩ cười khổ.

“Ta nghĩ ngươi cũng không thích hợp với ta.” Hơn nữa hắn cũng không có khả năng vì giúp bạn mà không tiếc cả mạng sống, mà bắt ép mình yêu thương một người nam nhân. Ít nhất trong lòng Sở Nghệ hiểu được, chính mình tuyệt sẽ không dễ dàng yêu thương bất luận kẻ nào.

“Đợi một chút!” Ý là nói hắn thi còn chưa thi mà đã trực tiếp bị đánh rớt? Quá độc ác đi!

“Nói như vậy ngươi còn không hiểu sao?” Hắn cự tuyệt vô cùng rõ ràng, không thể yêu hoặc là không yêu đều là kết quả giống nhau, trước khi cả hai đều bị tổn thương, vẫn là sớm thu tay thì tốt hơn.

“Biết cái gì!” Ngôn Vũ Hiên khẩu khí thẳng thắn vẫn như trước không thay đổi, “Cái gì gọi là ta không thích hợp với ngươi?”

Hắn đã muốn phát huy tinh thần phối hợp cao độ, Sở Nghệ còn muốn như thế nào nữa?

A, hắn đã hiểu, chẳng lẽ Sở Nghệ không có Tông Chính Đình Tư sẽ bắt lực?

Đang lúc Ngôn Vũ Hiên miên man suy nghĩ vấn đề, bộ dáng hắn nghiêng nghiêng đầu trông thật buồn cười, khiến cho Sở Nghệ sớm ôm bụng cười cười đến nỗi thắt lưng không đứng thẳng nổi.

“Nét mặt của ngươi...” Rốt cuộc cái đầu nhỏ của Ngôn Vũ Hiên hoạt động như thế nào? Mặc kệ hắn hoành khán thụ khán(nhìn ngang nhìn dọc), trái ngắm phải soi, chính là cảm giác tầm mắt Ngôn Vũ Hiên dường như đặc biệt chú ý bộ vị trọng yếu ở nửa người phía dưới của hắn.

Chắc, tiểu quỷ này cũng không tránh khỏi tưởng tượng quá mức đi, hắn chẳng nhẽ là loại nam nhân dùng nửa thân dưới để cảm nhận tình yêu sao?

“Nếu ngươi là sợ chính mình không thỏa mãn được ta, liền sớm nói đi!”

Ngôn Vũ Hiên đột nhiên bật ra một câu nói, thực khiến cho Sở Nghệ muốn đấm ngực. Đây là chuyện buồn cười nhất, mà trong hai sáu năm qua hắn từng nghe thấy.

“Ngươi là đang cười nhạo ta!” Hắn thấy được.

“Không có.” Ngôn Vũ Hiên là suy nghĩ quá nhiều đi! Hắn bắt quá là khê nhếch khóe môi lên, đã bị ngộ nhận là đang cười nhạo hắn? Trời đất chứng giám nha, mọi người đều có thể thay hắn làm chứng, bởi vì nụ cười mê người vốn chính là dấu hiệu đặc trưng của hắn.

“Nhưng là nét mặt của ngươi rõ ràng là đang cười nhạo ta!” Gì? Hắn dường như có chút đi lệch chủ đề ban đầu.

Thật nhanh phục hồi lại tinh thần, hắn trước hết thay mình làm cái cổ vũ tâm lý. Trước giả ý quần quít lấy Sở Nghệ, làm cho Tông Chính Đình Tư cũng không có cơ hội ăn vụng, như vậy tình yêu của tiểu đệ mới có thể bảo đảm.

Đây cũng bất đắc dĩ khi làm ca ca. Ngôn Vũ Hiên bùi ngùi thở dài.

“Vì sao thở dài đâu?” Vĩnh viễn không thiếu được trong người Sở Nghệ là lòng hiếu kỳ.

“Bởi vì ta có phiền não thôi!” Sở Nghệ chắc là không hiểu tâm tình của hắn, Ngôn Vũ Hiên cũng lười không nhìn hắn.

“Ta có thể giúp người sao?” Cái gọi là phiền não của Ngôn Vũ Hiên, nhất định không tránh khỏi có dính dáng đến Ngôn Trọng Phi cùng Tông Chính Đình Tư.

Phút chốc, Ngôn Vũ Hiên nâng lên hai tròng mắt lóng lánh tựa như ánh lửa cháy rực, đã làm Sở Nghệ có chút kinh ngạc, vội vàng rút lui vài bước, để bảo toàn thân thể.

“Người nhất định có thể giúp ta, nhất định...” Ngôn Vũ Hiên tươi cười so với hắn là chỉ có hơn chứ không kém, âm trầm đáng sợ.

Nhưng hắn mới là chủ nhân chân chính của kiểu cười đó đâu! Sở Nghệ âm thầm ở trong lòng phát ra liên tiếp mấy tiếng cười ngay cả ma quỷ đều thấy sợ hãi.

“Thật vậy chăng?” Không phải hắn đem Ngôn Vũ Hiên đẩy hướng cạm bẫy a! Sở Nghệ vội vàng phải sạch quan hệ, để tránh đến lúc đó lại rước họa vào thân.

“Đúng!” Ngôn Vũ Hiên làm một quyết định kiếp này không kịp hối hận.”cùng ta hẹn hò!” Hắn âm thầm ở sau lưng làm cái thủ thế nói dối nho nhỏ, dù sao Sở Nghệ cũng nhìn không thấy.

“Hẹn hò?”

“Àn, tựa như tình nhân bình thường vậy.” Ngôn Vũ Hiên cố gắng giải thích, tùy tay cầm lấy một đôi dưa bọ.”Liền giống như chiếc dưa này vậy, làm thành một đôi tình nhân, trong đó thiếu một cây đều không được.” Hắn sợ Sở Nghệ quá ngu ngốc, cho nên chọn lấy cái ví dụ đơn giản nhất lại dễ hiểu.

“Chiếc dưa?” Sở Nghệ tự nhiên là phối hợp với Ngôn Vũ Hiên tự cho là đúng, nhưng ai có thể nhìn đến Sở Nghệ sau lưng kia đang nở nụ cười quỷ quyệt, đang chuẩn bị nghênh chiến Ngôn Vũ Hiên người đang nghĩ đến mọi chuyện đều nằm gọn trong lòng bàn tay mình.

Mọi chuyện trong cuộc sống, luôn khó có thể đoán biết trước a!

5. Chương 4

“Sở ca ca!” Không thích hợp, thật sự không thích hợp! Phượng Điệp Vũ nháy một đôi mắt hạnh hắc bạch phân minh, trong mắt hiện ra mờ mờ hơi nước không ngừng phóng ở trên mặt Sở Nghệ đang ngẩn người.

Nàng không hiểu được đã kêu vài tiếng Sở ca ca, nhưng Sở Nghệ không phải à đang giả ngu không nghe thấy, hay là suy nghĩ đến nhập thần.

Nàng thật muốn đào móc bí mật dưới đáy lòng Sở Nghệ giấu, rốt cuộc là chuyện gì, có thể làm cho Sở Nghệ nghĩ đến nhập thần như thế?

Bởi vì nàng chưa bao giờ thấy qua Sở Nghệ khi đang có người khác ở bên cạnh mà lại ngẩn người.

“Sao?” Sở Nghệ nhẹ đáp lại một tiếng, lại rơi vào hồi ức tối hôm qua.

“Ai nha, người ta không luyện cảm!” Sở Nghệ không khen nàng thì cũng bỏ qua đi, nhưng kết quả trả lời rồi lại là làm nàng cảm thấy thất vọng như thế. Phượng Điệp Vũ phồng lên hai má mịm mòng, bộ dáng tức giận rất là mê người.

“Vân Ân sẽ trách ta.” Nghe thấy Phượng Điệp Vũ nói không luyện cảm Sở Nghệ, thật vất vả mới nói ra một câu, lại tiếp tục thất thần.

“Sở ca ca.” Phượng Điệp Vũ hạ giọng, dịu dàng nói: “Người ta mệt mỏi thôi!” Hơn nữa ca lại không có tâm dạy ta. Đây mới là chân chính tiếng lòng của Phượng Điệp Vũ.

“Mệt mỗi cũng không được.” Người nghiệm thu thành quả nhưng là Phượng Vân Ẩn, đến lúc đó Phượng Điệp Vũ muốn khóc muốn ồn ào hoặc là cầu xin tha thứ cũng không kịp. Chính cái gọi là khổ trước rồi sướng sau, hắn làm như vậy toàn bộ đều là muốn tốt cho Phượng Điệp Vũ.

“Nhưng là ca đều là ngăn người.” Phượng Điệp Vũ xoắn xoắn ngón tay thon dài sơn màu hồng nhạt, nhìn ra được nàng có chút bất mãn.

“Muội có thể tự mình luyện tập nha!” Hắn không muốn lo lắng bài luyện tập của Phượng Điệp Vũ, bởi vì cô gái nhỏ này thông minh lanh lợi mọi người hữu mục cộng đồng (mọi người đều thấy, có mắt đều thấy).

“Nhưng là đại ca nói muốn huynh toàn tâm toàn ý dạy muội đánh đàn.” Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, có chút bất mãn khi nhìn phía cửa sổ.

Tiểu Vũ của nàng có đến đây không? Nàng đợi đến nỗi lòng nóng như lửa đốt, giống như là loại si ngốc mong ngóng đến mỗi mắt Tiểu Vũ sớm một chút đến Tê Phượng lâu gặp nàng.

“Nhưng là lòng muội toàn bộ bay đến trên người Tiểu Vũ.” Hắn bắt quá là không muốn chỉ ra mà thôi.

“Vậy huynh thì sao?” Sở Nghi còn không phải cả ngày tâm thần đều không yên, chẳng lẽ không phải những chuyện phạm trần tục sự làm phiền hắn?

“Huynh là người lớn nha!” Đương nhiên sẽ có việc chuyện làm phiền nào, Phượng Điệp Vũ còn quá nhỏ, không thể hiểu phiền não của người lớn.

“Nhưng người ta cũng không còn nhỏ!” Nàng là cái tiểu đại nhân! Phượng Điệp Vũ liều mạng sửa lại.

“Điệp Vũ...”

“Thối Sở Nghi!” Ngoài cửa trên hành lang đột nhiên truyền đến một tiếng hét có vẻ như chủ nhân của tiếng hét đang vô cùng tức giận, tiếp đó là tiếng bước chân người đang tiến lại gần, Sở Nghi ban đầu tâm tình đang lơ đãng lập tức khôi phục tinh thần tỉnh táo.

Trên đôi môi đỏ của hắn xuất hiện ý cười khiến Phượng Điệp Vũ thực khó tin.

Tại sao chỉ cần người kia xuất hiện, Sở ca ca sẽ trở nên không giống với bình thường? Trong lòng nàng hoài nghi không ngừng tăng mạnh.

Phịch một tiếng, Ngôn Vũ Hiên một cước đá văng cánh cửa vô tội lại đáng thương, trong miệng thở phì phò không ngừng phun ra mẩu chữ, trong tay còn nắm chặt bánh bao thịt nóng hằm hạp.

“Hừm, người tới rồi.” Sở Nghi cười nói, đối với Ngôn Vũ Hiên vẫy vẫy tay.

“Cái gì gọi là người tới rồi!” Nhìn hai gò má của hắn xuất hiện vết đỏ ửng liền hiểu được hắn đang tức giận.

Sở Nghi chết tiệt, thế nhưng lại dám sai người kéo hắn từ trong chăn ấm áp ra, bảo là muốn huấn luyện hắn đánh đàn, còn dám đưa lời uy hiếp nếu hắn k tới, sẽ lại đi quần quít lấy Tông Chính Đình Tư, phá hư hạnh phúc của Tiểu Phi.

Không thể tha thứ! Thân là nhị ca của Ngôn Trọng Phi hắn lại cũng chỉ có thể cúi đầu đi vào khuôn khổ, ngoan ngoan đi theo nanh vuốt của Sở Nghi đi vào cấm địa người bình thường tuyệt đối không thể dễ dàng bước vào.

Nhưng trong ấn tượng, dường như là hắn bỏ qua một bên nanh vuốt của tên kia, không hề báo động trước chính mình tự ý xông tới.

“Bằng không người muốn ta nói gì?” Sở Nghi lãnh đạm thở ra một tiếng, ngữ khí có chút không vui. “Người không phải yêu cầu muốn cùng ta kết giao sao?” Ngôn Vũ Hiên thật đúng là quý nhân khó chiều.

“Ách?” Ngôn Vũ Hiên lập tức sửng sốt, không biết nên tiếp lời như thế nào.

“Sao cơ?” Phượng Điệp Vũ hai mắt nhất thời mở to vô cùng kinh ngạc.

Nhưng mà, Sở Nghi vẫn chưa giải thích nhiều, liền muốn đẩy Phượng Điệp Vũ đi.

“Điệp Vũ...” Trong mắt của hắn mang theo vài phần ý đồ đuổi, “Sở ca ca muốn cùng Tiểu Hiên Hiên ở chung chỉ hai người.” Hắn không thể để cho Phượng Điệp Vũ phá hư kế hoạch của hắn.

Lại là câu Tiểu Hiên Hiên kia! Ngôn Vũ Hiên rất muốn vọt tới trước mặt Sở Nghiê tặng cho hắn một cái tát, cũng lớn tiếng hét to: không cho gọi ta là Tiểu Hiên Hiên!

“Sở ca ca...” Nàng không muốn làm theo lời Sở Nghiê phân phó mà rời đi, Sở ca ca cái gọi là đơn độc ở chung rốt cuộc là ý gì? Nàng thật muốn biết nha!

“Tiểu Vũ ở đại sảnh chờ người.” Sở Nghiê lấy từ trong tay áo ra một vương bài, “Nếu muội không muốn gặp hắn, huynh có thể phái người khác truyền lời thay.” Xem, Phượng nha đầu biểu tình lo âu, nói vậy lòng của nàng đã bắt đầu dao động, vương bài của hắn quả nhiên hữu dụng.

“Không, người ta muốn gặp Tiểu Vũ!” Phượng Điệp Vũ vội vàng đứng dậy, tùy tay nắm lên làn váy quá dài, đem nó xách tới giữa lưng, hoàn toàn không có như trong tưởng tượng bộ dáng tiểu thư nhu thuận của Ngôn Vũ Hiên.

“Nhớ rõ khép cửa lại.” Sở Nghiê gấp quạt lại, tiếp tục dặn dò thêm một câu.

“Còn có, không cho phép ở ngoài cửa nghe lén.” Hắn không thích tiểu nha đầu này đi nói lung tung khắp nơi.

“Đã biết!” Phượng Điệp Vũ bất mãn chu đôi môi nhỏ hồng nhạt, ngoan ngoãn làm theo phân phó của Sở Nghiê khép cửa lại.

“Người còn đợi ở bên ngoài.” Sở Nghiê cũng không phải là người mà nàng có thể lừa dối, hắn đã sớm đoán được Phượng Điệp Vũ sẽ tiếp tục đứng ở cửa, ý đồ nghe lén nội dung nói chuyện của hắn và Ngôn Vũ Hiên.

Đáp lại Sở Nghiê là tiếng lẩm bầm nhỏ của Phượng Điệp Vũ, nàng vội vã chạy nhanh đến đại sảnh.

“Nàng ta thích người?” Nếu Phượng Điệp Vũ thích Sở Nghiê, vậy hắn còn có biện pháp thoát ly phiền khổ.

Đem Phượng Điệp Vũ cùng Sở Nghiê ghép thành một đôi không phải rất được sao? Hắn thật đúng là bội phục sự thông minh của mình. Ngôn Vũ Hiên không khỏi lộ ra đắc ý ngậy ngô cười.

Xem ở trong mắt Sở Nghiê, bí mật trong lòng Ngôn Vũ Hiên đã sớm bị bại lộ rồi, hắn còn có thể không phòng bị sao?”Đừng loạn điểm uyên ương, Điệp Vũ là muội tử của một vị bằng hữu tốt của ta.” Sở Nghiê mạnh giáng cho Ngôn Vũ Hiên một cái gậy nhằm dập tắt hy vọng.

“Không quan hệ.” Ngôn Vũ Hiên suy nghĩ lúc này đặc biệt nhanh nhạy, “Hai người các người ở chung lâu nhất định sẽ phát sinh quan hệ vượt tình mức bình thường.” Hắn không tin Sở Nghiê là Liễu Hạ Huệ, có thể thờ ơ không quan tâm.

“Người lại đoán sai rồi.” Sở Nghiê nhẹ lắc lắc đầu, “Phượng nha đầu thích là đệ đệ Tông Chính Đình Tư, chính là Tiểu Vũ vừa rồi ta có nhắc tới đó.” Khuyên Ngôn Vũ Hiên vẫn là sớm chết phần tâm này đi, đừng cố ý tác hợp hắn và Phượng Điệp Vũ nữa.

“Cút xuống địa ngục đi! Người không thể nhường ta một chút sao...” Nguy rồi, miệng hắn dường như vừa phát ra lời nói không hay, phạm vào kiêng kỵ lớn nhất của Sở Nghiê.

“Lại đây.”

Sở Nghiê bắt cầu ngôn tiếu((kể trầm mặc ít nói cười, kể nghiêm túc) khi uy nghiêm thì thật ra trông sẽ rất dọa người, Ngôn Vũ Hiên lo lắng đề phòng tới gần Sở Nghiê nhìn như đang có vẻ rất tức giận.

“Chúng ta không phải từng có ước định sao?” Ngôn Vũ Hiên đang lật lại chi tiết này trong trí nhớ.

“Ta chỉ là không cẩn thận nói sai thôi!” Mà hắn đang định cùng Sở Nghiê cò kè mặc cả, cự tuyệt nộ hôn trừng phạt.

“Nhưng người lại thường thường không cẩn thận.” Xem ra, hắn lại tổn một lần nữa sửa lại cho Ngôn Vũ Hiên.

“Nhưng là...”

“Không nhưng nhị gì cả.” Sở Nghệ thái độ kiên quyết khiến cho Ngôn Vũ Hiên á khẩu không trả lời được.

“Là tự ngươi qua hôn ta? Hay là để ta qua hôn ngươi?” Hắn chỉ có thể làm cho Ngôn Vũ Hiên cơ hội chọn một trong hai.

“Đương nhiên là tự ta qua hôn ngươi.” Hắn mới không cần Sở Nghệ vụng trộm đem đầu lưỡi vói vào trong miệng hắn, một câu: ghê tởm muốn chết!

Ngôn Vũ Hiên tâm không cam lòng không nguyện, vẫn phải tiến sát lại gần Sở Nghệ, tự động dâng lên nụ hôn của hắn.

Xúc cảm âm ẩm, đó là môi cùng môi chạm nhau, Ngôn Vũ Hiên chỉ cho phép tiếp xúc thân mật ngắn ngủi.

Hắn không thích hôn quá sâu, cho dù là nụ hôn đầu tiên của hắn cùng với người khác phái cũng vậy, lướt qua rồi dừng lại.

Cho nên người bạn gái đầu tiên từng oán giận hắn — Tiểu Hiên không biết hôn, thật không có tình thú!

Đó quả là một đối đả kích lớn đối với hắn, nàng có biết hắn vì sao không dám hôn sâu sao?

Bởi vì khi hôn sâu, sẽ làm hắn cảm thấy cực độ không thoải mái, bởi vì thân thể hắn sẽ tự động xuất hiện phản ứng cự tuyệt mãnh liệt, cho nên mới phải làm cho người bạn gái đầu tiên cho rằng hắn là nam nhân không hiểu tình thú.

Nữ nhân còn như thế, huống chi là muốn hắn hôn người nam nhân!

Ba giây đi qua, Ngôn Vũ Hiên tự động từ bên người Sở Nghệ nhảy ra, từng ngậm từng ngậm thở phì phò, bộ dáng rất là khấn trương.

“Ngươi thực khấn trương?” Sở Nghệ nhìn ra được cảm xúc Ngôn Vũ Hiên mãnh liệt lên xuống, hiển nhiên hắn không quen phương thức trừng phạt như vậy.

“Vô nghĩa!” Hắn rất ghét hôn môi! Nhưng Ngôn Vũ Hiên chính là đánh chết cũng không nguyện thừa nhận vết thương trí mạng này.

“Chẳng lẽ ngươi ghét hôn môi?” Sở Nghệ nheo lại con ngươi đen xinh đẹp, hàng mi thon dài dày đậm chớp chớp, từ góc độ này xem thấy phá lệ đẹp mắt.

Ngôn Vũ Hiên sắc mặt thoáng chốc tái nhợt, biểu tình chợt cứng ngắc, như là bị một câu ghét hôn môi của Sở Nghệ đoán trúng.

“Bị ta đoán trúng?” Aiz..., Ngôn Vũ Hiên lúc nào cũng thẳng thắn như thế luôn làm người khác muốn ôm lấy hắn, hôn trộm một cái.

“Không có!” Ngôn Vũ Hiên quay mặt đi chỗ khác, chết cũng vẫn sĩ diện.

“Ta thích người thành thực nha Tiểu Hiên Hiên!” Bên ngoài kia đã có nhiều lắm người giả nhân giả nghĩa, hắn không hi vọng ngay cả Ngôn Vũ Hiên cũng giống như bọn họ đối đãi với mình như vậy.

“Ta nói không được gọi ta là Tiểu Hiên Hiên!” Đáng giận, đừng loạn đặt cho hắn loại biệt hiệu ghê tởm như này!

“Sáng sớm phái người gọi ta rời giường là muốn làm cái gì?” Ngôn Vũ Hiên cắn chiếc bánh bao thịt đã hơi nguội đang cầm trong tay, tạm thời lấp đầy cái bụng đang kêu vang của mình.

Tuy rằng có chút nguội, nhưng tổng so với bị đối chết vẫn tốt hơn. Ngôn Vũ Hiên đem chiếc bánh bao thịt trắng trắng mập mập coi là bản mặt Sở Nghệ tự cho là đáng yêu, hung hăng cắn nuốt.

“Học đàn nha!” Ngôn Vũ Hiên làm sao lại giả ngu với hắn, là đang hướng hắn thị uy sao? Vẫn là do dây sớm, đầu óc vẫn còn trong trạng thái hỗn độn mơ hồ?

“Tại sao ta phải học chơi đàn?” Hấn từ nhỏ đến lớn đều chỉ biết phá phách, lười học hỏi, hiện tại Sở Nghệ nhưng lại muốn hấn học đàn? Ngôn Vũ Hiên thực muốn nhìn một chút xem bên ngoài trời có đổ mưa ta k nữa, vẫn là mặt trời đi ra phía tây sao?

Đây quả thực là đầm rồng hang hổ nha!

“Đây là điều kiện chủ yếu muốn kết giao cùng ta.”

Một câu điều kiện chủ yếu chặn Ngôn Vũ Hiên á khẩu không nói được gì tiếp.

Đây là cái điều kiện ngu ngốc gì vậy! Tại sao kết giao cùng Sở Nghệ nhất định phải học đàn? Hấn rõ ràng là muốn chinh người đi! Ngôn Vũ Hiên hoài nghi Sở Nghệ có phải hay không lấy làm vui vẻ vì được chinh người.

“Ta rất ngốc.” Ngôn Vũ Hiên ý đồ khuyên hấn hủy ý định.

“Không sao, dù sao ta vô cùng kiên nhẫn.” Hấn sẽ dạy Ngôn Vũ Hiên thật tốt, làm cho Tiểu Hiên Hiên có thể mau chóng phù hợp với tiêu chí kén vợ của hấn.

“Ta không biết đánh đàn.” Như vậy cũng biết sao? Ngôn Vũ Hiên nhú hai đầu mày, hai hàng lông mi vừa đen vừa thô nhú chặt lại nhìn rất giống một đoàn râu lông, đáng yêu đến lạ thường.

Sở Nghệ hiểu được Ngôn Vũ Hiên là đang tìm cơ thoái thác, luôn đưa ra một đồng lớn cơ để cự tuyệt hấn.

Nhưng không có trả giá, thì làm sao có thu hoạch được? Sở Nghệ mỉm cười.”Ta có thể dạy người nha.” Ở đây còn có sẵn một sự phụ, hấn không tin Ngôn Vũ Hiên là gỗ mục không thể điêu khắc _tiểu ngu ngốc.

“Người sẽ hối hận!” Không nghĩ tới Sở Nghệ còn lưu lại chiêu này Ngôn Vũ Hiên tự nhiên chỉ có thể bất đắc dĩ đáp ứng.

“Người nói cái gì?” Ngôn Vũ Hiên nói lời này là muốn hù dọa hấn đi!

“Ta nói người nhất định sẽ hối hận.” Ngôn Vũ Hiên liếm liếm ngón tay còn dính nước thịt, không chú ý tới Sở Nghệ đã hai mắt nhìn hấn đắm đắm, theo dõi không bỏ sót một chi tiết nào về từng động tác nhỏ của hấn.

Sở Nghệ không phủ nhận mình thích nhìn chăm chăm Ngôn Vũ Hiên mỗi một động tác nhỏ, tỷ như liếm ngón tay, cắn môi.

“Cầm đâu?” Ngôn Vũ Hiên không chú ý đến ánh mắt Sở Nghệ chợt lóe lướt qua một tia quỷ dị, hai tay tùy tiện lau lau vào vạt áo, dù sao quần áo cũng không phải hấn tự mình giặt.

“Ở đây.” Sở Nghệ chỉ có thể vì bộ cảm y hoa lệ xa xỉ kia mà cảm thấy vạn phần bất đắc dĩ, chủ nhân của nó không yêu quý nó, có thể nghĩ tới, Ngôn Vũ Hiên phi thường không chú trọng những chi tiết nhỏ trong sinh hoạt.

“Người thật sự muốn trước tiên nghe ta đàn thử?” Hi vọng nóc nhà này sẽ không bị tạp âm bên ngoài lại khó nghe làm cho sụp đổ. Hấn chân thành cầu nguyện.

“Trước để cho ta xem khả năng của người thế nào.” Sở Nghệ cho rằng Ngôn Vũ Hiên hấn là còn có một chút kiến thức nền tảng, ít nhất hấn cho là như vậy!

Ngôn Vũ Hiên lạnh lùng không nên tiếng, vung tay áo lên, hai tay nắm chặt, xương ngón tay kêu lên rắc rắc, Sở Nghệ nhìn mà vừa bực mình lại vừa buồn cười.

Đánh đàn cần dùng nhiều sức như thế sao? Hấn thấy rất khó hiểu.

“Đàn khúc nào người biết ấy.” Sở Nghệ cảm thấy yêu cầu này cũng không quá phận.

Ngôn Vũ Hiên vén vạt áo, hít một hơi thật sâu, tiếp theo là mười ngón để trên dây đàn, hai mắt nhìn chăm chăm dây đàn, làm bộ muốn gây một phát, tùy ý khảy một khúc nhạc mà fan Kim Dung nghe nhiều nên thuộc “Tiểu ngạo giang hồ”.

“Biến cả cười một tiếng, làm dậy sóng hai bên bờ sông...” Ca từ hấn là không sai, nhạc điệu hát hấn cũng là như vậy.

Ngôn Vũ Hiên vừa hát vừa say mê chìm đắm tại trong tiếng ca tuyệt vời của chính mình.

Nguyên lai hần còn có thiên phú ca hát, sớm nên được người khai quật làm ngôi sao ca nhạc mới đúng. Ngôn Vũ Hiên bí mật khoe khoang.

Nhưng ngay tại lúc Ngôn Vũ Hiên cử hành concert cá nhân, Tê Phượng lâu từ trên xuống dưới mọi người đều phải bịt tai, thống khổ thảm oán người đánh đàn cùng tiếng ca.

Về phần Sở Nghệ vẫn ngây ngốc ngồi trên ghế gần đó đã sớm không biết nên hưởng ứng như thế nào nữa, hần nên bình luận như thế nào về thiên phú của Ngôn Vũ Hiên đây, đủ để giết chết toàn bộ số người của thành Trường An này.

“Đủ rồi.” Thanh âm Sở Nghệ không thể áp qua tiếng đàn cùng tiếng ca vui vẻ thoải mái của Ngôn Vũ Hiên.

“Đủ rồi!” Bất đắc dĩ, hần chỉ phải vận dụng lực ở đan điền, hét to một tiếng.

Tiếng hét này rơi vào tai Ngôn Vũ Hiên nghe tới vô cùng khó chịu, phảng phất Sở Nghệ một tiếng đủ rồi này, đó là đang trào phúng năng lực của hần, đối thiên phú của hần có điều nghi ngờ.

“Cái gì đủ?” Ngôn Vũ Hiên tức giận đến vỗ bàn một phát thật mạnh, gảy dây đàn loạn xạ, khảy đàn giống như là đang điên cuồng phát tiết vậy.

Đáng giận! Là Sở Nghệ tự mình kêu đàn một khúc nhạc cho hần nghe, hiện tại lại tức giận với hần?

Tưng... Một tiếng, ngón giữa ở tay phải của Ngôn Vũ Hiên không cẩn thận đánh dây đàn, trong nháy mắt ngón tay bị dây đàn cứa thương, mất đi cả một khối thịt.

Chính là thần kinh Ngôn Vũ Hiên có phần cứng rắn nên cũng không thèm để ý, giơ tay lên nhìn, từ khe hở chảy ra từng tia máu đỏ chói, a máu đỏ rơi thẳng xuống cánh tay hần cùng trên thân cầm.

Nhìn đến cảnh này Sở Nghệ tất nhiên là giận không kiềm được xông lên phía trước, một phát bắt được bàn tay bị thương của Ngôn Vũ Hiên.

“Người bị thương!”

Thứ hai mắt nhìn thấy lúc này chỉ toàn là màu máu đỏ tươi đến ghê người, còn có thái độ như không có chuyện gì của Ngôn Vũ Hiên.

“Ngồi xuống!” Hần cưỡng chế Ngôn Vũ Hiên ngồi trở lại chỗ cũ, không chút đắn đo xé đi một mảnh gấm trắng trên y phục của mình.

Tiếng tơ lụa bị xé vang lên làm cho Ngôn Vũ Hiên lúc này mới hồi phục tinh thần lại, hần giương mắt nhìn chăm chăm vì chính mình băng bó miệng vết thương Sở Nghệ.

“Không cần phiền thế đâu.” Dù sao rồi nó cũng sẽ tự khỏi. Ngôn Vũ Hiên có vẻ phi thường không để ý.

“Ai nói không cần làm phiền!” Ánh mắt Sở Nghệ phần nộ làm cho Ngôn Vũ Hiên bị kinh hách không nhỏ, hần không rõ Sở Nghệ vì sao phải tức giận như thế.

Hần chỉ là bị một vết thương nhỏ thôi mà! Trong lòng Ngôn Vũ Hiên buồn bực.

“Ai kêu người gảy đàn lung tung!” Đôi mắt đen của Sở Nghệ tràn ngập ánh lửa tức giận, không chút hay biết tâm tình của mình đã không bị kiềm chế mà ở trước mặt Ngôn Vũ Hiên biểu lộ không sót một chút.

Đây là một.... mặt khác của hần sao? Ngôn Vũ Hiên không ngừng đối Sở Nghệ quảng ánh mắt hoài nghi.

“Thôi cái gì!” Ngôn Vũ Hiên cũng có một bụng lửa giận mà không chỗ phát tác. “Là tự người nói đủ rồi.” Còn nói hần, hần bị thương rồi cuộc là lỗi của ai đây, chẳng lẽ là chính hần nguyên ý bị thương sao?

“Ta chỉ là...”

“Chính là cái gì?”

Ngôn Vũ Hiên tỉnh tỉnh lại bộc phát, nói thẳng vào mặt Sở Nghệ, không chút lưu tình liên tiếp tức giận mắng mỏ Sở Nghệ.

“Ta bị thương còn không phải bởi vì người!” Hấn rút bàn tay bị thương về từ trong lòng bàn tay Sở Nghiê, “Vừa muốn ta đàn vừa muốn ta ngừng, người rốt cuộc muốn ta làm gì mới có thể vừa lòng?” Hấn cũng là người, cũng sẽ có cảm xúc a!

Ngôn Vũ Hiên thừa nhận chính mình chưa từng cho Sở Nghiê một bộ mặt ôn hòa, đó là bởi vì đối với người mình không thích, hấn tuyệt không bắt buộc chính mình giả nhân giả nghĩa, đi đón ý nói hòa, nịnh bợ những người đó.

Hấn ghét Sở Nghiê cũng là sự thật nha!

Phút chốc, Sở Nghiê giữ chặt cổ tay Ngôn Vũ Hiên, đưa hấn ôm vào trong lòng.

“Thực xin lỗi...” Hấn lẩm bẩm, âm điệu khàn khàn như có một chút hương vị xin lỗi.

Sao cơ? Không phát hiện biểu tình Sở Nghiê, Ngôn Vũ Hiên chỉ có thể yên lặng ngoan ngoãn nằm trong lòng Sở Nghiê, nhất thời không thể phản ứng, cũng không làm theo phản ứng vốn nghĩ trong đầu.

Sở Nghiê... Nói xin lỗi với hấn?

Người làm sai thực sự là Sở Nghiê sao?

6. Chương 5

“Người, người không cần phải nói xin lỗi với ta.” Ngôn Vũ Hiên thái độ bá đạo có dấu hiệu xẹp xuống, Sở Nghiê thỉnh linh nói lời xin lỗi, trừ bỏ khiến hấn giật mình ra, càng làm hấn muốn làm không rõ một chuyện — tại sao Sở Nghiê muốn ôm hấn xin lỗi?

“Phụt — “

Càng khiến Ngôn Vũ Hiên mơ hồ là thái độ khác lạ của Sở Nghiê, ngay lúc này trong thời khắc tràn ngập tình cảm cảm động, hấn thế nhưng lại bật cười!

“Thật có lỗi.” Sở Nghiê nhin không được thân mình run run, bật ra giữa tiếng cười gián đoạn.”Thật sự rất xin lỗi!”

Nguyên bản Ngôn Vũ Hiên còn tưởng rằng Sở Nghiê đổi tính, nguyên lai hấn vẫn đem mình làm con khỉ mà đùa giỡn.

Đáng giận! Hấn sẽ không bao giờ tha thứ cho tên đại ngu ngốc Sở Nghiê này nữa!

Ngôn Vũ Hiên trực tiếp thoát khỏi vòng ôm của Sở Nghiê, ý đồ muốn hai người thoát khỏi khoảng cách thân mật hiện tại.

“Đừng đi!” Trong lúc nóng vội Sở Nghiê bắt trúng tay phải Ngôn Vũ Hiên, khiến cho Ngôn Vũ Hiên không kịp phòng bị, thiếu chút nữa ngã gục xuống đất.

“Người làm cái gì?” Nhìn một cái tình cảnh chính mình giờ phút này, khiến Ngôn Vũ Hiên có loại ảo giác — hấn bị Sở Nghiê mãnh liệt khống chế?

Quái, hấn không phải có thể một quyền giải quyết tên nham hiểm này sao? Tại sao hấn hiện tại chính là không xuất được lực? Thực sự là làm nhục uy danh của hấn— tiểu thiên sứ trừ gian diệt bạo!

“Giúp người chữa thương nha.” Bọn họ nên nói chút chuyện đứng đắn, thí dụ như: bôi thuốc.

“Tự ta tự nghĩ biện pháp, mau bỏ tay người ra cho ta!” Ngôn Vũ Hiên dùng sức muốn tránh thoát khống chế của Sở Nghiê.

“Không được.” Sở Nghiê lắc lắc đầu nói: “Là ta hại người bị thương.” Cho nên theo lý nên từ hấn chăm sóc cho Ngôn Vũ Hiên.

“Buông ra! Ta nói gì ngươi là nghe không hiểu sao?” Hấn sắp phát điên rồi! Một bàn tay bị Sở Nghệ nắm sắp không còn cảm giác, làm hại Ngôn Vũ Hiên cảm thấy thập phần không thoải mái.

Hấn liều mạng vịn vẹo thân thể, giống con rắn nhỏ trơn trượt không chịu hàng phục kiểm chế của Sở Nghệ.

“Không hiểu.” Dù sao hấn cũng sẽ không hảo ngôn khuyên bảo nữa, cũng à, Tiểu Hiên Hiên vẫn là bộ dạng như trước, kiên quyết phản kháng đến cùng; rõ ràng hấn tự động tiêu diệt những tạp âm làm phiền người, lại cẩn thận vì Ngôn Vũ Hiên kiểm tra miệng vết thương.

So với suy nghĩ hấn thì còn muốn nghiêm trọng hơn! Sắc mặt Sở Nghệ không khỏi hơi đổi, nhìn ra được tâm tình hấn đã thay đổi.

“Người nói muốn kiểm tra miệng vết thương của ta, vậy làm sao lại muốn thoát quần áo của ta?” Ngôn Vũ Hiên bỗng cảm thấy trình tiết của mình sắp khó giữ được.

Cứu mạng! Có sắc ma, đại biến thái muốn ăn hấn!

Ngôn Vũ Hiên thoáng chốc lệ tuôn dạt dào, hốc mắt phỉếm lệ quang, nước mắt đang có xu hướng tràn ra khỏi hốc mắt.

“Xem xem người còn có ... miệng vết thương khác hay không.”

Sở Nghệ đưa tay về phía trong áo lót của Ngôn Vũ Hiên tìm kiếm, đụng chạm đến phần ngực đang nóng lên của Ngôn Vũ Hiên, hấn có thể tinh tường cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng từ cơ thể Ngôn Vũ Hiên, nhiệt độ từ ngón tay như truyền vào trong mạch máu của chính mình.

Nóng bỏng, một cỗ nóng cháy vô danh, nhiệt độ cơ thể hấn còn cao hơn của chính mình; rung động, một loại vui sướng khó diễn tả bằng lời, càng vậy hấn càng không thể khống chế hành động của mình.

“Không, không được sờ loạn!” Ngôn Vũ Hiên nói cà lăm.

“Đây là?” Đôi mắt Sở Nghệ sắc bén phát hiện trên bụng Ngôn Vũ Hiên có một vết sẹo nho nhỏ màu nâu nhạt.

Là ai làm hấn bị thương? Chỉ là một ý tưởng thoáng qua, lại khiến trong lòng Sở Nghệ dâng lên một cỗ xúc động muốn nổi giận.

Là ai làm hấn bị thương? Sở Nghệ chỉ muốn tìm ra tên thủ phạm kia, bất chấp tất cả bắt được người làm tổn thương Ngôn Vũ Hiên.

Tại sao hấn lại để ý tới như vậy?

“Người đừng nhìn lung tung!” Mẹ nó! Ngôn Vũ Hiên âm thầm kêu sợ hãi, vội vàng muốn che lại vết sẹo trên bụng.” này! Buông tay!” Trên người hấn có sẹo liên quan khi gì tới Sở Nghệ hấn chứ, người nam nhân này vì sao lại đối với hấn bày ra một bộ mặt như muốn lấy mạng người thế này? Dọa ai chứ!

“Ai làm người bị thương?” Ngữ khí của hấn nghe qua vô cùng lạnh lẽo, đủ để đông lạnh máu toàn thân của một người.

“Này... Chuyện này không liên quan đến người!” Đau quá! Cổ tay hấn...

Ngôn Vũ Hiên nhú hai hàng lông mày lại, nhìn chăm chăm cổ tay mình đang bị Sở Nghệ nắm chặt, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ.

Không liên quan, Sở Nghệ không khống chế được khiến cho đồng tử Ngôn Vũ Hiên nháy mắt phóng đại, nhớ lại một đoạn ký ức không hợp với hiện tại, lại trùng hợp về hình ảnh.

“Không cần!” Ánh mắt Ngôn Vũ Hiên là mờ mịt bất lực như vậy, chỉ là một ánh nhìn thẳng nhìn chăm chú vào phương xa, dừng lại trên gương mặt Sở Nghệ, hư hư ảo ảo.

“Không cần?” Có lẽ là cảm xúc trong Ngôn Vũ Hiên dần chuyển biến, khiến cho Sở Nghệ từ trong trạng thái phần nộ mất kiểm soát dần thanh tỉnh lại, nhưng hấn vẫn nắm chặt cổ tay Ngôn Vũ Hiên.

“Không cần, không cần!” Ánh mắt hấn có cực độ sợ hãi, trong miệng không ngừng nói những lời cầu xin vô nghĩa.

“Tĩnh tĩnh!” Không thích hợp, trạng thái tinh thần Ngôn Vũ Hiên lúc này cùng trạng thái hấn thấy lúc trước hoàn toàn không giống nhau!

Sở Nghệ đang định tiến gần lại Ngôn Vũ Hiên đồng thời, lại nghe thấy hấn kháng cự kêu to.”Tránh ra!” Nhìn chăm chú ánh mắt Sở Nghệ sau, Ngôn Vũ Hiên thấy là một bóng dáng của quá khứ khác.

Không cần! Cách hấn xa một chút!

Không phải đã qua rồi sao? Người kia không phải đã sớm chết sao?

Không đúng! Vết thương vẫn còn, cho nên người kia vẫn còn sống. Ngôn Vũ Hiên không khống chế được giãy khỏi kiềm chế của Sở Nghệ, nhưng ánh mắt lại lần trốn nhắm chặt lại, thân thể nổi lên từng trận biến hóa lớn. Thân thể quá mức căng thẳng đột nhiên co rút nghiêm trọng, tứ chi cứng ngắc lại rồi bắt đầu run rẩy.

Sở Nghệ thấy thế lập tức dứt tay vào hàm răng đang cắn chặt của Vũ Hiên ra, nhưng lại không nghĩ tới được là Ngôn Vũ Hiên lần nữa phản kháng.

Phản kháng lần này của hấn không thể so với lúc trước, sức lực quá lớn làm Sở Nghệ suýt nữa bị hất văng.

Ngôn Vũ Hiên ở trước mặt hấn tự thương tổn chính mình, đây là chuyện cảnh giác nghiêm trọng nhất của Sở Nghệ lúc này.

“Vũ Hiên!” Hấn ý muốn hóa giải sự khẩn trương cùng phòng bị của Ngôn Vũ Hiên, nhưng là vô ích.

Thấy cả người Ngôn Vũ Hiên co rút mà không bị khống chế rồi lại muốn tự thương tổn tới mình, Sở Nghệ lại nghĩ không ra biện pháp nào hữu hiệu.

“Dừng tay!” Sở Nghệ vươn tay phải, nắm thật chặt hai má Ngôn Vũ Hiên; vì để tránh cho Ngôn Vũ Hiên đang ở trong trạng thái này cắn xuống đầu lưỡi mà tạo thành vết thương, như vậy hấn thà rằng lựa chọn làm cho Ngôn Vũ Hiên cắn mu bàn tay mình.

Tuy rằng đau, thậm chí còn chảy ra một chút máu tươi, nhưng Sở Nghệ vẫn chưa bỏ mu bàn tay mình ra, ngược lại ôm lấy thân thể cứng ngắc của Ngôn Vũ Hiên.

“Sở công tử?” Nghe thấy có động tĩnh khác lạ một gã sai vặt chạy tới nhìn thấy Sở Nghệ bị thương cùng bộ dáng Ngôn Vũ Hiên bị mất khống chế, thiếu chút nữa nói không ra lời.

“Nhanh đi thỉnh Mục đại phu!” Hấn gầm lên.

Không thể chậm trễ, tuyệt không thể chậm trễ.

Hấn chưa bao giờ cảm thấy thất kinh lại bất lực như thế, hơn nữa hấn trước hết đã hiểu rõ một việc.

Trước đây, Ngôn Vũ Hiên rốt cuộc đã phải chịu qua loại thương tổn như thế nào, khiến mình vừa nhắc tới vết sẹo kia, hấn lại không tự chủ được mất khống chế?

“Nhị ca... Ca ở đâu?” Nhận được tin tức rồi đi tới là Ngôn Trọng Phi, thẳng đến phòng ngủ Sở Nghệ sắp xếp cho Ngôn Vũ Hiên, vừa thấy được Ngôn Vũ Hiên bình an vô sự, tâm tình lo lắng của hấn mới nháy mắt được phóng thích.

“Hấn không có việc gì.” Sở Nghệ ngược mắt nhìn Ngôn Trọng Phi, cùng Tông Chính Đình Tư đang chậm rãi bước từng bước vào phòng.

“Tại sao lại như vậy?” Nhìn mặt Ngôn Vũ Hiên tái nhợt, tâm tình Ngôn Trọng Phi nhất thời rơi vào đáy cốc.

“Ta mới muốn hỏi người tại sao lại biến thành như vậy.” Sở Nghệ bật cười nói.

“Mấy ngày tới phải nhớ rịt thuốc.” Mục đại phu đem thuốc trị thương bôi xong xuôi, cũng vì Sở Nghệ băng bó miệng vết thương sau, lại một lần nữa phân phó mọi người.

“Phượng nha đầu, giúp ta đưa Mục đại phu ra về.” Sở Nghệ rút bàn tay đã được băng bó tốt về, quay đầu nhìn về vào Ngôn Vũ Hiên mới vừa đi vào giấc ngủ.

“Vâng.” Phượng Điệp Vũ gật gật đầu, cùng người yêu cùng nhau tiến bước Mục đại phu.

Im lặng, trong phòng chỉ còn lại có Sở Nghệ không nói một câu, cùng Tông Chính Đình Tư và Ngôn Trọng Phi mới tới.

“Có lẽ người nên nói cho ta biết nguyên nhân thực sự khiến hấn mất kiểm soát như này.” Sở Nghệ mở miệng hỏi lại lần nữa.

Tông Chính Đình Tư ôm chặt thân thể Ngôn Trọng Phi đang không ngừng run rẩy, tâm tình hấn đang thấy phức tạp có thể hiểu được.

“Ta nghĩ người là người thân của hấn, hấn là sẽ hiểu được trên người Vũ Hiên có tồn tại một vết sẹo kia.” Sở Nghệ lạnh lùng nói ra, khiến người bên ngoài nhìn không thấy biểu tình của hấn giờ phút này.

“Vết sẹo...” Khi Sở Nghệ nhắc tới từ máu chốt này, Ngôn Trọng Phi phút chốc mở lớn hai mắt, trong đầu nhất thời hiện lên một đoạn trí nhớ tồi tệ.”Ta... Không biết.”

Ngôn Trọng Phi theo bản năng nói dối, không chỉ bị Sở Nghệ liếc mắt một cái như xuyên qua, liền ngay cả Tông Chính Đình Tư cũng mơ hồ cảm thấy có gì đó kỳ quái.

“Không biết?” Sở Nghệ hừ lạnh một tiếng.”Người mà còn không hiểu được hấn đã từng chịu qua vết thương sao?” Hấn đột nhiên đứng dậy, thỉnh linh vọt tới trước mặt Ngôn Trọng Phi, hung hăng nắm cổ áo hấn lên.”Người mà không biết sao?” Hấn không thể tha thứ lời nói dối như vậy.

“Buông tay!” Tông Chính Đình Tư đầu chịu để cho người yêu bị ủy khuất, liền xuất thủ, đẩy Sở Nghệ đang mất kiểm soát ra.

“Ta không sao.” Ngôn Trọng Phi thấy thế, lập tức trấn an cảm xúc phần nộ của Tông Chính Đình Tư.

“Nói cho ta biết hấn từng trải qua chuyện gì.” Sở Nghệ không hề trưng ra như ý cười ôn hòa như dĩ vãng, trong mắt mơ hồ hiện lên ánh nhìn cực kì lạnh lùng, mang theo hàn ý rét run.

Tông Chính Đình Tư cùng Ngôn Trọng Phi hai người thấy vậy, vừa cảm thấy rung động mà vừa thấy kinh ngạc.

Sở Nghệ thay đổi, còn trong khoảng thời gian thật ngắn, hấn bởi vì Ngôn Vũ Hiên mà khiến cho tất cả mọi người sắp không nhận ra hấn.

Sở Nghệ mà thỉnh thoảng thích đùa giỡn với hấn giờ đi đến nơi nào rồi? Ngôn Trọng Phi khó hiểu.

Thỉnh thoảng rảnh rỗi chạy hay đến tìm hấn giải buồn Sở Nghệ đi đến nơi nào? Trong mắt Tông Chính Đình Tư đã không thấy Sở Nghệ của ngày xưa. Thay thế hôm nay là Sở Nghệ không giống với ngày xưa.

“Nói cho ta biết!” Ngữ khí của hấn rất lạnh lẽo, giống một mũi tên nhọn đâm thẳng vào tim mọi người, vô cùng sắc bén.

“Nếu ta cho người biết, người có thể ngăn cản nó phát sinh sao?” Không được! Ngôn Trọng Phi hoàn toàn hiểu rõ.

“Đây là ước định giữa ta cùng nhị ca.” Ai cũng không được phép tiết lộ ra cho dù là ai đi chăng nữa, Ngôn Trọng Phi cự tuyệt khiến trong mắt Sở Nghệ sở liên trào ra ý uy hiếp.

“Đó là chuyện giữa người cùng hấn.” Sở Nghệ trở nên có chút không thể nói lý.”Nếu người không nói...” Trong mắt hấn lộ ra sắc thái hung tàn, “Ta đây đành phải lấy hấn khai đao.” Sở Nghệ chỉ về phía Tông Chính Đình Tư đang đứng ở một bên.

“Không được!” Nghe vậy, Ngôn Trọng Phi hoảng hốt muốn bảo vệ Tông Chính Đình Tư.

Yêu khiến người ta càng trở nên dưng cảm, hấn làm sao có thể không là như thế?

“Người biết thì có thể thế nào?” Ngôn Trọng Phi kích động nói!”Có thể thay đổi vận mệnh nhị ca sao?”

“Đương nhiên không thể.” Sở Nghệ cười nói, khôi phục hình ảnh Trường Nhạc công tử Sở Nghệ mà mọi người vẫn biết.

“Yên tâm đi, ta dù có không muốn sống thế nào đi nữa cũng sẽ không lấy A Tư ra để khai đao.” Bởi vì có người sẽ thương tâm.”Ta chỉ là nói đùa chút thôi.”

Trong mắt của hắn hiện lên một tia sáng rực, kia là một loại bất đắc dĩ không thể không buông tha, Tông Chính Đình Tư sớm phát hiện đến điểm này.

“Ta cùng Tiểu Hiên Hiên cần nghỉ ngơi, nên mời hai vị lưu chút không gian cho chúng ta?” Hắn dùng bàn tay lạnh chỉ chỉ bàn tay đang bị thương của mình.

“Đợi chút...” Ngôn Trọng Phi còn chưa kịp hỏi cho ra nhẽ, Tông Chính Đình Tư đã ôm eo hắn, ba bước làm thành hai bước, tự động đi khỏi tầm mắt Sở Nghệ.

“Cảm ơn.” Sở Nghệ hé miệng mỉm cười.

Nhưng, tiền bước Tông Chính Đình Tư xong hắn lại bày ra một loại biểu tình khác không muốn người khác biết đến.

Cũng chỉ có ở trước mặt Ngôn Vũ Hiên, hắn mới sẽ bộ lộ một mặt khác của mình...

“Có chuyện gì khó nói sao?” Tông chính đình tư hỏi. Vì sao Ngôn Trọng Phi không muốn nói rõ? Chẳng lẽ bí mật có quan trọng như vậy sao?

“Đừng hỏi ta.” Ngôn Trọng Phi buông ra bàn tay đang cầm chặt tay hắn, mờ mịt không xác định tiêu sái bước đi.

“Thực sự quan trọng như vậy?” Có lẽ hắn nên vì Sở Nghệ cố gắng hết sức mình.

Ngôn Trọng Phi không cho phép tâm ý của bản thân có dù chỉ một chút dao động, “Huynh nên hiểu được tầm quan trọng của việc tuân thủ lời hứa.”

Tuy rằng hắn không thể nói rõ cho Sở Nghệ bí mật của nhị ca, vốn dĩ suy từ thái độ xử sự của Sở Nghệ, nhị ca sẽ là mục tiêu kế tiếp của hắn. Ngôn Trọng Phi thập phần tin tưởng như vậy.

Đau quá! Ngôn Vũ Hiên nhìn chính mình trong mộng, một thiếu niên hơn mười tuổi cùng một người khác.

Không cần! Mặc dù đã là chuyện cũ, nhưng nó vẫn như cái bóng luôn tra tấn tinh thần hắn không ngừng.

Tại sao là ta? Hắn hỏi, một nghi vấn không có giải đáp.

Không có gì cả. Nam nhân trả lời làm hắn thấy sợ hãi, hắn chỉ muốn phản kháng, lại đối lấy những trận đánh giằng dứ vô tình.

Ngoan ngoãn nghe lời. Trong không gian nhỏ hẹp quanh quần thanh âm thô ráp của nam nhân, cùng tiếng thở dốc mỏng manh của hắn.

Không được! Hắn muốn chạy trốn, lại bị nam nhân trói chặt.

Nếu không ngoan ngoãn nghe lời... Gương mặt nam nhân đột nhiên trở nên thập phần dữ tợn.

Người có biết đây là cái gì không? Một thanh đao, thanh đao nhỏ sắc bén, là một vũ khí hắn ta dùng để uy hiếp hắn.

Sẽ giống như vậy... Nam nhân tại trên bụng của hắn rạch một đao, nhất thời máu tươi tuôn không ngừng, đau đớn kéo đến.

Chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, ta liền sẽ không giết người. Nam nhân cười, đó là loại cười vô cùng tục tĩu.

Ta sẽ thương người. Trong mắt của hắn che kín sợ hãi, mặc cho nam nhân xâm phạm mà hắn lại không có khí lực phản kháng.

Ngôn Vũ Hiên nhìn thiếu niên kia, là chính hắn; ngăn cách giữa hắn và thiếu niên, là một cửa sổ kính đập không vỡ.

Từng đau không? Đôi đồng tử màu đen của thiếu niên phát ra sắc thái của cái chết, hắn hỏi tên nam nhân xâm phạm mình kia.

Thiếu niên dương tay, đó là một đôi tay dính đầy vết máu.

Chết đi, đừng để cho ta lại thấy người! Một nhát đâm khác, nhất thời xuất hiện loang lổ vết máu cùng tiếng nam nhân kia khóc thét.

Hừ, không có việc gì, chỉ cần lại một chút sẽ không có việc gì. Đôi mắt đen của hắn ánh giờ tràn ngập máu tươi của nam nhân kia, hành vi bắt đầu điên cuồng, điên cuồng vô chừng mực.

Dừng tay! Ngôn Vũ Hiên chạy về phía cánh cửa sổ hồi ức, ý muốn ngăn cản chuyện đang xảy ra.

Nhất thời, cửa sổ vỡ nát, thiếu niên biến thành chính mình, nam nhân tắt thở, hết thấy hình ảnh đều biến mất.

Khi Ngôn Vũ Hiên mở hai mắt ra, ánh sáng chói mắt thay thế cho bóng tối vô tận; hắn hoảng sợ bật dậy, từng ngum từng ngum thở hào hển.

Là mộng! Mà hắn là giết mình tỉnh lại. Ngôn Vũ Hiên nhắm mắt lại, hiển lộ ra thần sắc thống khổ.

Lại mơ thấy, cắn chặt môi trên sắc mặt hắn tái nhợt, kia là một loại bệnh, biểu tình mất tự nhiên.

“Người đã ngủ một ngày.”

Bỗng dưng, Ngôn Vũ Hiên phát giác Sở Nghiê đứng bên cửa sổ, tay hắn được lụa trắng băng bó, như là từng bị thương qua.

“Tinh thần của người...” Sở Nghiê nâng mắt lên đón nhận ánh mắt Ngôn Vũ Hiên hốt hoảng cùng né tránh.

Ánh mắt hai người tuy có cùng chạm nhau, nhưng chỉ là trong nháy mắt.

“Mục đại phu nói tinh thần của người trong tình trạng cực không ổn định.” Mới có thể phát co rút nghiêm trọng vậy.

“Chuyện này không liên quan đến người!” Hắn nắm chặt nắm tay run nhè nhẹ, các khớp ngón tay vì dùng nhiều sức quá mà trở nên trắng bệch.

Hắn là đang sợ hãi, nói toạc ra là sợ Sở Nghiê biết được quá khứ của hắn, chỉ vì hắn nhận ra rằng thân thể chính mình sớm đã dơ bẩn.

“Là vì chuyện trong quá khứ khiến người không dám đối mặt phải không?” Sở Nghiê chậm rãi đi về phía hắn đang nằm trên giường.

“Đừng tới nữa!” Ngôn Vũ Hiên không nghĩ ngồi chờ chết, xốc chăn lên thăm nghĩ nhanh chóng rời khỏi căn phòng nặng nề này.

“Trả lời ta.” Sở Nghiê không tính buông tha Ngôn Vũ Hiên. Hắn là một nam nhân một khi đã xác nhận tâm ý của bản thân sau, sẽ gấp dững cảm tìm lời giải đáp, Ngôn Vũ Hiên không muốn đối mặt quá khứ hiện giờ đây là chuyện phức tạp lớn nhất với hắn.

Nhưng người mà hắn khát vọng muốn hiểu rõ lại trăm phương nghìn kế muốn chạy trốn hắn! Không, hắn tuyệt không cho phép!

“Trả lời cái gì? Buông tay!” Ngôn Vũ Hiên chém ra một quyền thật mạnh, lại chưa đánh trúng Sở Nghiê dù chỉ là sượt qua.

Hắn bị kiềm chế càng chặt hơn, cổ tay cùng các đốt ngón tay phát ra răng rắc tiếng vang, mang đến cho Ngôn Vũ Hiên cảm giác áp bách càng mãnh liệt hơn.

Đã bị kiểm chế như vậy khiến cho Ngôn Vũ Hiên lòng càng nóng như lửa đốt, ý muốn chạy trốn vụt tan biến, đối lấy là khí thế ép hỏi bức người hơn của Sở Nghệ.

“Người là đang sợ hãi cái gì?”

Đúng vậy, hẳn là không biết quá khứ Ngôn Vũ Hiên, nhưng điều này hoàn toàn không thành vấn đề.

Chính bởi vì hẳn là Sở Nghệ, cho nên không xứng hiểu rõ Ngôn Vũ Hiên sao? Hay là có nguyên nhân khác, cho nên Ngôn Vũ Hiên chậm chạp không chịu đối mặt? Cho dù là bắt ép cũng được, hẳn chỉ muốn biết đáp án chân chính.

“Ta không sợ hãi!” Ngôn Vũ Hiên trả lời có vẻ không thuyết phục lắm, hẳn thống hận suy nghĩ vọng đoán của Sở Nghệ.”Người cho rằng người là ai?” Sở Nghệ không có quyền xâm nhập tìm tòi nghiên cứu bí mật của hẳn.

“Đừng lảng tránh sang vấn đề khác.” Ngôn Vũ Hiên hiển nhiên không rõ ràng lắm tình cảnh hiện tại của bản thân, ở Tê Phượng lâu, mỗi người đều phải nhìn sắc mặt hẳn mà sống. Phượng Vân Ẩn chưa trở về, hẳn còn có quyền nắm trong tay mọi chuyện lớn nhỏ ở Tê Phượng lâu.

Liền ngay cả Ngôn Vũ Hiên thân đang ở Tê Phượng lâu cũng là như thế.

“Là ai lảng tránh vấn đề?” Ngôn Vũ Hiên nổi giận nói: “Đừng tưởng rằng người có thể nắm trong tay hành động của tất cả mọi người!” Hẳn không phải thần!

Trong lúc nói chuyện, Ngôn Vũ Hiên thoáng nhìn vết máu ở vết thương trên mu bàn tay Sở Nghệ.

Chẳng biết tại sao, hẳn lại vì thế mà không tự giác nhíu mi.

Là vì lo lắng sao? Ngôn Vũ Hiên không muốn thừa nhận ý nghĩ này.

“Còn không buông tay, miệng vết thương của người sẽ lại vỡ ra đó.” Hẳn hiển nhiên không biết là ai tạo ra vết thương này.

Sở Nghệ nhẹ liếc mắt một cái vết máu đỏ tươi trên mảnh vải trắng hai mắt đang thất thần lộ ra một loại lạnh lùng không quan tâm.

“Người là đang quan tâm ta?” Ngôn Vũ Hiên không phải chỉ muốn né tránh hẳn sao?

“Người cho là ai cũng giống như người sao, chỉ biết cả ngày luôn trưng ra khuôn mặt tươi cười không thay đổi, ai hiểu được nụ cười kia sau lưng cất dấu bí mật gì!” Từng câu từng lời của y sớm khiến cho Sở Nghệ không còn năng lực phản kích.

Ngôn Vũ Hiên có thể nhìn thấu bí mật đằng sau nụ cười tươi của hẳn sao? Đây chẳng qua là một trong những loại dối trá với cuộc sống mà thôi, dù biết rõ nhưng vẫn không làm ra nổi phản kháng tiêu cực.

“Bớt đối với ta bày ra loại gương mặt đáng ghét kia đi!” Ngôn Vũ Hiên lạnh lùng hất tay, rút ra hẳn cùng với Sở Nghệ một khoảng cách.”Người cho rằng người là ai?” Ngôn Vũ Hiên tóm cổ áo Sở Nghệ lên mà hỏi.

“Đợi cho người có thể làm rõ vấn đề này, lại đến giáo huấn ta cũng không muộn.” Ngôn Vũ Hiên nhìn không thấy biểu tình Sở Nghệ khi hẳn cúi đầu, “Vậy người là ai?” Ngôn Vũ Hiên có thể mở rộng cửa lòng, dừng cảm mặt đối với chính mình sao? Tính cả đối cơn ác mộng vẫn luôn dây dưa với hẳn kia?

Ngôn Vũ Hiên vừa nghe, cổ tay vô lực buông xuống, phảng phất hẳn cũng đang trốn tránh giống Sở Nghệ, lại chỉ hiểu được khuyết điểm của người khác, đối với việc mình cũng cố ý xây dựng một bộ dạng khác lại hoàn toàn làm như không thấy.

Hẳn và Sở Nghệ cùng giống nhau đều mang mặt nạ.

Thật sự là nực cười, Ngôn Vũ Hiên thiếu chút nữa đã quên chính mình cũng là loại người này.

Lúc Ngôn Vũ Hiên ngạc nhiên, nháy mắt bàn tay Sở Nghệ nhẹ vỗ về gương mặt hẳn, lại sờ môi cánh hoa của hẳn, tựa như ôn nhu thoáng qua lúc ở Phượng phủ.

Hành động của hẳn khiến cho Ngôn Vũ Hiên hoảng sợ ngược mắt lên, trong lúc nhất thời không thể lý giải hành động đột ngột này của Sở Nghệ.

“Ta có thể biết đến con người thật sự trong người không? Hiên.” Ngữ điệu của hắn thập phần ôn nhu, dường như những lời thủ thủ giữa những người yêu nhau.

“Đợi một chút!” Sự tình làm sao có thể biến thành như vậy? Hắn và Sở Nghiê không phải nên giận dữ mắng mỏ nhau sao?

7. Chương 6

“Người thần kinh có vấn đề hử?” Mới nói ra những lời điên cuồng này?

“Ta có thể hôn người không?” Biểu tình Sở Nghiê còn rất nghiêm túc khuôn mặt tuần tú cũng đang dần dần tiến sát lại, làm cho Ngôn Vũ Hiên đột nhiên có một loại cảm giác đầu óc choáng váng.

Đầu thật sự rất choáng váng, đây nhất định là ảo giác. Nhưng lại cẩn thận nhìn lên, môi Sở Nghiê sớm đã phủ trên môi hắn.

“A...” Ngôn Vũ Hiên sợ hãi, cũng sợ tới mức quên mất việc nên đẩy Sở Nghiê ra, hoặc là đánh hắn kẻ dám hôn trộm mình.

“Phốc –” nhưng mà không cần Ngôn Vũ Hiên phải hoàn hồn, Sở Nghiê không nín được ý cười đã sớm bùng nổ.

Thái độ Sở Nghiê có thể nói là cách biệt một trời một vực, vừa rồi ôn nhu tình ý đảo mắt liền biến thành cười điên cuồng.

“Ta nghĩ làm như vậy mới có thể dụ đi một chút không khí khẩn trương vừa rồi.”

Người không có tình thú nhất ở đây đại khái chính là hắn đi! Sở Nghiê âm thầm cho rằng như vậy.

“Thật có lỗi, vừa mới –” Sở Nghiê còn chưa tới kịp đem lời nói cho hết, một vật thể nào đó liền trực tiếp xâm nhập trong miệng hắn.

Ách... Đây chính là chơi với lửa có ngày chết cháy sao?

Hắn chỉ có thể nói không thể tin được, từ trước đến nay Ngôn Vũ Hiên luôn ghét bị hắn hôn thế nhưng mặt không đỏ, không thở gấp hôn lại môi hắn?

Đáng giận! Ta muốn làm cho người có biết cảm giác khi bị trêu đùa là như thế nào! Đứng ở lập trường Ngôn Vũ Hiên, hắn chính là quá tức giận, thuận tiện muốn trả thù.

Phương pháp trực tiếp nhất đương nhiên là hôn trả lại Sở Nghiê, đây là hành động trả thù tốt nhất mà hắn có thể nghĩ đến.

“Hắc hắc, hiện tại đổi thành người nói không ra lời rồi!” Ngôn Vũ Hiên dương dương tự đắc nói, lại không ngờ rằng chính hành vi chủ động này là đầu sỏ hại hắn ngày mai không xuống được giường.

“Người hiểu được chơi với lửa có ngày chết cháy không?” Nụ hôn của hắn như trước mang theo vài phần trúc trắc, nhưng cẩn thận nhắm nháp kết quả nhưng lại làm kẻ khác không khỏi muốn lại âu yếm tiếp.

“Sao?” Ngôn Vũ Hiên còn chưa kịp hồi phục từ niềm vui sướng vì đã trả thù được, Sở Nghiê trầm thấp tiếng cười lại giống như vờn quanh bốn phía khiến hắn muốn bỏ qua cũng không được.

Hắn chơi với lửa có ngày chết cháy? Chẳng lẽ...

Chính là chẳng lẽ còn chưa kịp nói tiếp câu dưới, Ngôn Vũ Hiên liền cảm giác mình bị người phi tới ôm trầm lấy.

“Hẹn hò của chúng ta hắn là không giới hạn trong hôn môi đi!” Sở Nghiê kẻ sát bị hắn thả ở trên giường Ngôn Vũ Hiên.

Ánh mát hần không giống dĩ vãng làm Ngôn Vũ Hiên bất ngờ, lúc này trong mắt Sở Nghiệ tụ tập sắc thái nào đó, đó là ngọn lửa tình dục; đồng tử màu đen giống như lỗ xoáy siêu mạnh hấp dẫn linh hồn của hần, không giống Sở Nghiệ ngày trước.

Ngôn Vũ Hiên theo bản năng lui về sau, cho đến khi đụng tới bức tường cứng rắn mới phát giác chính mình sớm không còn đường lui.

Một loại sợ hãi xuất phát từ bản năng động vật, hần cảm giác mình như là con mồi đang bị một con sói săn; mà ở trước mặt hần là một người hần vốn dĩ rất quen thuộc, nay lại có vẻ xa lạ như thế.

Đúng vậy, Ngôn Vũ Hiên một chút cũng không hiểu Sở Nghiệ.

“Ý của người là...” Nói thực ra, tâm tình Ngôn Vũ Hiên sớm không yên vô cùng bất an, giống như cả người đi trên tòa lâu đài được xây dựng trên mây, bước đi cũng không dám.

Sợ ngã xuống, sợ bước hụt dẫm phải khoảng không.

“Giữa chúng ta nên có bước tiến triển tiếp theo.” Tiếng Sở Nghiệ khàn khàn độc đáo ẩn chứa tác dụng đưa tình nào đó, nhưng đối với Ngôn Vũ Hiên mà nói, kháng cự của hần vẫn như trước không vì cảm xúc Sở Nghiệ có biến hóa mà có chút bất đồng.

“Chúng ta không có khả năng có bước tiến triển tiếp theo.” Hần rõ ràng nên nhấn tâm một chút, thành thật cự tuyệt Sở Nghiệ.

Hần nên rất rõ ràng, Sở Nghiệ cùng hần là hai người không cùng thời đại không cùng bối cảnh, cuộc sống của nhau như hai đường thẳng song song vốn không gặp nhau.

“Thật vậy chăng?” Sở Nghiệ mím môi nở một nụ cười tươi, như là phủ quyết lời Ngôn Vũ Hiên.

“Liên chỉ một chút, được không?” Hần nói xong, cũng hôn hai má Ngôn Vũ Hiên, nhìn như là hành động ôn nhu, nhưng mặt khác lại là hành động hần tán tỉnh trắng trợn.

Sở Nghiệ hiểu được Ngôn Vũ Hiên phản kháng bởi vì hần hôn mà không ngừng gia tăng, chính là hần không thể khống chế tình dục của chính mình, giống là một loại cảm tình bất ngờ ập đến, nhất thời dâng lên mà không thể thu hồi.

Trước kia hần có phải cũng từng muốn như thế thật tình yêu thương một người sao?

Sở Nghiệ không dám xác định, bởi vì hoài nghi luôn là bắt đầu của sự sợ hãi.

Nhẹ nhàng hôn như gió nhẹ lướt qua hai gò má hần, Ngôn Vũ Hiên cứng ngắc thân thể không hề run run như lúc trước, cơ thể vốn lạnh lẽo lại bắt đầu dâng lên một cỗ khô nóng.

Cực kì bất an cùng một chút run rẩy khoái cảm, trộn lẫn thành quái dị lại không cách nào hình dung cảm thụ.

Ánh vào trong mắt Sở Nghiệ là thái độ Ngôn Vũ Hiên dần dần mềm đi, hai gò má của hần bắt đầu xuất hiện sắc đỏ ửng, mới đầu chỉ nhàn nhạt sau đó dần dần càng ngày càng đỏ, hai tay của hần lướt qua chỗ nào đều xác thực cảm nhận được thân mình hần hơi hơi nóng lên.

Một loại nhiệt độ cơ thể đủ để đốt cháy lý trí bất luận kẻ nào.

Hần là nên tiếp tục hay nên thu tay lại? Sở Nghiệ còn thật sự lo lắng vấn đề này. Chỉ cần hần đình chỉ, liền có thể lập tức dừng ngay ngọn lửa đang ăn sâu vào người hần.

Nhưng rất khó làm được, hần chính là làm theo bản năng của con người, đói khát muốn thỏa mãn dục vọng của chính mình đang cuộn cuộn không dứt.

Không thể áp chế dòng nước chảy cuộn cuộn, không thể nghĩ ra được biện pháp hữu hiệu ngăn cản nó ngày càng lan tràn.

Cắm rễ, nảy mầm, ăn mòn lý trí nguyên bản hần nên có.

“Thân thể của người nóng quá!” Sở Nghiệ thở ra nhiệt khí, tạo cho Ngôn Vũ Hiên một cảm xúc dao động khác lạ.

“Không được...” Trong miệng y bật ra một câu cự tuyệt mơ hồ không rõ, ở gần kề lý trí sắp vỡ vụn, hẳn một là tự thương tổn chính mình hoặc là xúc phạm tới Sở Nghệ trước, sau đó chạy khỏi căn phòng tràn ngập hơi thở tình dục này.

Nhưng mà, hẳn nhưng không cách nào khống chế hành động thân thể, không kịp cảm thấy kinh ngạc, áo khoác giữ ấm liền sớm từng bước bị Sở Nghệ rút đi, không khí mát lạnh thâm nhập qua làn da, càng làm cơ thể không ngừng nẩy lên khô nóng.

Sở Nghệ cảm nhận nhiệt độ cơ thể mình chỉ từ những đụng chạm ở bụng, mà theo bề mặt da truyền đi khắp nơi, phạm vi khuếch trương càng ngày càng lớn, lòng bàn tay tiếp xúc càng kích thích tình dục nảy sinh.

Không thể kháng cự ... Kiên trì của Ngôn Vũ Hiên từ lúc bị một luồng sóng đánh sâu vào liền tan rã, nhưng ở sâu trong nội tâm cơn ác mộng vốn bị phong bế cũng lặng yên giây thoát khỏi xiềng xích trói buộc.

“Người tốt nhất mau thu tay lại, bằng không người cùng ta đều sẽ xảy ra chuyện.” Đây là cảnh cáo cuối cùng của hắn, Ngôn Vũ Hiên không nghĩ muốn làm những cảnh tượng thê thảm trong cơn ác mộng biến thành chân thật.

“Người là đang sợ hãi?” Sở Nghệ nâng mắt lên nhìn, theo khẩu khí cùng ánh mắt kiên định của Ngôn Vũ Hiên, hẳn nhìn đến không chỉ là uy hiếp, còn có ý đồ muốn bảo vệ.

Ngôn Vũ Hiên muốn bảo vệ ai? Hắn hay là chính mình đây?

“Ta đã nói rồi.” Sở Nghệ cười cười, “Chúng ta nên có bước tiến triển tiếp theo.” Có lẽ là dự đoán được Ngôn Vũ Hiên cuối cùng sẽ lâm trận liền lùi bước, Sở Nghệ đem đai lưng vừa cởi xuống nhanh chóng quấn quanh trên hai cổ tay y.

“Người làm cái gì?” Y thực không thể tin được Sở Nghệ lại có thể đối với y như vậy.

“Chút nữa ta sẽ giúp người cởi ra.” Nhưng điều kiện tiên quyết là trước hết hắn nghĩ biện pháp tháo bỏ sự phong bị của Ngôn Vũ Hiên.

“Ta muốn người hiện tại liền giúp ta cởi ra!” Ngôn Vũ Hiên mới nhẹ nhàng giãy giụa, cổ tay bị trói chặt liền truyền đến một trận đau đớn.

“Không được.” Nếu hắn không thể từ trong miệng Ngôn Trọng Phi biết được chân tướng, vậy hẳn chỉ có thể tự thân nghĩ biện pháp tìm ra chân tướng thôi.

Hắn đã bất chấp Ngôn Vũ Hiên đồng ý hay không và sau này sẽ không thể có được sự tha thứ.

“Cái gì không được!” Ngôn Vũ Hiên giận dữ hét lên, liễu mạng giãy giụa hắn tựa hồ sớm đã trở thành đồ chơi của Sở Nghệ.

“Nếu...” Sở Nghệ cúi người hôn nụ hoa trước ngực Ngôn Vũ Hiên, “Cự tuyệt hiện tại của người là vì trước kia từng bị thương tổn...”

Một câu nói của hắn thúc đẩy thân thể cứng ngắc của Ngôn Vũ Hiên, cơ thể vốn nóng như lửa đốt nhanh chóng bị nhiệt độ lạnh như băng thay thế.

“Cho dù như thế...” Quả thực bị một câu này của nói trúng yếu điểm, hắn thở dài, “Ta còn nghĩ muốn hiểu rõ người.”

Bởi vì nhất cử nhất động của Ngôn Vũ Hiên luôn giống như có lực hấp dẫn cường đại giống lốc xoáy kích thích hắn, hấp dẫn ánh mắt hắn.

Sở Nghệ không hiểu, cho nên chỉ có thể dùng phương pháp nguyên thủy từ trên người Ngôn Vũ Hiên tìm ra dấu vết sơ hở, tìm đáp án hắn luôn muốn biết.

“Cái gì — a...” Ngôn Vũ Hiên phát ra kháng nghị bị môi Sở Nghệ bá đạo che lại.

Nhanh chóng thu lại, bằng không ta thật sự sẽ giết người! Ngôn Vũ Hiên hai tròng mắt căm tức để lộ ra cảnh cáo nguy hiểm.

Bất quá Sở Nghệ lại coi đó là việc chẳng đáng bận tâm, vẫn đang hôn môi hắn.

Thằng đến Ngôn Vũ Hiên bị bắt đắc dĩ, dùng sức cắn một cái, mùi máu tươi xuất hiện khiến cho hai người mới tách ra.

Khóe miệng của hắn dính máu tươi của Sở Nghệ, mà khóe miệng Sở Nghệ cũng nhiễm một chút vết máu, đó chính là chứng cứ chứng tỏ y hại hắn bị thương.

“Xem ra, người là thật sự không muốn làm cho ta biết bí mật của người.” Sở Nghệ cười lạnh lạnh nói, đồng tử tối tăm tựa như đêm khuya, nhìn không ra những thứ tình cảm khác.

Đó là điều khiến Ngôn Vũ Hiên bị bất ngờ đến choáng váng...

Quy luật mạnh mẽ đánh sâu vào giống như thủy triều không ngừng đẩy mạnh trong cơ thể Ngôn Vũ Hiên, khiến cho lực chú ý của hắn không thể tập trung.

Phía trước hắn còn có năng lực chống cự, thằng đến Sở Nghệ không lưu tình chút nào xâm nhập, không chế thân thể hắn cùng suy nghĩ của hắn.

Hai tay vẫn như cũ bị trói buộc thật chặt, trong lúc giãy giụa khiến cho làn da lộ ra vết thương rõ ràng, nhưng đây cũng là chuyện khiến hắn cảm thấy thống khổ nhất.

Cái loại cảm giác bị xâm phạm này lại lần nữa xuất hiện trong lòng, hắn đã ở trong lúc bất tri bất giác đem Sở Nghệ trở thành nam nhân xâm phạm hắn trước kia.

Cùng lúc ấy so sánh với, hắn vẫn như cũ là con cá bị người ta làm thịt, mà sức mạnh hắn vốn luôn tự hào đã không còn hữu dụng.

Là lỗi của ai? Trong đầu hắn nghĩ không ra đáp án, hạ thể xé rách đau nhức lại đánh nát ý chí hắn mới tập trung được một chút, hắn hiểu được đó là Sở Nghệ cố ý trừng phạt.

“Không được nghĩ đến chuyện khác.” Sở Nghệ đỡ lấy vòng eo Ngôn Vũ Hiên, lại một lần nữa đoạt lấy, không chút nào để ý tới Ngôn Vũ Hiên đang phải chịu đựng thống khổ.

“Nhìn ta, ta là ai?” Hắn ra lệnh, Sở Nghệ quyết tâm đuổi đi lo lắng trong lòng Ngôn Vũ Hiên.

“Người là ai?” Ngôn Vũ Hiên bị bắt nhìn Sở Nghệ, một gương mặt nam nhân.

“Ta sắp phân không rõ ràng lắm...” Hai mắt hắn bắt đầu hiện ra sắc thái mệt mỏi.

“Ta là ai?” Sở Nghệ nhẹ giọng hỏi, cũng lặng lẽ cởi bỏ dây trói trên cổ tay Ngôn Vũ Hiên.

“Người là ai sao?” Ngôn Vũ Hiên vẫn chưa phát giác hai tay mình sớm đã có lại tự do, chỉ là hai cổ tay vô lực để tại hai bên người.

“Đúng” Sở Nghệ thu lại không chế ép buộc, hết sức ôn nhu vuốt ve Ngôn Vũ Hiên.

Nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen của hắn, gạt tóc mái xoa xuống của hắn ra sau tai, ngón tay ôn nhu xoa nhẹ cơ thể Ngôn Vũ Hiên.

“A ân...” Ngôn Vũ Hiên lơ đãng bật ra tiếng rên rỉ, nói không nên lời cảm thụ kỳ quái là vì hắn thích Sở Nghệ hôn môi, sự âu yếm của hắn, dịu dàng đối đãi cùng những lời thủ thủ như những cặp tình nhân.

Này cùng bóng ma trong lòng hắn luôn sợ hãi rõ ràng là có sự khác biệt.

Nháy mắt, Sở Nghệ không hề cùng thân ảnh nam nhân kia hòa làm một.

“Sở Nghệ...” Ngôn Vũ Hiên thở hào hển, hắn vô lực dựa vào trên vai Sở Nghệ, khép hờ hai mắt có thể nhìn ra được hắn mệt mỏi.

“Đúng.” Sở Nghệ trong lòng bị niềm vui sướng không tên lấp đầy. Hắn dùng tay nâng cằm Ngôn Vũ Hiên lên, mang theo nhu tình cùng tình yêu bị dấu kín nhẹ nhàng mà hôn môi hắn.

Hắn đã yêu y rồi sao? Có lẽ là vậy rồi, đáp án Sở Nghệ vốn đang tìm kiếm dần dần thành hình.

“Xin lỗi...” Hắn ở bên tai Ngôn Vũ Hiên lẩm bẩm lời xin lỗi.

Hắn dừng ở trên gáy cùng những chỗ khác trên da Ngôn Vũ Hiên khắc xuống dấu hôn của hắn, những vết đỏ không đồng đều trải khắp nơi, kia vừa vặn là kết quả của tình cảm mãnh liệt.

Sở Nghệ nhẹ nhàng buông thân thể Ngôn Vũ Hiên, tránh cho vì mình ôm chặt quá mà tạo thành vết thương.

Thân thể Ngôn Vũ Hiên đều không phải là hoàn mỹ, không bằng thân thể nữ nhân đầy đặn, ôm vào lòng ngược lại có một loại cảm giác rất khác lạ.

Một người đã từng ôm qua thân thể nữ nhân như hắn lúc này lại muốn ôm Ngôn Vũ Hiên?

Giữ lấy hắn đơn giản chỉ vì dục vọng nhất thời thôi sao? Hay là vô hình trung bị thứ nào đó ảnh hưởng tới, khiến cho hắn làm ra quyết định này, đồng thời, bắt đầu ném thử cảm giác yêu thương một người?

“Người là không giống người thường.” Hắn nói nhỏ, trả lời như vậy có thể truyền vào trong lòng Ngôn Vũ Hiên hay không?

Hắn cũng không thể xác định.

Nếu có thể, hắn đã kỳ vọng gặp được Ngôn Vũ Hiên sớm hơn một chút sao?

Nếu như có thể, hắn có thể chờ mong trong cuộc sống sau này, có thể đi vào trong lòng Ngôn Vũ Hiên, được y chấp nhận sao?

Tất cả, vẫn chỉ là một ẩn số không lời đáp.

“Ân...” Ngôn Vũ Hiên cảm thấy thân thể lạnh lạnh, không khỏi rên rỉ.

Ngoái đầu nhìn lại, Sở Nghệ nhìn Ngôn Vũ Hiên chau mày, động tác vô tâm kia lại khiến cho hắn triển lộ nụ cười ẩn ý.

“Thân thể của người rất đẹp.” Cùng Ngôn Vũ Hiên ăn ý làm cho Sở Nghệ giật mình, nhưng là cảm thấy cảm giác cũng không tệ.

Bởi vì ở trong lòng Ngôn Vũ Hiên, vẫn còn tồn tại một ổ khóa, mà hắn thâm nghĩ nhanh một chút tháo bỏ cái khóa đó trong lòng Ngôn Vũ Hiên.

Sở Nghệ hai tròng mắt mang cười theo tầm mắt đảo qua thân thể Ngôn Vũ Hiên, phụt ra một làn sóng tình dục khác.

Tiếp tục chiếm lấy hắn đi! Sở Nghệ ý cười càng thêm sâu, đêm nay không chỉ có hơi thở của mùa hạ sắp tới, còn tăng thêm một.... phen xuân sắc khác.

Nguyên lai cũng lúc hắn phải cười khổ nha! Sở Nghệ xoa xoa cằm có chút bị thương của mình.

Có chút đau, bất quá hắn đã chiếm được nho nhỏ tiện nghi, ít nhất hắn đã đem Tiểu Hiên Hiên toàn thân cao thấp ăn sạch sành sanh.

“Nhìn cái gì!” Vốn nằm trên giường, Ngôn Vũ Hiên vốn muốn nhảy xuống giường giáng cho Sở Nghệ vài cái tát, ai biết được hắn mới nhích người có chút xiu thôi, hạ thể liền đau đến thấu trời thấu đất.

Đây bất quá là gặp sự phụ, hiện tại hắn rốt cục hiểu được mẹ sinh con là vĩ đại cỡ nào.

“Xem cảnh xuân Tiểu Hiên Hiên cương lộ ra ngoài nha!” Nếu ông trời chiều lòng, hắn sớm ôm chặt thân thể Ngôn Vũ Hiên, tiếp tục làm xuân thu đại mộng của hắn.

“Nhìn cái đầu của người ỉ!” Ngôn Vũ Hiên phẫn nộ ném ra một cái gối đầu, lại mất đi chính xác, không trực tiếp trúng mục tiêu khuôn mặt đáng giận kia của Sở Nghệ.

Đau quá! Xem hốc mắt y như sắp rơi lệ đến nơi, liền hiểu được tối hôm qua cùng sáng nay chơi trò yêu đương có bao nhiêu thoải mái.

Đi con mẹ nó Sở Nghệ! Hắn có cho Sở Nghệ chạm vào hắn sao?

Hiện tại đảo ngược, biến thành hẳn toàn thân đều là dấu hôn, không phải xấu hổ đến mức không thể xuất môn gặp người, mà là căn bản không dám quang minh chính đại gặp người!

Của hẳn một đời anh minh toàn bộ hủy ở trong tay Sở Nghệ, nhưng mọi trí nhớ tối hôm qua! Ngôn Vũ Hiên ngược lại cảm thấy mơ hồ.

“Ô, Tiểu Hiên Hiên rất vô tình nha!” Sở Nghệ miễn cưỡng nhỏ xuống hai giọt lệ, ý đồ tranh thủ Ngôn Vũ Hiên đồng tình.

“Người đi chết đi!” Rốt cuộc là ai vô tình? Ngôn Vũ Hiên giận dữ hét.

Thở dồn dập, hẳn thực muốn mượn tới đại đao của Quan Công, đem cái đầu đen của Sở Nghệ trở thành trái dưa hấu dùng sức mà bổ, để tiết đại hận trong lòng y.

“Ta mà chết, người liền biến thành lão nhân cô đơn.” Sở Nghệ vội vàng lắc đầu, vì người yêu mà suy nghĩ, hẳn nhất định phải cùng người mình yêu làm bạn tới già đến chết mới thôi.

“Ai sẽ biến thành lão nhân cô đơn!” Làm cho rõ ràng, tương lai một nửa kia của hẳn tuyệt sẽ không là Sở Nghệ tự đại này.

“Đương nhiên là Tiểu Hiên Hiên cưng nha.” Sở Nghệ cố ý kéo dài giọng, không chút để ý Ngôn Vũ Hiên sắc mặt sớm trắng xanh dọa người thế nào.

“Họ Sở kia, người muốn bị đánh có phải hay không!” Ai đến cũng được, mau đem tên Sở Nghệ đáng ghét này mang đi đi, cho hẳn một không gian im lặng để nghỉ ngơi.

“Có thể lắm nha.” Hẳn đã lâu không có luyện tập gân cốt, cứ mỗi khi hồi tưởng lại tối hôm qua bộ dạng Ngôn Vũ Hiên trong lúc tình cảm mãnh liệt, Sở Nghệ không khỏi lộ ra biểu tình vô cùng ngưỡng mộ.

“Người đó là biểu tình gì vậy!” Rất giống là hẳn cường bạo Sở Nghệ, đây quả thực là nhân vật đảo ngược đi!

“Thay người thẹn thùng thôi.” Giả đáng yêu cũng phải có một mức độ, giống Sở Nghệ hành động này là không muốn sống đi, làm không tốt trước tiên chấm dứt tính mạng chính mình.

“Người...” Nếu tiếp tục cùng Sở Nghệ nói chuyện, hẳn nhất định sẽ xuất huyết não mà chết. Cùng với lãng phí nước miếng, còn không bằng hẳn ngấm lại biện pháp sửa chữa.

“Ta phải đi về.” Nếu hẳn đã hiến thân xong, vậy là có thể về nhà nghỉ ngơi đi.

Một câu, tuồng vui này, hẳn không cho lại tái diễn lần nữa.

“Không được nha!” Sở Nghệ mỉm cười nói, nhưng ánh mắt hẳn lại làm Ngôn Vũ Hiên cảm thấy vô cùng thâm sâu, “Ta không thể để cho người trở về.”

“Ai quản người nhiều như vậy!” Hẳn không thể hạn chế tự do của y, huống hồ Ngôn Vũ Hiên phát giác chính mình dường như một chân đã giẫm vào cạm bẫy, không còn đường lui.

Hẳn vẫn là sớm nhảy khỏi cạm bẫy này, bằng không ngày nào đó bị Sở Nghệ bán còn ngày ngốc cảm ơn hẳn.

Lúc ấy hẳn vì sao phải suy nghĩ thay tiểu đệ? Đại khái ngày đó đầu óc bị vây trong tình trạng hỗn loạn mà không biết đi!

“Ta không thể không quản người.” Sở Nghệ kè, thật cẩn thận tránh xa Ngôn Vũ Hiên chẳng biết lúc nào sẽ bộc phát công kích.

“Chúng ta bây giờ đã có vợ chồng chi thực.” Cho nên, nên từ hẳn đến phụ trách cuộc sống sinh hoạt sau này của Ngôn Vũ Hiên.

“Ai với người có vợ chồng chi thực!” Ngôn Vũ Hiên trực giác chính mình sắp toi đời rồi.

“Tối hôm qua đó!” Sở Nghệ chỉ vào trên vai một đạo vết bầm màu tím do vết cắn trên vai nói: “Đây là bằng chứng chứng tỏ người tối hôm qua tình cảm mãnh liệt. Bởi vì người tối hôm qua rất thỏa mãn, cho nên nhịn không được cắn ngược lại ta một ngụm, này không phải là vợ chồng chi thực?”

Sở Nghệ lên án làm cho Ngôn Vũ Hiên suýt nữa đứng không vững.

Hắn tối hôm qua thật sự giống như lời Sở Nghệ nói tình cảm mãnh liệt đến quên mình?

Không, nhất định là Sở Nghệ tùy ý nói dối, hắn Ngôn Vũ Hiên cũng không phải là một nam nhân tùy tiện.

“Người lấy cái chứng minh đây là ta cần?” Hắn cũng không phải mèo được động dục!

“Người muốn chứng minh?” Sở Nghệ không có hảo ý tươi cười khiến Ngôn Vũ Hiên lòng cảnh giác tăng mãnh liệt.

Mẹ nó! Sở Nghệ sẽ không phải là muốn...

“Ồ vậy rất đơn giản.” Sở Nghệ làm bộ muốn cởi bỏ đai lưng, “Chỉ cần chúng ta làm lại chuyện tối qua một lần nữa không phải chứng minh được rồi sao?” Hắn thực thông minh, đúng không?

“Ai muốn cùng người làm một lần nữa!” Cái miệng nhỏ của hắn sắp đau muốn tê liệt, chẳng lẽ không có quyền lợi nghỉ ngơi? Ngôn Vũ Hiên mãnh liệt thể hiện ý cự tuyệt.

“Đương nhiên là thân làm nương tử cứng rồi.” Chỉ có hắn mới có quyền lợi này — nhắm nháp thân thể Ngôn Vũ Hiên.

“Ta muốn nôn quá!” Ngôn Vũ Hiên nghe vậy chỉ cảm thấy một trận đầu vầng mắt hoa, hai bên huyết thái dương ầm ầm đau.

“Người tốt nhất cách ta xa một chút!” Hắn giờ phút này đã hoàn toàn tỉnh táo, cũng có thể lực đối kháng với Sở Nghệ. “Bằng không ta sẽ làm người!” Đánh cho hắn không còn nhận ra bộ dạng mình là ai, ngay cả Tông Chính Đình Tư đều nhận không ra.

“Vậy thì làm đi.” Sở Nghệ đem lời nói Ngôn Vũ Hiên bóp méo theo ý mình, giống như mãnh hổ dùng thế sét đánh không kịp bưng tai, đánh về phía giống con nai nhỏ bị thương Ngôn Vũ Hiên.

“Cứu mạng!”

Hắn là đang kêu cứu mạng, lại không ai dám tới gần cấm địa này, liền ngay cả ngày thường, thường hay đến Phụng Diệp Vũ cũng ngoan ngoãn nghe Sở Nghệ cảnh cáo — chớ quấy rầy thời gian ta cùng Tiểu Hiên Hiên yêu nhau.

Đúng vậy, cho dù nàng có chín cái mạng, cũng không dám mạo hiểm có nguy cơ bị xử phạt mà bước vào cấm địa này một bước.

Bất quá nàng tổng có thể đi tìm viện binh, đến nghĩ cách cứu viện Ngôn Vũ Hiên đáng thương đi!

Ỗ Hương Hồng yển đó là nơi nàng muốn tìm viện binh...

8. Chương 7

Buổi trưa ngày hôm sau, Ngôn Vũ Hiên rốt cục thoát khỏi trạng thái mê man, nhưng lại bị Sở Nghệ mạnh mẽ bắt nhận hoan ái hai ngày một đêm không ngủ không nghỉ, hắn thủy chung không thể xuống giường đi lại.

Bất quá, hắn nhân lúc rảnh rỗi quan tâm hỏi thăm tình hình Ngôn Trọng Phi đang ở chung một phòng với hắn.

“A Phi...” Thừa dịp Sở Nghệ bị Tông Chính Đình Tư tìm đi nói chuyện phiếm, Ngôn Vũ Hiên đưa tay vẫy tiểu đệ mà mình thương yêu nhất. “Đệ trở về làm gì?” Hại hắn lo lắng uống phí, Ngôn Vũ Hiên giờ cao tay thật muốn một chưởng đánh tỉnh Ngôn Trọng Phi.

“Trở về...” Ánh mắt Ngôn Trọng Phi không ngừng nhìn ra bên ngoài, có vẻ có chút không yên lòng.

“Đừng nhìn nữa!” Ngôn Vũ Hiên tức giận đến muốn bóp đôi cái đầu nhỏ của Ngôn Trọng Phi.

“Đau!” Ô, miệng vết thương lại bị vỡ. Dây thần kinh đau đớn nhanh chóng truyền lại đau đến cái đầu đang hỗn độn, làm hại Ngôn Vũ Hiên thoáng chốc sắc mặt trắng xanh, đau đến muốn té xỉu.

“Nhị ca, ca không sao chứ?” Ngôn Trọng Phi thoáng nhìn cái trán Ngôn Vũ Hiên không ngừng chảy ra mồ hôi lạnh, tự nhiên là thập phần lo lắng.

Ngôn Vũ Hiên cười lạnh nói: “Đệ vẫn còn quan tâm nhị ca nha?” Hắn còn tưởng rằng Ngôn Trọng Phi có Tông Chính Đình Tư sau, liền đã quên hẳn _người thân này.

“Thực xin lỗi.” Ngôn Trọng Phi nháy mắt cúi đầu, giống như hối lỗi.

“Đừng như vậy.” Ngôn Vũ Hiên thở dài, “Ta đây gọi là tự làm tự chịu.” Ai bảo hắn có cái tính ngốc nghếch cố chấp như này, thế nào cũng phải biến chính mình thành một thân chặt vật mới chịu nhận ra mình không có đường lui.

Thất sách, này chỉ có thể nói là thiên đại thất sách.

“Đệ không đem chuyện của ca nói cho bất luận kẻ nào đúng không?” Ngôn Vũ Hiên hỏi.

“Có thể nói cho ai chứ?” Ngôn Trọng Phi lắc đầu, nhưng vẻ mặt của hắn lại có chút kỳ quái vắn vẹo.

Về sơ hở nhỏ này, Ngôn Vũ Hiên nhưng là nhìn thấy vô cùng rõ ràng.

“Thật vậy chẳng?” Dựa vào hiểu biết của hắn đối với Ngôn Trọng Phi, tiểu đệ không phải loại người hay đi nói chuyện lung tung, nhưng là hắn đối mặt một người kia thì không nhất định vẫn sẽ luôn như vậy.

“Nhị ca, ca suy nghĩ nhiều quá.” Ngôn Trọng Phi vội vã đưa tay chỉnh lại tóc mái của mình.

“Ca nghĩ nhiều sao?” Ngôn Vũ Hiên lập tức chộp thẳng lời nói dối của Ngôn Trọng Phi, “Đệ khi đang nói dối, nhất định sẽ lơ đãng tóm tóc mái.” Lại vẫn dám nói hắn suy nghĩ nhiều!

Trọng Phi trở nên xấu, còn học được cách nói dối gạt người.

“Đó là bởi vì...” Ngôn Trọng Phi có vẻ có chút không ngờ tới.

“Còn có lý do!” Nó lại vẫn còn muốn kiểm đại cái cơ nào đó để qua loa tắc trách.

“Ngày mai liền theo ca về nhà!” Nếu Ngôn Trọng Phi có thể tới, liền có biện pháp trở lại hiện đại.

“Đệ không muốn!”

Một tiếng không cần này, khiến Ngôn Vũ Hiên tức giận đến trừng lớn đôi mắt trắng phân minh.”Đệ có dám nói lại lần nữa!” Nó cũng dám cãi lại?

“Đệ nói đệ không muốn.” Huống chi hắn đã muốn nói rõ hết thấy ngọn nguồn cho các ca ca, khi còn chưa chơi đã, hắn nhất định không “Dùng máy trở về nhà”.

“Đệ!” Ngôn Vũ Hiên tức giận đứng bật dậy, nhưng chân mới bước một bước, kịch liệt tê mỗi đầu nhức lập tức lan tràn toàn thân, thân thể như sắp bị xé tan thành trăm mảnh lung sắp đổ.

Đau quá! Hắn sắp đứng không vững. Ngôn Vũ Hiên chỉ cảm giác thân thể của chính mình không ngừng có xu hướng cùng mặt đất có tiếp xúc thân mật, giống như cành cây đang lao thẳng xuống vực sâu vạn trượng.

Không được, hắn không thể uất ức như vậy. Ngôn Vũ Hiên cắn chặt răng, cố gắng chống đỡ thân thể chính mình, vì để thể hiện trước mặt mọi người hắn vẫn bình thường.

“Nhị ca!” Ngôn Trọng Phi nhìn thấy khuôn mặt Ngôn Vũ Hiên gần như trở nên tím tái hoàn toàn, mà ngón tay hắn nắm chặt mép giường cũng bắt đầu từ hồng nhuận trở nên trở nên trắng bệch, ca ấy mạnh mẽ chống đỡ có vẻ vô cùng cố hết sức.

“Không cần đệ đỡ ca!” Hắn còn có khí lực đứng lên.

“Nhưng...” Ngôn Vũ Hiên tính tình so với hắn còn cố chấp hơn, hắn không nắm chắc mình có thể thuyết phục nhị ca người chỉ luôn nghe theo mệnh lệnh của đại ca.

Ngay tại Ngôn Vũ Hiên cùng Ngôn Trọng Phi đang giận dữ nhau, Sở Nghệ chân trước mới bước vào cửa liền ngửi được một luồng khí tức không bình thường.

“Tại sao không nghỉ ngơi thật tốt?” Hắc mới nghĩ muốn tới gần Ngôn Vũ Hiên lập tức vì ánh mắt căm tức của Ngôn Vũ Hiên làm chân động.

“Người cho là ai hại ta thành như này!” Ngôn Vũ Hiên dùng lực xốc tấm trải bàn lên, đem ấm trà cùng chén trà hất về phía Sở Nghệ đang đứng.

Choang một tiếng, không có ai có thể dự đoán được Sở Nghệ lại không né tránh hoàn toàn trực tiếp thừa nhận công kích đang phi tới.

Trà cụ đánh về phía huyết thái dương bên phải của Sở Nghệ, tạo thành một vết thương không nhỏ, miệng vết thương nứt ra chảy máu đỏ tươi, chỉ nháy mắt liền rơi vào trong hốc mắt Sở Nghệ, cảnh tượng trước mắt hắc bỗng trở nên mơ hồ.

“A...” Ngôn Vũ Hiên vì dùng quá nhiều lực lại cộng thêm nhịn không được hạ thể truyền đến đau nhức mà ngồi phịch ở mép giường.

“Không phải nói cho người biết phải nghỉ ngơi thật tốt sao?” Sở Nghệ một chút cũng không để ý tới mình đang bị thương, tiến về phía trước thêm một bước, đem Ngôn Vũ Hiên đang thất thần ngồi trên đất ôm ngang lên.

Ngôn Vũ Hiên nghe ra được ngữ khí của hắc mang theo chút hờn giận trách cứ, đương nhiên lại dùng sức muốn tránh thoát vòm ngực hắc.

“Người phát sốt!” Sở Nghệ lấy lòng bàn tay chạm đến trán hắc, phát hiện nhiệt độ cơ thể y nóng dị thường.

Không được đụng vào ta! Ngôn Vũ Hiên xúc động muốn nói ra lời này, nhưng Sở Nghệ hơi nóng lòng dùng bàn tay lại xoa môi hắc.

Tim đập nhanh đến khó hiểu, tiếng tim đập áy náy cùng bất an liên tục tăng nhanh nhịp đập.

Hắc không rõ chính mình tại sao lại xuất hiện phản ứng buồn cười này, đúng vậy, hắc cảm thấy buồn cười đến cực điểm, một người nam nhân thể nhưng lại có thể đối một người nam nhân khác cảm thấy tim đập nhanh đến khó hiểu?

Nhưng mà, cảm giác này lại không thể lấy văn chương để hình dung nhưng dần dần chuyển hóa thành một loại vui mừng hắc không thể không thừa nhận.

“Tiểu huynh đệ.” Sở Nghệ quay đầu mỉm cười nói: “Có thể mời người giúp ta tìm đại phu?” Nụ cười của hắc tổng mang theo vài phần phong thái mê người.

Sở Nghệ nhìn theo bóng Ngôn Trọng Phi rời đi, lập tức sắp xếp ổn thỏa cho Ngôn Vũ Hiên.

Từ khoeo mắt rơi xuống máu tươi, rơi trên áo khoác trắng tinh của Ngôn Vũ Hiên, nháy mắt vết máu lan rộng ra tựa như một đóa hoa vừa nở rộ làm động lòng người, mà kia cũng là vết thương minh chứng cho việc y hại hắc.

Đáy lòng Ngôn Vũ Hiên mặc dù vì thế mà cảm thấy hối hận, lại vẫn quật cường nói không nên lời xin lỗi.

“Trán có chút nóng, hắc là do tối hôm qua không cẩn thận nên bị nhiễm lạnh.” Sở Nghệ lại trải thêm một lớp đệm mềm nữa. Tuy rằng trong miệng hắc chưa từng nhắc tới chuyện mình bị thương, nhưng qua con mắt Ngôn Vũ Hiên lại trở thành một loại tra tấn tinh thần.

“Đủ rồi!” Ngôn Vũ Hiên đưa tay hất tay hắc ra, lạnh lùng cự tuyệt ya tốt của Sở Nghệ.

Ngôn Vũ Hiên phản ứng kịch liệt lại vô pháp tự kiềm chế, khuôn mặt cứng đờ che kín một tầng băng lạnh.

“Người không phải nên mắng ta sao?” Vì sao còn muốn giả tạo bộ dáng như không thèm để ý? Chẳng lẽ chỉ là vì muốn tranh thủ hảo cảm cùng sự đồng tình của hắc?

Sẽ không, hắc sẽ không đồng tình Sở Nghệ, cũng sẽ không bởi vì không cẩn thận làm hắc bị thương mà cảm thấy áy náy.

Sẽ không... Trong lòng lẩm bẩm nhớ kỹ không có khả năng này, mặc dù thế nhưng hắn lại làm ra hành động gần như phản bội lại chính mình.

Thanh âm Ngôn Vũ Hiên trộn lẫn thanh âm tiếng khóc khàn khàn.

Bất tri bất giác, nguyên bản tầm mắt vốn rõ ràng giờ lại trở nên mơ hồ, hai mắt dần dần cay cay, bắt đầu biến thành màu hồng.

Nhưng nước mắt đâu?

Hắn không muốn phải rút nước mắt, bởi vì điều đó đại biểu cho sự yếu đuối, mà hắn tuyệt không muốn như thế, chỉ thấy hắn cắn chặt môi dưới đến xuất hiện tia máu.

“Đây là ta tự tìm.” Sở Nghi vươn tay, lau đi vết máu đọng lại nơi khóe mắt, tay phải liền xuất hiện một vết máu đỏ tươi.

Trong khi cơ thể hai người gần sát nhau, Ngôn Vũ Hiên mơ hồ có thể cảm thấy mùi máu tươi thấm sâu vào khứu giác.

“Đừng cắn nữa.” Sở Nghi vươn tay trái, ngăn trở Ngôn Vũ Hiên tự thương tổn chính mình, “Nếu tiếp tục cắn nữa sẽ chảy máu đó!” Mang chút ngữ khí thoải mái thậm chí hóa giải không khí ngột ngạt lúc này.

“Ngu ngốc!” Ngôn Vũ Hiên quay mặt sang một bên, cố ý tránh đi ánh mắt quan tâm của Sở Nghi.

Quá mức nóng bỏng khiến người khác không thể nhìn thẳng vào đó, quá mức áp bức mà khiến người khác dường như muốn ngạt thở; Sở Nghi là người tốt tất cả đều nương theo hành động hắn làm mà bộc lộ không bỏ sót, khiến cho Ngôn Vũ Hiên nhất thời cảm giác mình lòng dạ hẹp hòi là vô cùng nhục cười.

So sánh với sự khoan dung của Sở Nghi, hắn có vẻ có chút nhỏ nhen, trở nên không giống hắn trước kia.

“Ngu ngốc cũng được nhưng có thể đòi một nụ hôn với người coi như hồi báo được không?”

Ngôn Vũ Hiên kinh ngạc ngoái đầu nhìn lại, ở trong mắt Sở Nghi nhìn đến một điều gì đó mang đầy hàm nghĩa sâu xa.

Ít nhất, trong ánh mắt Ngôn Vũ Hiên đã thể hiện rõ, đã không hề giống như một lúc trước luôn trong trạng thái phòng bị cao độ.

Nhưng miệng vết thương này, miệng vết thương này của hắn, một thứ khác sẽ không làm mất đi đau đớn cùng ác mộng luôn vây hãm trong lòng hắn...

Sở Nghi không hiểu được nên làm như thế nào mới có thể chia sẻ hóa giải mọi lo lắng trong lòng Ngôn Vũ Hiên.

“Không được!” Ngôn Vũ Hiên vội vàng lắc đầu cự tuyệt, “Trừ phi người tha thứ hành động vừa rồi của ta...”

“Nếu ta nói tha thứ người, người sẽ tặng ta một nụ hôn đúng không?” Sở Nghi tự động tiếp lời cho Ngôn Vũ Hiên.

“Ai nói vậy!” Hừ! Hắn vừa mới kém một chút nữa thôi đã nói ra lời nói giống hệt với Sở Nghi. Ngôn Vũ Hiên cực lực phản đối cái ý xấu không nên có này. “Đừng cho là ta tha thứ người, liền chứng tỏ là ta thích người.”

Hắn không thích nam nhân, hắn không thích nam nhân... Ngôn Vũ Hiên cố hết sức tẩy não chính mình.

“Người là thích ta.” Sở Nghi trộm hôn Ngôn Vũ Hiên một ngụm, nhắm nháp hắn mềm mại cùng ngọt ngào, trong lúc nhất thời Ngôn Vũ Hiên ngược lại đã quên mất phải kháng cự.

Hắn chỉ biết đem Ngôn Vũ Hiên “Không thích”, “Chán ghét”, tự động phiên dịch là “Thích người”, “Yêu người” hai chữ.

Ngôn Vũ Hiên nếu không chịu thừa nhận, vậy hắn liền bắt y thừa nhận, đẩy nhanh tốc độ quan hệ giữa hai người, lặp lại “Người là đang thích ta” một câu không thể trực tiếp hơn.

“Không đời nào!” Ngôn Vũ Hiên phản bác, tránh trái né phải, chỉ muốn tránh đi nụ hôn của Sở Nghi.

Thu hồi tất cả lời nói lúc trước, Sở Nghệ là đồ xấu xa không hơn không kém, là đồ tiểu nhân xấu xa!

” Thật sự.” Lại một lần nữa được hôn trộm Sở Nghệ siết chặt cầm dưới Ngôn Vũ Hiên, bá đạo không cho phép Ngôn Vũ Hiên lại thừa cơ trốn tránh.

Hắn muốn hôn Ngôn Vũ Hiên, vĩnh viễn hôn hắn; nhưng việc cấp bách, vẫn nên trước hôn hôn Ngôn Vũ Hiên còn có chút ý thức phản kháng này, khiến cho y trầm luân, khiến cho y say mê, làm cho y tìm không ra khe hở nào có thể đào thoát.

Hi vọng không có bất luận kẻ nào đến phá hư khoảng thời gian xinh đẹp hắn tạo ra...

Hi vọng tan biến, ít nhất Sở Nghệ cho rằng là như vậy.

“Thật không khéo nha, phá hủy chuyện tốt của người.” Tông Chính Đình Tư châm chọc nói.

“Là nha, các người thời điểm nào không chọn, chuyên chọn lúc ta cùng Tiểu Hiên Hiên hôn đến nóng bỏng.” Hắn trong giọng nói bí mật mang theo hờn giận cùng mùi thuốc súng.

“Không chọn lúc này, chẳng lẽ muốn ta trở mặt nhìn vết thương nơi khoe mắt người chảy máu không ngừng sao?” Tông Chính Đình Tư liếc mắt bạn tốt Sở Nghệ một cái.

Tông Chính Đình Tư cùng Sở Nghệ hai đại nam nhân nhất thời đối chọi gay gắt, người tới ta đi, chuẩn bị làm một trận chém giết từ khi Đường triều thành lập tới nay oanh động nhất mọi thời đại.

“Hai người các người nào đủ chưa!” Ngôn thị huynh đệ nhưng thật ra rất hiểu ý nhau, đều mở miệng nói, giận dữ mắng mỏ hai nam nhân đang châm chọc nhau này.

“Tiểu Phi...” Bị người yêu giận Tông Chính Đình Tư vội vàng không nể mặt bồi tội, mà Sở Nghệ lại không dám khinh thường.

“Hắn không bị gì chứ?” Nghe giọng điệu Sở Nghệ coi như có chút quan tâm, trừ bỏ Ngôn Vũ Hiên ra, mọi người đều là đều là ánh mắt mở to nghi hoặc, hoài nghi nội tình vô cùng không đơn giản.

“Người nhưng thật ra rất quan tâm hắn.” Tông Chính Đình Tư giả vờ ghen tuông, cố ý dựa vào trên người Sở Nghệ.

Tiểu tử này lần trước nói yêu hắn, làm hại hắn cả ngày lo lắng đề phòng, lo lắng Ngôn Trọng Phi sẽ tin là thật, thu thập đồ đạc bỏ hắn ở lại không đoái hoài gì nữa.

Hiện tại, đã đến lúc hắn trả thù!

“Đương nhiên quan tâm.” Sở Nghệ làm sao không hiểu được bạn tốt đang muốn đem cảm xúc bất mãn do lần trước nghe lên sinh ra tận tình phát tiết.

Bất quá, người thông minh như Tông Chính Đình Tư, thực sẽ tin tưởng lời hắn nói sao?

Tông Chính Đình Tư chính là không cam lòng bị chinh, muốn trả hắn cả vốn lẫn lãi.

“Tiểu Hiên Hiên nhưng là bảo bối của ta.” Sở Nghệ một câu bảo bối, khiến mọi người nghe xong không khỏi da đầu run lên, nổi lên một thân da gà.

“Cầu xin người cách ta xa một chút!” Hắn nhưng không hi vọng những người khác hiểu lầm quan hệ giữa hắn cùng với Sở Nghệ.

Hắn cùng với Sở Nghệ chính là bằng hữu bình thường.

Bằng hữu? Sở Nghệ khi nào thăng cấp làm bằng hữu của hắn?

“Không được!” Hành động của Sở Nghệ tựa như tiểu hài tử bị đùa giỡn đến phát cáu, vẻ mặt rất nhăn nhó.

Không cho hắn đường ăn, hắn sẽ bám theo dai dẳng đến cùng, thăng đến khi Ngôn Vũ Hiên ngoan ngoãn dâng đường cho hắn mới thôi.

“Người là người duy nhất của ta mà thôi!”

Ngôn Vũ Hiên thật muốn một quyền đánh cho Sở Nghệ hôn mê, làm cho tên vô sỉ mồm rộng này có một ngày không mở miệng ra nổi.

“Vô sỉ!” Hần hi vọng Sở Nghệ sau khi xuống địa ngục, bị trừng phạt là tuốt đầu lưỡi!

“Người ta vô sỉ cũng là bởi vì người.” Sở Nghệ bắt đắc dĩ nhún vai, nhìn ra được hần thực sự không phải là người dễ dàng chịu tha cho người khác.

Hần vừa làm vừa phải đề phòng cảnh giác, nếu không sẽ bị Ngôn Vũ Hiên dễ dàng đào thoát.

“Cái gì bởi vì ta?” Đứng được tiện nghi còn khoe mẽ!

“Thật sự muốn ta nói hần ra?” Sở Nghệ ám chỉ nhìn xung quanh, ba người còn lại trong phòng đều vắng tại nên nghe ngóng.

“Đêm qua người ở trong lòng ta — ”

“Câm mồm!” Sở Nghệ nếu thật muốn tiếp tục cùng hần qua lại, phải làm theo quy củ của hần.

Đầu tiên là không cho phép lộ ra một chút gì có liên quan đến chuyện đêm qua, thứ hai là không thể dùng cái này làm lợi thế uy hiếp hần.

“Nhưng người không phải muốn ta nói rõ ràng ra sao?” Sở Nghệ giả bộ biểu tình hoàn toàn vô tội.

“Nhưng ta không có muốn người nói ra chuyện tối hôm qua —” Ngôn Vũ Hiên vội vàng che miệng mình lại, bắt đầu oán hận chính mình vì sao luôn luôn bị Sở Nghệ nắm mũi dẫn đi.

“Chuyện tối ngày hôm qua?” Tông Chính Đình Tư cố ý đề cao âm lượng, “Có phải hay không giống như vậy?” Hần thừa cơ đánh lén Ngôn Trọng Phi, đột nhiên vươn tay phải tham tiến vào trong áo người yêu.

“A! Người làm cái gì vậy?” Ý nghĩ duy nhất của Ngôn Trọng Phi lúc này là cảm thấy thật mất mặt. Trước con mắt của bao nhiêu người, Tông Chính Đình Tư thế nhưng mặt không đỏ, thở cũng không thở gấp đã đem tay trực tiếp tham tiến vào trong vạt áo hần!

“Làm mẫu nha.” Tông Chính Đình Tư hôn trộm hai má đỏ bừng của người yêu.

“Người... Ngu ngốc!” Ngôn Trọng Phi dùng lực muốn đẩy mặt Tông Chính Đình Tư ra xa, nhưng một chút hiệu quả cũng không có.

“Có sao?” Hần cố ý giả ngu nói.

Cảm giác hôn trộm thật sự là khó có thể hình dung, nếu như có thể lại nhắm nháp thân thể người yêu, nói vậy sẽ là một phen hưởng thụ cực khoái khác nữa đi!

“Khụ!” Sở Nghệ cố ý nhắc nhở Tông Chính Đình Tư cùng Ngôn Trọng Phi, muốn ngôn hành cử chỉ của hai người đừng quá trốn, miễn cho thân là chủ nhân như hần vì nhìn không nổi mà đưa bọn họ đuổi ra khỏi nhà.

Trái lại thái độ Ngôn Vũ Hiên im lặng, chính là ngây ngốc trừng mắt nhìn Ngôn Trọng Phi cùng Tông Chính Đình Tư dường như hữu ý lại như vô ý liếc mắt đưa tình với nhau, nhất thời cảm thấy xấu hổ, mặt mày trở nên hồng hào.

“Nghệ, người yêu của người thẹn thùng.” Nếu Ngôn Vũ Hiên đã không còn đáng ngại, hần cần phải cột lấy người yêu quay về hang ổ.”Ta nghĩ ta cùng Tiểu Phi nên cáo từ.” Nói xong, không cho Ngôn Trọng Phi phản đối, hần lập tức lôi kéo Ngôn Trọng Phi chạy vội ra Tê Phượng Lâu.

“Ta nghĩ ta cũng nên cáo từ.” Mục đại phu thu thập hòm thuốc nhỏ mang theo, không quên phân phó nói: “Nhớ rõ làm cho tôn phu — ”

Không đúng, Ngôn Vũ Hiên là nam nhân, hần không thể thất lễ xưng hô Ngôn Vũ Hiên là phu nhân Sở Nghệ.

Mục đại phu một lần nữa nói lại: “Sở huynh, nhớ rõ muốn cho Ngôn huynh uống thuốc đúng giờ, một ngày tam lần, ba chén nước đun cạn thành một chén.”

Chưa đợi Mục đại phu dặn dò xong, Ngôn Vũ Hiên liền mở miệng kháng nghị:

“Ta có thể không uống thuốc được không?” Hắn đã là người lớn, không cần phải uống thuốc nữa đi!

Đây bắt quá là cảm vật, uống liền mấy chén nước nóng là có thể khỏi hẳn, không phải sao?

“Không được.” Mục đại phu lắc đầu, “Nếu bệnh nhỏ mà không trị dứt điểm, kéo dài thành bệnh nặng lúc đó lại kêu đau đớn thì đã muộn rồi.” Cho nên, Ngôn Vũ Hiên vẫn là ngoan ngoãn chờ uống thuốc đúng giờ.

“Về phần vết thương trên trán Sở huynh, cũng phải mỗi ngày đều đặn bôi thuốc trị thương.” Hắn không thể không đặc biệt nhắc nhở, bởi vì Sở Nghệ nhất định sẽ bận rộn tới mức quên xử lý vết thương của mình.

“Được rồi, ta sẽ nghe theo đại phu phân phó đúng giờ bôi thuốc.” Sở Nghệ cười nói, cũng tự mình tiến bước Mục đại phu.

Hắn không muốn đúng giờ lại phải uống thuốc chẳng lẽ không được sao? Ngôn Vũ Hiên hừ một tiếng, tỏ vẻ bất mãn.

“Người không vui?” Sở Nghệ giống như u hồn vô thanh vô tức vào cửa.

“Người cũng nhìn ra được?” Hắn thật phục Sở Nghệ, khéo ăn khéo nói, giỏi quan sát sắc mặt người khác không hổ là một trong những bản lĩnh của hắn.

“Vì thân thể của người suy nghĩ, mỗi ngày ta sẽ giám sát người uống thuốc.” Sở Nghệ sớm đoán trúng Ngôn Vũ Hiên sẽ lại cò kè mặc cả cự tuyệt uống thuốc, cho nên hắn sớm một bước lập thành quy tắc, thuận tiện nói rõ kết cục của việc không ngoan, đó là lấy việc hoạn ái làm thành trừng phạt.

Mặc kệ đứng tại góc độ nào, hắn đều có lợi, mà Ngôn Vũ Hiên chỉ có nhận phần thua thiệt.

“Vậy khi ta còn chưa có khỏi hẳn không cho phép người chạm vào ta.” Hắn cũng không phải là kẻ ngốc, nếu muốn đùa giỡn hắn, hắn đương nhiên trước hết phải phòng bị cẩn thận, miễn cho đến lúc đó lại bị Sở Nghệ cắn quàng.

9. Chương 8

“Tại sao người phải ngủ ở trong này?” Chẳng lẽ Sở Nghệ không thể thông cảm hắn là bệnh nhân, học theo Khổng Dung nhường lên... Không, là nhường giường sao?

“Bởi vì nơi này là ngủ phòng của ta nha!” Cũng không thể muốn hắn nằm tại góc tường hoặc trên hành lang đi!

“Nhưng ta là bệnh nhân nha!” Đáng giận, không nghĩ tới lời nói của Mục đại phu lại chuẩn xác như vậy, thật sự là một kẻ không hơn không kém con quạ đen. Ngôn Vũ Hiên âm thầm mắng Mục đại phu lắm lời.

Đem chén thuốc phải uống sau khi dùng xong bữa tối vụng trộm đồ đi, giờ Ngôn Vũ Hiên lập tức gặp báo ứng, bệnh tình chuyển thành nghiêm trọng.

“Nhưng người đã quên ước định lúc trưa giữa hai ta.” Người không uống thuốc đúng giờ, phải bị xử phạt.

“Ước định nào? Ta không biết.” Đầu của hắn thật sự rất choáng váng, thiên toàn địa chuyển rất đau nha!

“Làm tình.” Đơn giản chỉ một câu liền sáng tỏ, lập tức chấn tỉnh Ngôn Vũ Hiên đang đầu óc choáng váng.

“Không được! Khụ...” Ho khan là biểu hiện của cảm mạo, mà hắn lại chết cũng không ho ra tiếng nào.

Thật sự là, đã tìm không thấy từ ngữ nào có thể hình dung trình độ ngốc của hắn hiện giờ.

“Đây là hậu quả của việc không ngoan ngoãn uống thuốc.” Sở Nghệ đau lòng nói.

“Con mắt của người nhìn thấy ta không uống hết chén thuốc đắng ngắt khó uống kia?” Mắt trái hay là mắt phải?

“Người vụng trộm đổ thuốc đi không phải là người sao?” Hắn quả thật không có nói sai câu nào, Ngôn Vũ Hiên thấy sợ hãi.

“Ta không có...” Thanh âm của hắn nhỏ như muỗi kêu nha.

“Không có?” Sở Nghệ nhướng cao lông hàng lông mày xinh đẹp, hiển nhiên dối lời hắn nói rất hoài nghi.”Cái này là cái gì?” Sở Nghệ từ phía sau lưng xuất ra nhất bộ y phục cao cấp đen thùi do bị nước thuốc nhuộm đen ngòm.

Thấy vật ấy, Ngôn Vũ Hiên biết mình đã hết đường nói dối.

“Thuốc rất đắng!” Lý do này có đủ sức thuyết phục không đây?

“Thuốc đắng dã tật.” Sở Nghệ thật không hiểu nên làm thế nào cho phải, hắn cũng không thể đem nước thuốc đắng ngắt biến thành ngọt đồ để uống đi!

“Những lời này không thể thuyết phục ta.” Hắn ghét kiểu lời vàng ngọc như thuốc đắng dã tật này, chẳng lẽ thuốc cảm mạo sẽ không thể ngọt giống kẹo sao?

“Ngoan ngoãn uống hết đi.” Sở Nghệ đã sớm phân phó gã sai vặt đun thêm một chút nước thuốc, để ngừa Ngôn Vũ Hiên giở tật xấu không chịu uống.

Xem đi! Hiện tại là lúc dùng đến nó.

“Mẹ nó, ta chính là không uống!” Do khẩn trương quá độ, dạ dày hắn lại bắt đầu quặn đau.

“Chẳng lẽ muốn ta dứt người uống thuốc sao?” Nếu Ngôn Vũ Hiên không thêm để ý lời hắn nói, hắn là rất thích ý.

“Ai muốn người dứt chứ!”

Biểu tình Ngôn Vũ Hiên có vẻ tâm không cam lòng không nguyện, oán hận một tay tiếp được chén thuốc Sở Nghệ đang cầm trong tay.

“Ta mà chết, liền biến thành lệ quỷ tới tìm người!” Ai bảo Sở Nghệ muốn buộc hắn uống bát đắng kinh người này.

“Ta chờ người.” Không quản Ngôn Vũ Hiên tung ra lời này là vì tức giận hoặc có hàm ý khác, Sở Nghệ vẫn là mặt không đổi sắc, vẫn một mực bày ra vẻ mặt tuyệt không cho kháng cự.

“Ừ... Uống thì uống!” Nam tử hán đại trượng phu, sao có thể chỉ vì một chén thuốc đắng này mà đối Sở Nghệ cúi đầu.

“Không phải muốn uống sao?” Thấy Ngôn Vũ Hiên đột nhiên dừng động tác lại, tay đột nhiên dừng giữa không trung, Sở Nghệ thật muốn thay hắn kêu mệt.

“Như thế này lại uống.” Hắn cũng không phải ngu ngốc, có thể kéo dài thời gian đương nhiên liền tận lực kéo dài.

“Lời của người đã không còn có thể tin tưởng.” Không phải hắn cố ý tổn hại Ngôn Vũ Hiên, chính là sự thật đã xảy ra trước mắt, tính xấu của Ngôn Vũ Hiên đã sớm bị hắn xếp cuối cùng trong danh sách những thứ khiến hắn đau đầu.

“Người đang mắng ta quá nhàn rồi!” Hắn có thể nào đối đãi với người bệnh như thế!

“Tuy rằng ta không hiểu rõ lắm những lời này có nghĩa là gì.” Sở Nghệ thở dài một tiếng, “Nhưng những lời nói phát ra từ miệng người, đại khái đều là khó nghe lại khiếm nhã.” Hắn chính là không nghĩ cùng y so đo thôi.

“Ta nói chuyện khó nghe?” Ngôn Vũ Hiên thật muốn đem chén thuốc đen ngòm đang cầm trên tay hất thẳng vào cái miệng thói của Sở Nghệ.”Chẳng lẽ người nói chuyện thì dễ nghe!” Sở Nghệ cùng một loại người với hắn, ngoài cười nhưng trong không cười!

“Ít nhất không giống người động một chút lại ác mồm ác miệng.” Đây cũng là khác biệt lớn nhất giữa hắn cùng với Ngôn Vũ Hiên.

“Hừ...” Ngôn Vũ Hiên vốn định nhỏ giọng lắm bầm vài câu có thể... biểu hiện văn hóa ngôn ngữ hiện đại nhất, nhưng lại nghĩ đến chính mình lời vừa ra khỏi miệng không phải người đi chết đi, cũng chính là nói kèm theo lời thô tục.

Chẳng lẽ hần đúng như Sở Nghệ lời nói, ba câu liền có một câu thô tục sao?

A... Không được, hần chậm rãi phải bỏ thói quen xấu này đi mới được!

“Ngăn người hử?” Sở Nghệ thấy Ngôn Vũ Hiên thất thần suy nghĩ tâm sự riêng, liền lặng lẽ tới gần.

“Đừng, đừng dựa vào ta như vậy gần!” Trái tim của hần thiếu chút nữa ngừng đập. Ngôn Vũ Hiên vội lùi ra mép giường, sống chết lôi kéo chăn gấm phủ lên người.

“Sợ ta ăn người?” Sở Nghệ cười nói. Tuy rằng hần cũng lo lắng chính mình sẽ chịu không nổi bị sắc mê hoặc, giống con sói đói hạ gục con cừu trắng nhỏ Ngôn Vũ Hiên.

“Đúng!” Trước tiên phải làm rõ, muốn cùng hần ngủ trên cùng một chiếc giường, phải tuân thủ quy định của hần.”Giúp ta rót chén nước.”

Sở Nghệ nghe vậy, trên mặt nhất thời tràn đầy nghi hoặc.”Người muốn chén nước làm gì?” Khát nước sao? Hần tại sao còn chưa uống thuốc đã đòi uống nước?

“Người quản ta nhiều như vậy làm gì!” Hành động của Sở Nghệ chỉ một câu có thể hình dung — quan tâm mù quáng!

“Uống xong thuốc rồi nói sau.” Hần sợ Ngôn Vũ Hiên lại đột nhiên đổi ý.

“Người là đồ thực phiền toái nha, thôi!” Ngôn Vũ Hiên chun chun cái mũi thẳng, bưng thuốc mới uống một ngụm, cả khuôn mặt liền nhả thành một khối, rất giống cái khăn lau bị vo tròn lại.

Đáng ghét! Ngôn Vũ Hiên nhin không được rùng mình một cái, một hơi uống hết thuốc trong chén.

“Cầm!” Hần cảm giác đầu lưỡi đắng ngắt, tê dại.

“Thế này mới ngoan.” Sở Nghệ vừa lòng cầm chén trà trên bàn lên, rót nước từ trong ấm vào đầy chén.

“Người muốn ăn một viên đường không?” Xem Ngôn Vũ Hiên thè lưỡi bộ dáng thống khổ, giống như thuốc này thực sẽ lấy mạng hần không bằng.

“Làm trò!” Hần ba tuổi đã không sợ uống thuốc đi, thế nào còn cần đường.

“Nước đây.” Sở Nghệ cầm chén đưa tới trước mặt Ngôn Vũ Hiên.

Chỉ thấy Ngôn Vũ Hiên đẩy mạnh chiếc chăn đơn ra mép giường, cũng đem chén nước đặt ở giữa giường.

“Người đây là đang làm cái gì?” Sở Nghệ khó hiểu hỏi.

“Phòng sói!” Đơn giản một câu, cẩn thận vẫn hơn.

“Ta đây không đáng tin vậy sao?” Sở Nghệ cảm thấy nhân cách của mình bị Ngôn Vũ Hiên gián tiếp chà đạp.

Tiểu Hiên Hiên thể nhưng so sánh hần với sói!

“Bằng không người cho là gì?” Ngôn Vũ Hiên lười lại để ý đến hần, ngả đầu xuống nằm ngủ.

“Không cho phép vi phạm!” Cuối cùng hần quẳng xuống lời nói quyết tuyệt: “Nếu không ta sẽ đem người đá xuống giường!”

“Không cho phép vi phạm nha...”

Nhưng mà, Ngôn Vũ Hiên đã ngả đầu đi nằm ngủ, căn bản không nhìn thấy khóe miệng Sở Nghệ gợn lên nụ cười lạnh.

Tiểu Hiên Hiên nói không cho vi phạm, cũng không nói rõ ràng là ai không được vi phạm, huống hồ Ngôn Vũ Hiên một khi đã ngủ tựa như con cừu nhỏ mặc người chém giết bất tỉnh nhân sự hoàn toàn.

Chỉ cần đợi y ngủ say, như vậy... Ha ha...

Hừ? Cứng cứng...

Sờ a sờ, vẫn là xúc cảm giống nhau. Bị vây trong trạng thái nửa tỉnh nửa ngủ Ngôn Vũ Hiên không khỏi thâm oán giận chần gắm nhà Sở Nghệ mềm mại ngoài sức tưởng tượng của hắn đến vậy.

Vốn định dùng sức đá văng ra chần gắm phủ trên người Ngôn Vũ Hiên ra, ngoài ý muốn phát hiện sức nặng trầm trọng này không làm sao thoát ra nổi, đè lên hắn khiến hắn sắp ngạt thở tới nơi.

Không được! Hắn phải mở mắt ra nhìn một cái rốt cuộc là làm sao lại không đá ra được thế này.

Ngôn Vũ Hiên không tình nguyện mở ra một đôi ánh mắt mờ mịt tràn đầy mệt mỏi, trước mắt là một mảnh đen ngòm mơ hồ, lại cẩn thận nhìn kỹ xung quanh, đây như là sợi tóc của con người.

“Không nên đẩy linh tinh...” Sở Nghệ ôm Ngôn Vũ Hiên không buông, biểu tình rất là hạnh phúc.

“Hả?” Ngôn Vũ Hiên không muốn bị cảnh tượng giờ phút này hù chết cũng khó, sắc mặt nhanh chóng biến đổi, hắn lập tức Sở Nghệ bám dính như con đĩa hút máu này ra.

“A nha, đừng đẩy, lại đẩy ta sẽ té xuống giường đó.” Vì sợ Ngôn Vũ Hiên ngủ say mà đá đổ chén nước kia, hắn còn chịu khó uống cạn chén nước đó, bằng không lúc này đệm giường chỉ sợ sớm ẩm ướt một vùng rồi.

“Cái gì đừng đẩy!” Làm rõ ràng một chút, hắn đã muốn vượt biên giới!

“Ta cũng không vi phạm.” Bỗng dưng, Sở Nghệ nháy một đôi mắt lóe sáng, ánh mắt lợi hại khóa chặt trên mặt Ngôn Vũ Hiên.

“Nhìn cái gì?” Hại trong lòng hắn rối loạn xà ngang. Hắn theo bản năng đoán rằng chẳng lẽ là mình đuổi lý sao?

“Người nhìn lại bản thân mình đang ở đâu đi.” Sở Nghệ hảo tâm nhắc nhở Ngôn Vũ Hiên đang bị chính mình mạnh mẽ ôm vào trong ngực, hắn nhưng là tuân thủ ước định cùng Ngôn Vũ Hiên, từ đầu tới cuối chưa từng vi phạm nha!

“Gì cơ?” Ngôn Vũ Hiên đầu tiên là hoài nghi thoáng nhìn lại, rồi sau đó trên mặt nhanh chóng hiện lên xấu hổ cùng ngượng ngùng.

Hắn, hắn tự mình tiến tới gần Sở Nghệ, còn hồn nhiên không biết phải cần người khác nhắc nhở mới hay!

Ngôn Vũ Hiên đột nhiên muốn tìm cái động chui xuống, nhìn khuôn mặt hắn sớm đỏ tựa quả cà chua chín mọng là đủ biết.

“Thật đáng yêu.” Thừa dịp Ngôn Vũ Hiên ngu ngơ Sở Nghệ trộm hôn một cái vừa lòng liềm liềm cánh môi, cảm giác trên cánh môi còn lưu lại một chút độ ẩm.

“Người... Thừa dịp người ta chưa chuẩn bị mà đánh lén, tiểu nhân!” Ngôn Vũ Hiên nghiêng răng nghiêng lợi tức giận nói.

Hắn chỉ là không cẩn thận vi phạm danh giới, lại không phải cố ý, Sở Nghệ cho dù muốn tìm hắn tra, đồng dạng cũng không được đến chỗ tốt gì a!

“Người không phải nói vi phạm một chút cũng bị đá xuống giường sao?” Sở Nghệ cố ý nhắc nhở Ngôn Vũ Hiên người còn không kịp biểu hiện ra vẻ kinh ngạc.

“Có, có sao?” Có thể nghe ra ngữ khí của hắn có chút bất an run run.

“Ừ, đương nhiên là có rồi.” Sở Nghệ bắt lấy này điểm yếu này không buông, cắn chặt nhược điểm của Ngôn Vũ Hiên.

“Thiên tử phạm pháp tội như thứ dân.” Hắn luôn luôn chí công vô tư.

“Ta, ta cũng không vượt quá giới hạn.” Hắn chính là cố chấp không thừa nhận, thách Sở Nghệ không có cách xử hắn.

Ngôn Vũ Hiên nói xong liền muốn quay về địa phận của chính mình, lại bị Sở Nghệ vươn tới, ôm cánh tay hắn càng ngày càng chặt hơn.

“Người, người làm cái gì vậy?” Sở Nghệ không thể mở con mắt, nhắm con mắt, làm cho mọi người đều bình an vô sự sao?

“Trừng phạt nha.” Hắn chờ cơ hội này đã rất lâu rồi, có thể nào làm cho con vịt sắp đến miệng lại có thể bay đi đâu?

“Người muốn đá ta xuống giường?” Vậy cái mông nhỏ của hắn xác định chắc chắn xong đời!

“Làm sao có khả năng đó.” Nhìn thấy vẻ mặt Ngôn Vũ Hiên hơi thả lỏng, Sở Nghệ lập tức lặng yên tiến sát lại phía y.

“Ta sẽ không nhấn tâm đá ngươi xuống giường, ha ha...”

Này hai tiếng cười gượng khiến cho Ngôn Vũ Hiên có loại cảm giác kỳ quái, phảng phất chính mình sắp gặp tai vạ đến nơi.

“Nhưng ta còn là yêu cầu một chút chỗ tốt.” Sở Nghệ tự động cởi bỏ nút thắt trên áo Ngôn Vũ Hiên.

“Cái gì chỗ tốt?” Ngôn Vũ Hiên cho dù ngu ngốc thế nào cũng có thể nhìn ra một chút manh mối, nguyên lai Sở Nghệ nguyện ý đối xử tử tế với cái mông nhỏ của hắn, là vì muốn thừa thời cơ áp chế y, đòi ngon ngọt.

“Ta đây tình nguyện bị ngươi đá xuống giường!” Hắn, hắn mới không nghĩ lại cùng hắn làm chuyện kia!

“Không được nha.” Sở Nghệ vẫn chưa vì Ngôn Vũ Hiên phản kháng mà ngừng tay, ngược lại nhanh chóng áp đảo người tự cho là có thể lấy chuyện phân rõ phải trái để thoát nạn Ngôn Vũ Hiên.

“Đêm nay, ta không muốn cho ngươi ngủ.” Hắn tiến tới sát bên tai Ngôn Vũ Hiên nhẹ thì thảo.

Sửa lại một chút, hắn quyết định làm cho Ngôn Vũ Hiên đến ngày mai vẫn không xuống giường được.

“Không cần!”

Một tiếng khóc thét ngăn ngủi vang vọng trong không khí nhưng cũng biến mất rất nhanh, thủ nhi đại chi là mỗi một tiếng cố ý đè nén, nhưng vẫn là nhịn không được phát ra tiếng rên rỉ.

Bên ngoài cửa sổ truyền lại từng tiếng mưa rơi, rơi xuống dụng phải mái hiên phát ra liên tiếp tiếng tí tách ồn ào, khiến cho Ngôn Vũ Hiên lại thống khổ trở mình che đi tiếng ồn ào đó.

Sở Nghệ đáng ghét! Ăn sạch sành sanh xong sau đó liền không hiểu lại chạy đi đến chỗ nào, làm hại hắn đến cơ hội muốn báo thù cũng đều không có. Ngôn Vũ Hiên tung một đám vào cột trụ giường, ai dè muốn phát tiết tức giận ngược lại lại bị ăn đau.

“Đau quá!” Ngay cả cái cột trụ gỗ này cũng bắt nạt hắn, hắn thật sự là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh!

Phút chốc, trên hành lang vọng lại tiếng của nha hoàn cùng gã sai vặt, dường như đang đề cập tới chuyện có liên quan tới Sở Nghệ.

“Nghe nói...”

Thanh âm cố ý đè thấp, Ngôn Vũ Hiên chỉ có thể cố hết sức ngồi dậy từ trên giường, lặng lẽ tới gần cửa sổ nghe lén.

Hắn làm sao lại biến chính mình giống đạo tặc thế này? Nói đến nói đi còn không phải là vì muốn nghe trộm nội dung câu chuyện có liên quan tới người kia.

“Công tử đi tìm Tuyết Nhạn cô nương...”

Chỉ cách một cánh cửa, lại xuất hiện hai loại cảnh tượng bất đồng. Ngoài cửa người nói vô cùng hăng say, nhưng người đứng ở bên trong cửa nghe lén Ngôn Vũ Hiên sớm tức giận nắm chặt hai đấm.

Hắn làm sao lại thấy tức giận? Làm gì phải tức giận? Đáng giận chính là Ngôn Vũ Hiên không kiềm chế được tâm tình giờ này của mình.

“Suyt, nhỏ tiếng chút, đừng làm cho người bên trong nghe thấy.” Nếu không hai người bọn họ sẽ xử đó.

Đừng thấy Sở Nghi luôn luôn đối người ngoài khách khí, cả ngày luôn là bộ mặt tươi cười vô hại, nhưng vẫn không ai dám thẳng mặt cùng hắn phát sinh mâu thuẫn.

“Sợ cái gì, hắn đang ngủ.” Gã sai vật chỉ chỉ hướng cánh cửa hắn là còn đang trong giấc mộng Ngôn Vũ Hiên, lại không nghĩ rằng hắn chính cách một cánh cửa đang nghe lén mọi chuyện.

“Công tử hứng thú khi nào có thể sửa được chứ?” Sở Nghi thích trêu hoa ghẹo nguyệt là điều người người đều biết, nhưng mọi người lại không nghĩ tới hắn lại có thể sủng hạnh một người nam nhân.

Ngôn Vũ Hiên đại khái còn không hiểu được trên đường cái mọi người tung lời đồn về chuyện Sở Nghi sủng ái hắn như thế nào, lời đồn đãi này sớm khiến cho không ít nữ nhân oán giận.

“Không hiểu được.” Gã sai vật lắc đầu, hắn giương mắt nhìn lên, lại thấy sắc mặt tỷ nữ tái nhợt như tờ giấy, bộ dạng run rẩy như nhìn thấy quỷ.

“Người, người là làm sao vậy?” Đừng có dọa唬hắn nha! Phía sau hắn có ma sao? Nếu không nàng làm sao lại run rẩy như thế?

“Sau, phía sau người...” Tỷ nữ gơ lên ngón tay run run, nhìn đến là sắc mặt Ngôn Vũ Hiên xanh mét.

Đó là tức giận, là phát hỏa, người sáng suốt nhìn thấy vậy nên sớm bỏ chạy mới đúng, bắt đắc dĩ hai chân của nàng lại giống như mọc rễ vậy làm sao cũng chạy không được.

“Phía sau?” Gã sai vật đang buồn bực, quay đầu nhìn ra sau, cả người cũng là sợ tới mức hồn phi phách tán. Bạch một tiếng gã ngã ngồi xuống đất.

“Hắn ở đâu?” Cổ nén đau đớn phía nửa người dưới Ngôn Vũ Hiên lạnh lùng hỏi.

“Ai, ai a?” bọn họ thân là hạ nhân, thế này mới hiểu được họa là từ miệng mà ra là như thế nào.

“Sở Nghi!” Ngôn Vũ Hiên từ trong kẽ răng bài trừ này một cái tên hắn hận thấu xương.

“Công tử? Người...” Ánh mắt hai người kích động nhìn chung quanh, không dám cùng ánh mắt sắc bén của Ngôn Vũ Hiên giao nhau.

“Không nói?” Ngôn Vũ Hiên không nói nữa cảm tức nhìn gã sai vật ngã ngồi bệt dưới đất, sau đó đưa tay nắm cổ áo gã sai vật nhắc lên. Ngay cả khi cổ hết sức, hắn vẫn cố gắng nhắc lên thật cao.”Người có biết kết cục của việc tận trung ngu ngốc không?”

Nhìn đáy mắt của gã sai vật, Ngôn Vũ Hiên trên mặt nổi lên ý cười vô cùng lạnh lẽo đến đáng sợ.

“Không, không biết.” Nếu là hắn nói ra chỗ Sở Nghi đang ở, kết cục xác định chắc chắn là mất mạng nha!

“Còn không nói sao?” Ngôn Vũ Hiên lạnh lùng cười, hai tay bỗng nhiên nắm chặt cổ gã sai vật, đem hắn đẩy dựa trên vách tường.

“Không nói chính là chết, bắt quá nói ra, ta cam đoan ngươi có thể an toàn không một chút tổn hại.” Giả như tiểu tử này lại chân chừ, hắn Ngôn Vũ Hiên sẽ không tốt bụng nhân nãi cùng hắn chơi đùa.

“Nói... nó tài nói là được.” Gã sai vật bị nhắc đến chân không chạm thở khó nhọc, một đôi đồng tử mở to như mắt cá vàng bên trong tràn ngập tơ máu.”Công tử người đang ở chỗ của Tuyệt Nhận cô nương.”

Ngôn Vũ Hiên vừa buông tay, hắn rốt cục cũng hít thở được tới lần không khí mới mẻ.

“Mang ta đi.” Ngôn Vũ Hiên lạnh lùng từ trên cao nhìn xuống gã sai vật nói.

Nghe vậy, gã sai vật mặt nhăn nhúm thành một khối, thống khổ quay về phía Ngôn Vũ Hiên cầu tình.”Không được a! Công tử vừa thấy tiểu nhân mang ngài tới đó...”

Chỉ thấy Ngôn Vũ Hiên phút chốc cầm lấy chén trà tỷ nữ đặt ở trên bàn, dùng sức đập lên trên tường.

Nháy mắt, bàn tay Ngôn Vũ Hiên chưa kịp rút về bị mảnh nhỏ cửa tạo thành vết thương, hơn nữa trong tay y còn nắm chặt một mảnh mảnh nhỏ, khiến cho máu tươi không ngừng từ miệng vết thương chảy xuống.

Nhưng hắn vẫn chưa cảm nhận được đau đớn ập tới, loáng thoáng, Ngôn Vũ Hiên cảm giác được trái tim mình giống như bị thứ gì đó thít chặt vô cùng khó chịu.

Trong cổ họng, phát ra thanh âm khàn khàn.

“Đi hay không đi đây?” Ngôn Vũ Hiên lấy mảnh nhỏ sắc bén làm vũ khí áp chế, mắt thấy sắp đâm thủng yết hầu run run của gã sai vặt.

“Đi, tiểu nhân liền mang ngài đi.” Gã sai vặt gật đầu thật mạnh.

Cho dù muốn mang Ngôn Vũ Hiên đi gặp Diêm vương hắn cũng nguyện ý, ai bảo tính mạng của hắn toàn bộ đều nằm trong lòng bàn tay Ngôn Vũ Hiên, hắn không thể không nghe lời nha!

Bên ngoài sắc trời dần dần chuyển thành âm u, mây đen bắt đầu kéo đến dày đặc...

10. Chương 9

Cánh hoa nhẹ bay bay, trong không khí phiêu tán một mùi hương đàn mộc nồng đậm, mà hòa cùng mùi đàn hương kia, là từng tiếng nhạc chưa từng gián đoạn, tựa như tiếng nhạc chỉ có ở trên thiên đình.

Ngồi ở chính giữa, là một thân màu trắng tơ lụa hoa y, cả người như phát ra vàng sáng lam nhạt tuần dật công tử Sở Nghệ.

Mặc dù có giai nhân nằm nghiêng ở bên cạnh hầu hạ, bốn phía lại lượn lờ mùi đàn hương mê đắm lòng người, trước mặt bày đủ mỹ thực cùng rượu lâu năm, nhìn như một bức tranh chốn tiên cảnh, nhưng hắn tổng có vẻ không yên lòng.

Ở bên kia đang gầy cầm chín dây Tuyết Nhạn không khỏi khe khẽ thở dài, giờ lên cánh tay xinh đẹp, cho hạ nhân hầu hạ xung quanh lui xuống.

“Công tử không yên lòng.” Nàng nhẹ nhàng gầy một dây cung, vang lên một đơn thuần âm sắc.

“Là sao?” Sở Nghệ cười khổ nói: “Ngay cả điều này đều bị nàng nhìn thấu.”

“Tuyết Nhạn tuy là một vũ kỹ thân phận thấp kém, nhưng lại nhận được công tử để mắt, nếu như công tử có phiền não, Tuyết Nhạn đứng lý nên vì công tử giải lo.” Giai nhân đứng dậy, nhẹ dẫm gót sen tới bên cạnh Sở Nghệ, vì hắn rót một chén rượu đầy.

“Nàng hắn là đã nghe thấy đầu đường cuối ngõ đang lan truyền lời đồn thổi đi?” Sở Nghệ nâng đôi mắt có một tia đau khổ lên, có thể thấy được hắn vì chuyện đó phiền não đã vượt quá cả sự tưởng tượng của Tuyết Nhạn.

“Công tử theo đuổi là lạc thú nhất thời sao?” Tuyết Nhạn hỏi lại.

Sở Nghệ mới đầu là gật gật đầu, sau lại lắc đầu phủ quyết.

Tuyết Nhạn bật ra một trận tiếng cười thanh thúy như chuông bạc. “Công tử là đang trêu chọc Tuyết Nhạn.” Gật đầu là đồng ý với suy đoán của nàng, nhưng sau lại lắc đầu, này là muốn làm nàng trở nên hồ đồ.

“Ta cũng không rõ tình cảm chính mình đối với hắn là như thế nào.” Sở Nghệ thừa nhận chính mình chỉ là hứng thú nhất thời, muốn tìm một món ăn mới để thưởng thức, nhưng hắn không dự đoán được chính mình lại có thể ngã vào cửa tình này.

Nghe vậy, Tuyết Nhạn lui tới một bên, nhìn như ngồi nghiêm chỉnh, lại biểu tình tự nhiên nói: “Công tử, ngài yêu người ta rồi.” Cửa ải tình ái này, mặc cho ai một khi đã ngã vào đều là có miệng mà nói không nên lời, cũng nói không rõ.

“Yêu hử?” Sở Nghệ chậm rãi lặp lại câu nói.

“Đúng.” Tuyết Nhạn gật gật đầu, “Tuyết Nhạn không dám nói bản thân là hoàn toàn hiểu rõ tính tình công tử, nhưng còn có thể có bảy tám phần nắm chắc. Ngài là kim lòng không được yêu thương người kia rồi, không phải sao?” Nàng tưởng chính mình phải giúp Sở Nghệ một phen, dù sao Sở Nghệ từng có ân đối với mình.

“Vậy đó là yêu sao?” Sở Nghệ mày nhú lại thật chặt.

“Nếu đây không phải là yêu, ngài sẽ không có lúc nào là nhớ tới hử?” Nàng chỉ hi vọng Sở Nghệ đừng thông minh quá sẽ bị thông minh hại.

Trêu hoa ghẹo nguyệt bất quá là phương pháp Sở Nghệ dùng để bảo vệ chính bản thân mình, hử chính là không muốn làm cho người ngoài thấy được con người thật sự của hử.

“Ngài nên nghiêm túc đối mặt đoạn cảm tình này.” Nếu bỏ lỡ, nàng sợ Sở Nghệ sẽ vĩnh viễn mất đi Ngôn Vũ Hiên.

“Không nói chuyện này nữa.” Sở Nghệ đúng lúc này thì dừng chủ đề này lại.”Tuyết Nhạn, đàn một khúc “Nghênh quân lệ” đi.

Ngay lúc Tuyết Nhạn gật đầu đáp ứng vì Sở Nghệ đàn khúc “Nghênh quân lệ”, Ngôn Vũ Hiên đột nhiên xông vào.

“Sở Nghệ!”

“Vũ Hiên?” Không lường trước đến Ngôn Vũ Hiên sẽ đột nhiên xuất hiện ở nơi đây Sở Nghệ tự nhiên là cả kinh.

Hử nhìn phía Ngôn Vũ Hiên, phát hiện trong ánh mắt y mang theo dư âm của sự phẫn nộ mà hử không hiểu.

“Ai cho người dẫn y đến đây?” Sở Nghệ lập tức chú ý tới bên cạnh Ngôn Vũ Hiên đứng một người khác — gã sai vặt trông cửa, lúc này cơn giận của hử ngược lại phát tiết ở trên người gã sai vặt vô tội.

“Công tử, tiểu nhân...” Gã sai vặt á khẩu không trả lời được, một câu cũng nói không nổi.

“Sở Nghệ!” Ngôn Vũ Hiên chuyển động thân thể, bảo vệ gã sai vặt phía sau mình, “Là ta muốn hử dẫn ta tới!” Ngôn Vũ Hiên cảm tức nữ nhân chắn ở giữa hử và Sở Nghệ, nàng nhất định chính là Tuyết Nhạn mà gã sai vặt cùng tỳ nữ kia nhắc tới.

Quả nhiên, Sở Nghệ chỉ là nhất thời muốn trêu đùa hử, vậy hử làm gì phải làm căng thẳng bầu không khí lúc này.

Hử không ghen, càng sẽ không cần nói ra bất mãn của hử lúc này, bởi vì hử hoàn toàn không cần Sở Nghệ, một chút cũng không để ý tới hử!

Mà Tuyết Nhạn lại hết sức khó xử, lặng yên lui tới một bên. Nàng đã chăm chú quan sát ánh mắt Ngôn Vũ Hiên và phát hiện ra một vài tin tức.

Hử đối nàng không nghi ngờ có một loại thập phần thâm trầm địch ý, đó là thứ bị tình yêu làm cho mù quáng — ghen tị.

“Người thấy rất thích đi!” Lời nói của hử tràn ngập đồ kỵ, nhưng chính hử lại hồn nhiên không biết.

“Thân là nam nhân không nên tìm hoa mua vui sao?” Sở Nghệ cố ý lảng tránh ánh mắt Ngôn Vũ Hiên phóng tới, đối với lời nói của Ngôn Vũ Hiên, chỉ biểu hiện ra bên ngoài bộ dáng hoàn toàn không thèm để ý.

“Tuyết Nhạn, người không phải đã đáp ứng đàn một khúc nhạc “nghênh quân lệ” cho ta sao?” Sở Nghệ lạnh nhạt nói, ngời trở lại chỗ cũ.

“Người nếu không muốn rời đi, cũng có thể ở chỗ này.” Sở Nghệ vừa nói vừa thấy có một chút hối hận.

“Công tử —” Tuyết Nhạn muốn đi ra hoà giải, lại bị Ngôn Vũ Hiên cự tuyệt.

“Đừng đụng vào ta!” Ngôn Vũ Hiên chán ghét đẩy Tuyết Nhạn đang muốn giữ chặt hần kia, khiến nàng thiếu chút nữa không cẩn thận va phải cột trụ trong lương đình.

“Cẩn thận!” Sở Nghiê nhanh tay lẹ mắt, nhanh một bước đỡ lấy thân thể Tuyết Nhạn sắp ngã. Rồi sau đó, hần giận không kìm được trừng mắt nhìn Ngôn Vũ Hiên.”Người muốn đánh nhau sao?” Hần phụng bồi!

Bốp? Một tiếng, Sở Nghiê phản thủ một chưởng đánh tới hai má Ngôn Vũ Hiên, hành động này khiến Tuyết Nhạn kinh sợ không kịp ngăn cản cùng gã sai vặt thì đang dần thộn mặt.

“Người có biết biết hành động lỗ mãng vừa rồi của người thiếu chút nữa thương tổn đến Tuyết Nhạn hay không?” Nàng chỉ là nữ tử yếu ớt, Ngôn Vũ Hiên dù thế nào cũng phải xử nặng tay sao?

Hần thu hồi bàn tay đã tát Ngôn Vũ Hiên một phát, trên ngón tay còn truyền lại cảm giác đau đau tê dại.

Ngôn Vũ Hiên cúi đầu không nói, phản ứng im lặng vượt qua sở liệu của Sở Nghiê.

“Vũ Hiên?” Cẩn thận ngẫm lại, Sở Nghiê cho là mình không nên ở trước mặt người ngoài cho Ngôn Vũ Hiên một cái tát, nếu như đổi lại là hần, khẳng định cũng vô cùng khổ sở.

“Đừng đụng vào ta.” Ngôn Vũ Hiên lạnh lùng đẩy bàn tay đang quan tâm của Sở Nghiê ra, “Người tưởng chơi đùa kiểu gì cũng chẳng có vấn đề gì cả đúng không, người thích làm loạn thế nào cũng không liên quan gì tới ta!” Trên mặt y dần dần truyền đến từng trận tê dại đau.

“Chúng ta vốn đã không có bất cứ quan hệ nào.” Ánh mắt của hần một mực là lãnh đạm, tựa như chưa bao giờ nhận thức Sở Nghiê.

Sở Nghiê tâm không khỏi hơi hơi níu chặt, vô hình đau đớn từ sâu trong đáy lòng thoát ra.

Khi hần lại một lần nữa từ trạng thái thất thần lấy lại tinh thần, Ngôn Vũ Hiên sớm đã đi không còn bóng dáng.

“Vũ Hiên?” Sở Nghiê khẩn trương lên, “Hần ở đâu?” Quay đầu, hần hỏi Tuyết Nhạn cùng gã sai vặt.

“Đi rồi.” Tuyết Nhạn lắc đầu, xem ra chuyện khiến nàng lo lắng rốt cuộc vẫn xảy ra.

Bên ngoài phía chân trời thoáng chốc truyền đến một thanh âm của tiếng sấm, lập tức trời bỗng đổ xuống những hạt mưa to.

“Công tử, ngài không đi tìm hần sao?” Tuyết Nhạn nhìn phía ngoài cửa cười khổ nói.

“Vừa rồi sắc mặt của hần vô cùng tái nhợt, hơn nữa bên ngoài lại còn đang đổ mưa to, Tuyết Nhạn sợ thân thể của y sẽ không chịu được.” Trải qua Tuyết Nhạn cẩn thận nhắc nhở, Sở Nghiê sắc mặt bỗng trở nên trắng xanh, nhanh chóng chạy ra ngoài cửa.

“Còn không đi giúp chủ tử của người đi tìm người!” Tuyết Nhạn mắt đẹp lạnh lùng nhìn lướt qua gã sai vặt còn đang hóng hớt xem chuyện hay, trong giọng nói có một chút tức giận.

“Tiểu nhân đi ngay đây!” Gã sai vặt vội vàng đi ra ngoài, căn phòng rộng lớn độc lưu lại mình một Tuyết Nhạn thở dài.

“Hi vọng đừng xảy ra chuyện gì không hay.” Nhưng mưa càng rơi xuống càng lớn, ông trời phảng phất như không nghe được lời cầu nguyện của nàng...

**

Mưa rơi xuống liên tục như trút nước, trên đường lớn, ngõ nhỏ, đều là người người vội vàng trú mưa, căn bản không có người ngẩng ngốc mặc mưa rơi xối xả trên người mình, còn chậm rãi bước bộ.

Trừ một mình Ngôn Vũ Hiên.

Mưa rơi xuống người y thật nhanh, cũng thật nặng, nhưng hần lại không cảm giác trên người truyền đến đau đớn, chính là mù quáng cứ tiến về phía trước.

“Rất lạnh...” Rốt cục, Ngôn Vũ Hiên cũng cảm giác được bao quanh mình là không khí lạnh lẽo.

Y ngẩng đầu, từ trên trời rót xuống hạt mưa rơi vào đôi mắt đen của y, khiến mắt y trở nên mơ hồ.

Mà từ khoe mắt chảy xuống rớt cuộc là nước mưa hay là nước mắt, hân cũng phân không rõ nữa.

“Tiểu ca, ngươi làm sao còn ngây ngốc đứng ở chỗ này dầm mưa? Còn tiếp tục như vậy, ngươi sẽ bị cảm lạnh đó!” một ông lão đi qua hân hảo tâm nhắc nhở Ngôn Vũ Hiên tỉnh lại.

Nhưng hân chính là mắt diếc tai ngơ, tiếp tục đi về phía trước.

“Ai, đầu năm nay sao lại nhiều quái nhân như vậy chứ?” Lão nhân lắc đầu, bắt đắc dĩ xoay người rời đi.

Vừa rồi đó là thanh âm gì vậy? Ngôn Vũ Hiên không quay đầu lại, trong lòng không ngừng truyền đến từng trận buồn bực.

“Tiểu huynh đệ.” Lại một người hảo tâm nữa tiến đến quan tâm hân.”Còn dầm mưa như vậy, ngươi sẽ bị cảm lạnh đó.”

Lúc này đây, Ngôn Vũ Hiên rốt cục nghe thấy được người khác quan tâm mình.

“Sẽ không đâu.” Ngôn Vũ Hiên muốn tiếp tục đi về phía trước, lại bị người kia hảo tâm giữ chặt lại.

“Sẽ không sao? Ta thấy ngươi toàn thân phát run, thân thể sớm chịu không được!” Thanh âm người nọ rơi vào tai Ngôn Vũ Hiên dần dần bắt đầu trở nên mơ hồ.

“Đừng để tới ý ta!” Ngôn Vũ Hiên dùng toàn lực muốn bỏ tay đang giữ mình của người nọ ra, nhưng chỉ là hất rơi ô của người ta, làm hại người ta cũng bị dầm mưa theo y.

“Đừng để ý đến hân!” Đột nhiên, lại truyền đến thanh âm của một nam nhân khác, trầm thấp lại có lực.

“Không được!” Người tốt bụng hơi hơi nhíu mi, hạ quyết tâm quan tâm tới chuyện Ngôn Vũ Hiên.

“Nghe lời của hân đi, đừng để ý tới ta.” Ngôn Vũ Hiên dùng ngón tay đang run lên vì lạnh cạy bàn tay đang giữ y của người tốt bụng kí ra, lại đột nhiên trước mặt bỗng tối sầm, thân mình lung lay liền đổ về phía sau, ngã vào trong lòng nam nhân tốt bụng kia.

“Ta sớm đã nói qua đừng xen vào việc của người khác.” Một người nam nhân khác tuy rằng bất mãn, nhưng không thấy hân có chút vui mừng nào.

“Thấy chết mà không cứu cũng không phải là tác phong của ta.” Hảo Người nam nhân tốt bụng liền trả lời, lập tức một người nam nhân khác đỡ Ngôn Vũ Hiên đang hôn mê nhảy lên xe ngựa rời đi.

“Người đâu? Người đâu?” Tìm khắp mọi góc ngách vẫn không thấy bóng dáng Ngôn Vũ Hiên, Sở Nghệ dần dần không nén được tức giận, khuôn mặt hiện ra sự cuồng nộ.

“Tìm... Tìm không thấy.” Mọi người đều ủ rũ nói.

“Lại đi tìm tiếp!” Tìm không thấy người, nên hân chỉ có thể đập nát bình hoa ở gần hân nhất để phát tiết tứ giận trong lòng.

“Choang” một tiếng, bảo vật giá trị xa xỉ đã nát bét.

Phượng Diệp Vũ sợ hãi tránh ở sau cột, một chút cũng không dám tới gần Sở Nghệ. Nàng lớn tới chừng này còn chưa từng thấy quá Sở Nghệ phát giận kinh khủng như này, kia biểu tình như muốn ăn thịt người kia khiến nàng sợ tới mức trong hốc mắt nước mắt như sắp trào ra đến nơi.

Trời ạ, chuyện gì đang xảy ra thế này? Không phải chỉ là không tìm thấy một người thôi sao, Sở ca ca vì sao lại sốt ruột như vậy?

“Cút qua một bên!” Sở Nghệ quay đầu trừng mắt Phượng Diệp Vũ vô tội, có thể thấy được sự tức giận của hân sớm không còn người có thể ngăn lại.

Làm thế nào bây giờ? Sở ca ca trở nên không hề giống Sở ca ca mọi ngày, nàng nên làm thế nào mới tốt đây?

Ỗ Hương Hồng uyển, Tông Chính Đình Tư cùng Ngôn Trọng Phi còn chưa tới nơi, Tê Phượng Lâu liền chỉ có một mình nàng, làm thế nào mới có thể khuyên can được Sở Nghệ đang phát cuồng này đây!

“Tiểu thư...” Thiếp thân nha hoàn của Phượng Điệp Vũ lặng lẽ tới sát bên tai Phượng Điệp Vũ thì thầm to nhỏ.

“Thật vậy chẳng?” Phượng Điệp Vũ lo lắng dần dần tán đi, thủ nhi đại chi là tâm tình cực kì vui sướng thoải mái.”Ta đi nói cho Sở ca ca.”

Nàng vốn cho rằng Sở Nghệ vừa nghe được tin tức này sẽ tạm thời đã quên chuyện Ngôn Vũ Hiên, không thể ngờ rằng mình sẽ bị lửa giận đốt cho tới tởm trở về.

“Phượng Vân Ẩn trở về tìm ta làm gì!” Tại này trong lúc quan trọng này, hần chỉ để ý Ngôn Vũ Hiên đang mất tích.

“Hừm, không nghĩ tới ta đây thích chọc giận người hử.”

Ngoài cửa đứng hai người, một người trong đó trong tay còn ôm một khối vải màu xám đang bao lấy một nam nhân xa lạ. Nói chính xác hơn thì, có ba người cùng lúc xuất hiện tại Tê Phượng lâu tọa thành cực thể loạn cào cào.

“Đại ca!” Phượng Điệp Vũ chạy nhanh tiến vào trong lòng Phượng Vân Ẩn làm nũng.

“Làm sao? Nha đầu muội lại không an phận, có phải hay không lại trêu chọc gì Sở Nghệ?” Nam tử mặc áo làm từ vải tơ lụa máu tím nhạt liếc Phượng Điệp Vũ một cái, biểu tình này yêu thương sung ái nhiều hơn là trách cứ.

“Không phải nha!” Phượng Điệp Vũ phản bác nói: “Đều tại Sở ca ca! Ca ấy tự nhiên nổi điên, đội mưa trở về còn phát giận vô cớ, hại cả một đồng người lo lắng run sợ.” Nàng chẳng qua chỉ là nói ra nỗi lòng giấu kín trong lòng mọi người ở đây.

“A?” Phượng Vân Ẩn nhướng cao hàng lông mày vừa thon vừa đen, nâng ánh mắt lên dừng lại ở thân ảnh người bạn tốt đang ướm nhẹp.

“Nghe Điệp Vũ nói người phát giận vô cớ?” Cẩn thận nhìn thì phát hiện trên mặt Sở Nghệ lúc này tràn ngập vẻ lo âu, khóe miệng Phượng Vân Ẩn không khỏi lộ ra một chút ý cười không dễ dàng phát giác.

“Người trở về làm cái gì?” Cách ngày bọn họ ước định còn có một khoảng thời gian ngắn nữa, Sở Nghệ từ khi Phượng Vân Ẩn tiến Tê Phượng lâu chưa từng cho hần một bộ mặt bình thường.

“Đương nhiên là quay về đến xem muội muội đáng yêu của ta cùng bộ dạng thay đổi cải hảo bằng hữu nha!” Thật sự là thần kỳ, rốt cuộc là chuyện gì làm nhiều loạn tâm trí Sở Nghệ một người vô rất bình tĩnh?

“Đại ca.” Phượng Điệp Vũ vội vàng lôi kéo cánh tay Phượng Vân Ẩn nói: “Sở ca ca đang tìm một người.”

“Tìm người?” Phượng Vân Ẩn nhin không được ha ha cười vài tiếng.”Người thật sự thay đổi rồi.” Nói vậy người kia đối Sở Nghệ nhất định rất quan trọng.

“Ít nói lời vô nghĩa, ta không rảnh cùng người chơi đùa!” Sở Nghệ hừ lạnh nói.

“Ra là vậy.” Phượng Vân Ẩn cảm thấy tẻ nhạt, cũng không tiếp tục trêu đùa.”Dù sao ta cũng có việc, vậy thì không quấy rầy người.”

“Thương Tình, mau đem người ôm vào trong phòng, nếu muộn liền không thể cứu được.” Phượng Vân Ẩn nói.

“Người từ chỗ nào lại nhặt được bệnh nhân này vậy?” Sở Nghệ lo lắng không ngừng đang đi tới đi lui, ánh mắt không có lúc nào là không liếc về phía ngoài cửa, hần đang đợi tin tức tốt truyền đến.

Phượng Vân Ẩn cười cười trả lời: “Gặp ở trên đường, thấy tiểu huynh đệ này toàn thân lạnh đến phát run nhưng vẫn rất quật cường...”

Phượng Vân Ẩn lời còn chưa dứt, Sở Nghệ liền hoảng sợ lao về phía trước, vạt tấm vải đang che trên người kia lên.

“Vũ Hiên!” Chết tiệt! Sắc mặt của y...

“Người quen hử?” Phụng Vân Ân thấy vậy cũng tiến lại gần.

“Cứu sống hử!” Phút chốc, Sở Nghệ nhanh tóm chặt áo Phụng Vân Ân, lại bị một chưởng mạnh mẽ của Thương Tình đánh văng ra.

“Thương Tình!” Phụng Vân Ân ra tay ngăn lại, “Đừng làm hử bị thương.”

“Cứu hử!” Sở Nghệ vẫn nói lặp lại câu nói lúc trước.

“Đương nhiên.” Phụng Vân Ân gật gật đầu, “Nhưng người không nhường đường, ta làm sao cứu hử?”

Chỉ thấy Sở Nghệ lùi ra sau, tạo ra một con đường, ánh mắt lo âu vẫn không ngừng nhìn về phía Ngôn Vũ Hiên đang hôn mê.

“Hử đối với người rất quan trọng?” Phụng Vân Ân mới bước ra vài bước lại ngừng lại hỏi.

“Cứu hử!” Đều đã vội muốn chết, Phụng Vân Ân còn không chạy nhanh cứu người!

“Hử đối với người nếu không phải quan trọng...” Phụng Vân Ân có vẻ buồn chán giơ lên ngón tay cẩn thận nhìn kỹ, “Ta sẽ không cứu hử.” Hử không cần phải cứu sống một người không chút liên quan tới hử.

Hơn nữa, hử không thể không kéo xuống mặt nạ Sở Nghệ dùng để ngụy trang bao lâu nay.

“Cứu hử!” Sở Nghệ tức giận liến tẩn công về phía Phụng Vân Ân đang không hề phòng bị, mà Phụng Vân Ân lại dùng ánh mắt ý bảo Lãnh Tình chuyện không cho phép xuất thủ tương trợ.

“Hử đối với ta mà nói rất quan trọng, mau cứu hử!” Vì cứu sống Ngôn Vũ Hiên, Sở Nghệ bất chấp Phụng Vân Ân cố ý, dứt bỏ sự ngụy trang bấy lâu của hử, dỡ bỏ mặt nạ thờ ơ với mọi chuyện của hử.

“Ta sẽ tin những lời này của người.” Phụng Vân Ân ngăn trở công kích của Sở Nghệ, an toàn đi đến bên cạnh Lãnh Tình.

“Không có mệnh lệnh của ta, ai cũng không cho tiến phòng của ta dù chỉ một bước.” Phụng Vân Ân nói, đi về phía trước vài bước, lại quay đầu lại nhìn Sở Nghệ, “Người cũng vậy.”

Coi như là cho Sở Nghệ một cái trừng phạt nho nhỏ, ai bảo hử muốn ra tay công kích hử đâu!

“Vân Ân, người nhất định phải cứu sống hử.” Sở Nghệ dùng âm thanh khàn khàn khẩn cầu.

Nhìn Phụng Vân Ân ngoái đầu nhìn lại mỉm cười, trái tim luôn bất an lo lắng của Sở Nghệ mới dần dần bình phục.

“Tại sao hử còn chưa tỉnh?” Sở Nghệ kích động tóm chặt tay phải Phụng Vân Ân.

“Buông tay!” Lãnh Tình ở bên cạnh Phụng Vân Ân vừa xuất thủ liền khiến Sở Nghệ cùng Phụng Vân Ân cách nhau một khoảng.

“Ta mệt.” Phụng Vân Ân hai đầu lông mày lộ vẻ mệt mỏi, tựa vào trên vai Lãnh Tình nghỉ tạm.

“Nói cho ta biết, hử vì sao còn chưa tỉnh lại?” Sở Nghệ vốn luôn tin tưởng y thuật của Phụng Vân Ân có thể cứu sống Ngôn Vũ Hiên, nhưng khi hử vào phòng, nhìn thấy Ngôn Vũ Hiên vẫn bị vây trong trạng thái nửa hôn mê, hử liền không khỏi bắt đầu lo lắng.

Chẳng lẽ Phụng Vân Ân không thể cứu sống Ngôn Vũ Hiên?

“Hử trừ bỏ bị cảm lạnh ra, xương cốt còn có bệnh.” Phụng Vân Ân thở một hơi, thật sự mệt mỏi.

“Là bệnh gì?”

“Ta không thể nói rõ.” Phụng Vân Ân lẩm bẩm, xem bộ dáng hử như muốn ngủ, Lãnh Tình chỉ muốn ôm hử rồi mặc kệ tất cả mọi thứ.

“Trên người hắn có một đồng lớn đồng nhỏ màu tím màu đỏ không đều màu, dường như...” Phượng Vân Ân miễn cưỡng nâng mắt lên, “Là cái gì đâu?” Ngữ khí của hắn cùng biểu tình không một chút biểu hiện là đang cười nhạo Sở Nghệ.

“Ngày mai hắn sẽ tỉnh lại.” Hắn quay đầu đi, thiếu chút nữa đứng không vững, cũng may Lãnh Tình giữ chặt hắn.

“Hắn còn hôn mê cũng không phải do y thuật của ta có vấn đề, mà là vấn đề của chính bản thân hắn.” Đó chính là tâm bệnh.

Hắn là do không hiểu khúc mắc giữa Sở Nghệ cùng Ngôn Vũ Hiên, nhưng hắn lại càng hi vọng sự tình càng náo càng lớn.

Không phải do hắn muốn phá rối, chẳng qua là lâu lắm không gặp phải chuyện gì thú vị thôi.

“Tâm bệnh?”

Sở Nghệ vừa muốn tìm hiểu cho cặn kẽ kỹ càng, Lãnh Tình liền ôm Phượng Vân Ân đã đi vào giấc ngủ tiến vào một phòng khác; Sở Nghệ bị bỏ lại chỉ có thể giương mắt lên nhìn, vừa tiến khách trong lòng hắn âm thầm cười trộm Phượng vân ân.

Phượng Vân Ân chết tiệt, nếu Ngôn Vũ Hiên ngày mai còn không tỉnh lại, hắn tuyệt không từ bỏ ý đồ.

Người đầu tiên hắn khai đao chính là hắn Phượng Vân Ân!

“Vũ Hiên...” Vì mệnh lệnh của Phượng Vân Ân, Sở Nghệ chỉ có thể đợi ở bên ngoài, không ngừng chờ đợi, thẳng đến sáng sớm khi ánh bình minh xuất hiện, thẳng đến lúc này khi Ngôn Vũ Hiên tỉnh dậy...

11. Chương 10

Từ khi Ngôn Vũ Hiên tỉnh lại, Sở Nghệ liền càng không ngừng ở trước cửa đi tới đi lui.

Đám người Ngôn Trọng Phi, Phượng Vân Ân đều đã được gặp Ngôn Vũ Hiên, ngay cả Tông Chính Đình Tư người chẳng có tý quan hệ nào cũng thuận lợi gặp được Ngôn Vũ Hiên, mà hắn nhưng lại không được phép đi vào xem!

Tại sao Vũ Hiên chỉ không cho độc mình hắn không được vào gặp y?

“Đừng đi đi lại lại nữa, ánh mắt của muội sắp theo không kịp bước chân của ca rồi.” Ánh mắt nàng thực mỗi, còn tê dại nữa, chỉ cảm thấy trước mắt là một mớ hỗn độn.

“Điệp Vũ!” Nhớ tới còn có một người nữa ở đây, Sở Nghệ vội vàng tiến thẳng về phía người vừa ra khỏi phòng không lâu Phượng Điệp Vũ. “Tình hình Vũ Hiên như thế nào?” Đây cõi lòng bất an lo lắng của hắn, toàn bộ dừng lại ở bệnh tình Ngôn Vũ Hiên.

“Yên tâm, đại ca nói hắn không chết được.” Phượng Điệp Vũ không sợ chết còn cố ý trêu đùa hắn một phen.

“Muội nói lại lần nữa xem!” Sở Nghệ không phát hiện thì thôi, nhưng khi hắn thấy Phượng Điệp Vũ một bộ chuyện chẳng có gì to tát, còn thể hiện biểu tình chuyện không liên quan tới mình, khiến lửa nóng trong lòng hắn càng cháy càng lớn.

“Người ta... Ồ...” Phượng Điệp Vũ tự nhiên lại bị cơn tức giận vô cớ của Sở Nghệ làm cho sợ run. “Hắn không muốn gặp ca, cũng không phải là lỗi của muội!” Nàng mới là người đáng thương, Sở Nghệ có thể nào phát giận với nàng.

“Ca...” Kế tiếp, Sở Nghệ không phản bác được, không hiểu được nên làm nên nói cái gì mới là có lợi nhất với chính mình.

“Là ca chọc hấn, cũng không phải muội trêu chọc hấn!” Phượng Điệp Vũ cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi bĩu ra, biểu đạt ý bất mãn.

Trải qua Phượng Điệp Vũ cố ý nhắc nhở, Sở Nghệ lại thật lâu không ngẩng đầu lên được.

“Đại ca nói hấn bị cảm lạnh nghiêm trọng, phải cần một khoảng thời gian đến điều dưỡng thân thể.” Phượng Điệp Vũ rất cục nhả ra.

“Hấn ai cũng gặp, nhưng lại chỉ không gặp ca.” Nàng tin tưởng trong lòng Sở Nghệ nhất định là đang hỗn loạn, nhưng nàng cũng chẳng còn cách nào khác nha!

“Tại sao?” Vũ Hiên vì sao chỉ không gặp một mình hấn.

“Muội cũng không rõ lắm.” Phượng Điệp Vũ lắc đầu, “Hấn còn nói ca cùng hấn dừng ở đây đi.”

Ngay từ đầu nàng đối với mối quan hệ giữa Sở Nghệ cùng Ngôn Vũ Hiên đã cảm thấy khó hiểu, hiện tại lại càng thấy khó hiểu mù mờ hơn.

“Dừng ở đây?” Không! Nói thế nào đi nữa hấn cũng sẽ không dễ dàng chấm dứt mối quan hệ này!

“Để cho ta vào nói với hấn đi!”

Sở Nghệ mới bước lên một bậc cầu thang, Ngôn Trọng Phi cùng Tông Chính Đình Tư liền từ trong phòng đi ra, biểu tình rất nghiêm trọng.

“Nhị ca không muốn gặp ngươi.” Ngôn Trọng Phi lạnh lùng nói ra. Hấn thật sự là mắt bị mù mới có thể nhìn lầm người, không nghĩ tới Sở Nghệ...”

“Nhưng ta có lời muốn nói với hấn.” Cho nên hấn mới vội vã muốn gặp Ngôn Vũ Hiên.

“Vô dụng.” Tông Chính Đình Tư cũng cùng thở dài một hơi.”Hấn là con bò, căn bản không thể giảng đạo lý.” Liền ngay cả hấn muốn xin xỏ giúp Sở Nghệ, cũng thiếu chút rơi vào kết cục bị đá ra khỏi cửa.

Có thể chắc chắn rằng, Sở Nghệ là đã đắc tội Ngôn Vũ Hiên.

“Tiểu tử kia trông bộ dạng có vẻ rất quyết tâm, khăng khăng một mực không muốn gặp mình ngươi ” nếu nói trắng ra, tất cả cũng chỉ vì quá yêu đi.

“Ngươi không nói đỡ giúp ta?” Sở Nghệ trừng mắt lườm bạn tốt, vô cùng không hài lòng.

“Có nói đỡ, còn thiếu chút nữa bị đuổi ra!” Tông Chính Đình Tư đồng dạng không cam lòng yếu thế quay sang trừng mắt Sở Nghệ.

Hấn nhưng là hết lòng quan tâm giúp đỡ, nên nói đều đã nói, Sở Nghệ còn muốn như thế nào nữa?

“Hấn thật sự không muốn gặp ta sao?” Tâm tình Sở Nghệ nhất thời rơi xuống đáy cốc.

“Chờ bệnh tình của nhị ca tốt hơn, ta muốn dẫn ca trở về.” Ngôn Trọng Phi nói.

“Quay về Ý Hương Hồng uyển?” Sở Nghệ nghe vậy tất nhiên là cả kinh, mở miệng hỏi lại thật kỹ.

“Không!” Ngôn Trọng Phi quay mặt đi nói: “Trở về thế giới thuộc về chúng ta.”

“Tiểu Phi, đệ thật sự muốn làm như vậy?” Chẳng lẽ Ngôn Trọng Phi không nhìn thấy bộ dáng thất hồn lạc phách kia của Sở Nghệ sao, nhìn bộ dạng hấn như vậy cũng không thể phát giận nổi đi.

Ngôn Trọng Phi lại nhắc tới chuyện muốn dẫn Ngôn Vũ Hiên về nhà, Tông Chính Đình Tư thật sự lo lắng Sở Nghệ sẽ nổi điên lên mất.

“Không làm như vậy, chẳng lẽ muốn để đệ tro mắt nhìn nhị ca lại bị thương tổn sao?” Giọng điệu Ngôn Trọng Phi thấp phần kiên định, hoàn toàn không có ý thương lượng.

“Không thương lượng được sao?” Tông Chính Đình Tư dò hỏi.

“Không có thương lượng gì hết!” Ngôn Trọng Phi khuôn mặt lạnh lùng liếc Tông Chính Đình Tư ở bên cạnh một cái, đối lại là hai người yên lặng không nói gì nữa.

“Trừ phi...” Ngôn Trọng Phi là người đầu tiên phá vỡ không khí yên lặng này.”Nhị ca nguyện ý tha thứ cho hần.” Ngôn Trọng Phi đến cùng vẫn luôn suy nghĩ cho ca ca mình một mực không thay đổi.

“Ân, đây là đương nhiên.” Tông Chính Đình Tư gật đầu đồng ý.

Nhưng muốn Ngôn Vũ Hiên tha thứ cho Sở Nghệ, cái này so với lên trời còn khó hơn nha!

Sở Nghệ a Sở Nghệ, lúc này tất cả phải dựa vào khả năng của người để hóa giải tình trạng này nha, ta chỉ có thể ở bên trợ giúp người.

Ngôn Trọng Phi lại không nói chính xác không cho người khác giúp đỡ, vì thế Tông Chính Đình Tư tự động xem nhẹ sơ hở trong lời nói của Ngôn Trọng Phi.

Bạn tốt gặp nạn, hần cũng không thể thấy chết mà không cứu đi!

Ngoài cửa sổ mưa vẫn rơi nhẹ tựa lông tơ, khiến người ta cảm thấy có một chút nặng nề không thoải mái.

Mà đằng sau cửa sổ không khí nặng nề chẳng kém cơn mưa phùn bên ngoài là bao, đều là bầu không khí nặng nề áp bách.

“Nhị ca.” Ngôn Trọng Phi lên mắt lên, nhìn về phía Ngôn Vũ Hiên tận lực mỉm cười thật tươi.

“Đã hạ sốt rồi sao?” Ngôn Trọng Phi tiến về phía trước lấy mu bàn tay đặt trên trán Ngôn Vũ Hiên kiểm tra nhiệt độ.

“Yên tâm, ca không chết được.” Chút bệnh nhỏ ấy sao có thể khiến hần gục ngã chứ.

Ánh mắt Ngôn Vũ Hiên vẫn dừng bên ngoài cửa sổ, biểu tình có vẻ có chút thất thần.

“Ca thật sự không gặp hần?” Ngôn Trọng Phi dè dặt thử hỏi.

Chỉ thấy biểu tình Ngôn Vũ Hiên nhanh chóng biến đổi, ngoái đầu lại nhìn chăm chú Ngôn Trọng phi vẻ mặt bỗng trở nên vô cùng lạnh lùng.

“Hần vẫn đứng ở ngoài cửa.” Từ khi Ngôn Vũ Hiên được đưa vào chủ phòng trị liệu đến nay, Sở Nghệ chưa từng rời đi, hơn nữa cho dù lúc này bên ngoài trời đang mưa, Sở Nghệ vẫn như cũ không chịu rời đi.

Ngôn Vũ Hiên không nói, chậm rãi nhắm mắt lại.

“Sở đại ca đã biết hết tình trạng hiện tại của ca.” Ngôn Trọng Phi chú ý đến sự thay đổi vẻ mặt của Ngôn Vũ Hiên.

Nguyên bản hần nghĩ đến Ngôn Vũ Hiên sẽ giận tím mặt, nhưng Ngôn Vũ Hiên lại bình tĩnh đến thần kỳ.

“Thì tính sao?” Lời hần thốt ra tràn ngập vẻ bất cần.

“Hần thực quan tâm ca.” Ngôn Trọng Phi không muốn Ngôn Vũ Hiên vĩnh viễn sống trong ác mộng kinh hoàng kia.

Ngôn Vũ Hiên lại lấy bộ dạng trầm mặc thể hiện mình không muốn nói tiếp chủ đề này.

“Tuyệt Nhạn...” Ngôn Trọng Phi cố ý nhắc tới tên một người khác, “Nàng muốn tới thăm ca một chút.”

Ngôn Trọng Phi lập tức nhảy sang một bên, phía sau rèm chậm rãi đi ra khỏi một thân ảnh nhỏ nhắn thướt tha, là người ngày đó ở cùng một chỗ với Sở Nghệ _Tuyệt Nhạn.

“Ngôn công tử.” Tuyệt Nhạn hơi hơi cúi đầu hành lễ, nhưng Ngôn Vũ Hiên lại đối Tuyệt Nhạn như không tồn tại.

“Ta mệt.” Ngôn Vũ Hiên xoay mặt vào trong tường.

“Ngôn công tử là muốn trốn tránh Tuyết Nhạn, hay là muốn trốn tránh chính mình?” Tuyết Nhạn nhìn người trên giường, trong mắt đẹp dâng lên một ánh nhìn khác lạ.

Từ trước lúc tới gặp Ngôn Vũ Hiên, Ngôn Trọng Phi đã tới gặp nàng, mà nàng cũng từ miệng Ngôn Trọng Phi biết được Ngôn Vũ Hiên cùng Sở Nghệ gây nhau đến tình trạng rất căng thẳng.

Tuy rằng Tuyết Nhạn không cho rằng mình là nguyên nhân tạo thành bất hòa giữa Ngôn Vũ Hiên cùng với Sở Nghệ, nhưng nàng dù sao cũng nên làm hết trách nhiệm của mình, bởi vì cả chuyện phát sinh ở chỗ của nàng, cho nên nàng vẫn không thoát được quan hệ.

Lưng Ngôn Vũ Hiên cứng đờ, lại không muốn quay người lại, nhìn thẳng vào Tuyết Nhạn người tựa hồ liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấu hần.

“Tuyết Nhạn tới đây mục đích đều không phải là muốn khuyên Ngôn công tử điều gì, mà là...” Tuyết Nhạn ngoái đầu nhìn lại nhìn Ngôn Trọng phi vẫn đang ở trong phòng, lại tiếp tục nói: “Chỉ là muốn nói cho Ngôn công tử một ít chuyện có liên quan tới Sở công tử.”

Nàng không khỏi khẽ thở dài một cái.

“Sở công tử nên tháo chiếc mặt nạ kia xuống từ sớm a.” Lời của nàng khiến cho Ngôn Vũ Hiên chú ý, mà Tuyết Nhạn đồng dạng cũng chú ý tới thay đổi của Ngôn Vũ Hiên, tuy rằng hần vẫn đưa lưng về phía nàng.

“Ngài nhìn thấy kỳ thật chỉ là Sở công tử hần cố ý ngụy trang ra.” Nàng vì dụng tâm của Sở Nghệ mà cảm thấy không nở a.

“Hần không muốn làm một quân cờ bị người bài bố nha!” Tất cả những điều này đều liên quan tới thân thể cơ cực của Sở Nghệ.”Nếu Sở Nghệ có thể lựa chọn cuộc sống cho chính mình, hần của ngày hôm nay chắc chắn sẽ không biến thành bộ dạng như vậy.”

Đêm nay, nàng chậm rãi nói cho Ngôn Vũ Hiên biết một mặt khác của Sở Nghệ.

“Đồ ngốc! Người thật sự vẫn muốn đợi cho đến khi hần gật đầu nói bằng lòng gặp người sao?”

Tông Chính Đình Tư thật sự không quen nhìn như vậy, một tay vẫn cầm một bầu rượu mạnh.

“Uống đi! Nếu không thân thể của người sẽ bị đông cứng.” Hần đem bình rượu để sát vào khuôn mặt Sở Nghệ.

“Đừng làm phiền ta.” Sở Nghệ xụ mặt, rồi lại tập trung tinh thần, dừng ánh nhìn ở trong phòng vẫn còn mơ hồ ánh nến.

“Người chết ai tới lo hậu sự cho người?” Hần cũng không muốn phải gánh thêm việc này a.

“Bớt nói hươu nói vượn!” Sở Nghệ hung hăng trừng mắt liếc Tông Chính Đình Tư một cái, “Đi cùng người người yêu của người đi!” Ít bỏ thêm dầu vào lửa đi, hần đang không chỗ phát tiết đây.

“Người thật sự yêu cái tên đầu tiểu ngư?” Nghĩ đến tính tình bướng bỉnh kia của y, cũng chỉ mình Sở Nghệ chịu được.

“Đừng loạn đặt tên cho hần.” Chỉ có hần mới có thể gọi nữ danh thật mật của Ngôn Vũ Hiên.

“Nhưng hần tính tình thật sự rất bướng bỉnh đi!” Tông Chính Đình Tư không chịu nhận quan sát của mình là sai.

“Nói thêm nữa đi, cẩn thận ta xé rách cái miệng rộng nhà ngươi.” Sở Nghệ miễn cưỡng che hai má tái nhợt, thể hiện ra một chút cao ngạo cười lạnh.

“Huynh đệ.” Tông Chính Đình Tư cũng không tính lại tiếp tục nói tiếp.”Đi nghỉ ngơi đi, bằng không hần tốt rồi, người lại ngã bệnh.” Hần sao phải khổ vậy chứ!

“Ta nói rồi đừng phiền ta.” Trừ phi Ngôn Vũ Hiên muốn thấy hần, nếu không hần cho dù chết ở chỗ này cũng không nguyện rời đi nửa bước.

“Được lắm, ta cũng không tin ta không nhấc được người đi!” Bỗng dưng, cơ thể Tông Chính Đình Tư nhanh nhẹn xuất thủ tấn công Sở Nghệ.

Vốn định một chưởng đánh bất tỉnh Sở Nghệ hẳn nhận định chính mình tuyệt có thể thoải mái thành công, sao nghĩ được Sở Nghệ còn có khí lực cùng hắn đánh nhau.

“Đủ, ta không muốn đánh nhau với người!” Sở Nghệ thở hồng hộc nói, vẻ mặt nhìn như rất mệt mỏi.

“Người không muốn cùng ta đánh nhau, ta cũng không muốn trở mặt nhìn người chết a!” Tông Chính Đình Tư tức giận đến muốn tát cho Sở Nghệ một cái tát thật đau, để cho hắn biết sinh mệnh có bao nhiêu đáng quý.

Sở Nghệ cười, tiếng cười vang lên liên tiếp không dừng lại được.

“Cười cái gì!” Tông Chính Đình Tư buồn bực quát.

“Lập trường của chúng ta khi nào thì đổi chỗ chỗ nhau rồi?” Trước kia là hắn liều mạng muốn cho Tông Chính Đình Tư quên Ngôn Trọng Phi, mà giờ khắc này lại là Tông Chính Đình Tư muốn buộc hắn quên đi Ngôn Vũ Hiên.

Vì Ngôn gia hai huynh đệ, hắn và Tông Chính Đình Tư không biết đã ăn bao nhiêu khổ.

“Người nên hiểu cảm thụ của ta đi!” Hắn chỉ hi vọng Tông Chính Đình Tư có thể đứng ở một góc độ khác, ngẫm lại trước kia mình cũng từng chịu qua loại khổ sở này.

“Không nói nữa.” Tông Chính Đình Tư làm một thủ thế đĩnh chỉ đánh nhau, “Theo ta quay về đi nghỉ ngơi!”

“Không đi!” Sở Nghệ lạnh lùng nói, khẩu khí là vô cùng kiên định, tuyệt không thỏa hiệp.

“Tư!”

Ngôn Trọng Phi cùng Tuyết Nhạn đột nhiên xuất hiện ở trên cầu thang bên ngoài, nhìn vẻ mặt ngốc nghếch của Tông Chính Đình Tư cùng Sở Nghệ.

“Tuyết Nhạn?”

“Tiểu Phi?”

Hai người đồng thời hô lên hai cái tên khác nhau, nhất trí ngẩng đầu nhìn hai người trên cầu thang.

“Chúng ta trở về đi.” Ngôn Trọng Phi mặt nghiêm túc nói. Lập tức không quên hướng Tuyết Nhạn nói tiếng cảm ơn từ đáy lòng: “Tuyết Nhạn tiểu thư, cảm ơn cô.”

“Trọng Phi công tử quá khách khí.” Tuyết Nhạn mím môi cười, tựa như bông mẫu đơn phấn hồng chớm nở, làm bách hoa nháy mắt thất sắc.

Mà vẫn đứng ở dưới cầu thang Sở Nghệ cùng Tông Chính Đình Tư căn bản không hiểu gì cả, hai người liếc mắt nhìn nhau.

“Đi thôi! Còn ngây ra đó là cái gì?” Ngại mình máu nhiều, muốn cho muỗi đốt sao?

“Nhưng đệ... Nàng...” Tông Chính Đình Tư ấp a ấp úng nói.

“Ta không thể tới nhìn xem tình hình nhị ca sao?” Ngôn Trọng Phi đành mặt hỏi.

“Có thể!” Tông Chính Đình Tư vội vàng biện giải, lại hỏi: “Nhưng nàng thì sao?” Tuyết Nhạn chạy đến nơi đây để làm cái gì? Điều này làm hắn có đầy bụng nghi vấn.

“Tuyết Nhạn không thể tới quan tâm nhị ca một chút sao?” Tông Chính Đình Tư khi nào trở nên nghi ngờ nhiều như vậy? Không để ý tới Tông Chính Đình Tư Ngôn Trọng Phi bước đi trước.

“Đợi ta một chút! Tiểu Phi!” Tông Chính Đình Tư nhìn qua Tuyết Nhạn đối với hắn mỉm cười, như xem kịch vui giống Sở Nghệ vậy, lập tức ba bước cũng làm thành hai bước, gia tăng cước bộ đuổi kịp Ngôn Trọng Phi.

“Sở công tử, Tuyết Nhạn liền cáo từ trước.” Tuyết Nhạn khẽ khom người, khi Sở Nghệ còn không kịp mở miệng hỏi, đã muốn nhắc gót sen rời đi.

Tuyết Nhạn khi nào thì đến? Nàng tới đây mục đích là...

Đang lúc Sở Nghệ đầy bụng nghi hoặc đồng thời, ngoài cửa phòng đã đứng một người chờ hẵn đã lâu.

Hai người yên lặng nhìn nhau trong chốc lát, chỉ có ánh mắt là giao nhau, mà cả hai đều im lặng không nói một câu.

Thẳng đến Ngôn Vũ Hiên mở miệng, trầm mặc mới bị đánh vỡ.”Ngươi còn muốn dầm mưa nữa hử?”

Sở Nghệ toàn thân đều ướt đẫm, nhưng vẫn là không dám tới gần cửa dù chỉ nửa bước.

“Đần độn!” Ngôn Vũ Hiên nhẹ giọng lẩm bầm oán giận.

“Cái gì?” Sở Nghệ nâng lên đôi mắt nghi hoặc hỏi.

“Mau lau khô đi!” Ngôn Vũ Hiên hướng Sở Nghệ ném một khối khăn sạch sẽ, Sở Nghệ vội vàng tiếp được.

Lúc này,đáy lòng Sở Nghệ nhất thời dâng lên một niềm hạnh phúc khó tả, thật lâu không thể tán đi.

“Đi về phòng tắm trước đi, có việc gì chúng ta ngày mai nói sau.” Ngôn Vũ Hiên lập tức quay đầu, nhưng Sở Nghệ kinh ngạc gọi một tiếng muốn ngăn cản bước chân y.

Hắn làm sao lại dừng lại? Ngôn Vũ Hiên trong lòng thầm mắng mình ngu xuẩn.

“Thân thể của ngươi...” Sở Nghệ dừng ở bóng lưng Ngôn Vũ Hiên vì y chưa từng quay đầu lại.

“Đã muốn không có việc gì.” Ngôn Vũ Hiên cẩn cẩn cánh môi nói, thân thể lại không tự chủ được run rẩy.

“Lạnh không?” Sở Nghệ rất muốn tiến lên phía trước ôm lấy Ngôn Vũ Hiên, nhưng hắn vẫn là nhịn xuống ý muốn này, đột nhiên từ sâu trong đáy lòng dâng lên cổ xúc động.

“Biết là lạnh còn không mau trở về tắm nước nóng!” Ngôn Vũ Hiên vội la lên.

Dù biết rõ,nhưng Sở Nghệ chung quy nhịn không được tiến lên một phen ôm lấy y.

“Không phải!” Sở Nghệ trả lời: “Thân thể của ngươi đang run rẩy.” Hắn lo lắng Ngôn Vũ Hiên sẽ lại cảm lạnh lần nữa.

Hắn nên đẩy Sở Nghệ ra sao? Ngôn Vũ Hiên sững sờ, cả hai ôm sát nhau khiến cả hai đều cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của nhau, khiến cho Ngôn Vũ Hiên cảm giác tim mình vô cớ đập nhanh hơn.

Thân thể Sở Nghệ rất lạnh... Trong đầu y không ngừng xoay quanh chấn động mãnh liệt này.

“Trở về đi!” Ngôn Vũ Hiên nhắm lại hai tròng mắt, đột nhiên tránh khỏi vòng ôm ấp của Sở Nghệ, cũng không quay đầu lại đi vào trong phòng, còn không quên đóng kín cửa lại.

Màn đêm yên tĩnh, bên ngoài vắng lạnh, như trước chỉ còn người vẫn đứng chờ kia.

Ngủ không được, lăn qua lộn lại cả một đêm, Ngôn Vũ Hiên vẫn như cũ không nhắm mắt lại được, đôi mắt đen vẫn mở to nhìn thẳng về phía trước.

Lúc này hắn tâm loạn như ma, cả trái tim đều lơ lửng chẳng biết trôi dạt đi đâu rồi, nhất thời cảm thấy vô cùng hoang mang.

Sở Nghệ có trở về phòng hay không? Hắn không ngừng tự hỏi vấn đề làm mình phức tạp từ nãy tới bây giờ.

Ngôn Vũ Hiên cuống quýt đứng dậy, hai mắt nhìn phía cửa sổ bị ngăn cách bởi một chiếc màn trắng.

Thấy không rõ lắm! Điều này càng khiến hắn thêm sốt ruột.

Nhớ tới dưới thân mình là chiếc giường y lại là sưng sốt. Nếu Sở Nghệ đã sớm trở về phòng, hẳn còn khăn trương cái cái khi gì cơ chứ?

Ngẫm lại, Ngôn Vũ Hiên lại rút hai chân vừa đặt xuống đất về.

Không được! Hắn vẫn phải nhìn một cái mới được, nếu có chút vụn nhắt, hẳn sẽ không có tâm tình để ngủ tiếp đi.

Phủ thêm một chiếc áo khoác Ngôn Vũ Hiên lặng lẽ đi ra bên ngoài tìm kiếm, vốn là biểu tình chần chừ nháy mắt liền bịt kín một tầng xanh mét giận dữ.

Sở Nghệ còn chưa có rời đi!

Hắn tiến thẳng về phía trước, gấp đến độ một phát bắt được tay Sở Nghệ liền kéo thẳng vào trong phòng.

“Ngồi xuống!” Sở Nghệ chẳng lẽ muốn hắn một bệnh nhân lại phải chăm sóc một người sắp sinh bệnh khác?

Nguyên là Sở Nghệ đang đau đầu choáng váng lúc này tinh thần lại hoàn toàn tỉnh táo, chớp chớp hai hàng lông mi dài đen nhánh, biểu tình lại vẫn có vẻ ngây ngốc.

“Ta khi nào lại đi vào trong phòng?”

“Người là bị mưa xối cho choáng váng có phải hay không?” Ngôn Vũ Hiên cầm lấy cái khăn trắng sạch sẽ, lau lau mái tóc đen ướt đầm của Sở Nghệ.

“Đã lớn thế này rồi còn muốn có người chăm sóc, người không thấy mất mặt hử!” Ngôn Vũ Hiên bắt màn thâm oán.

Y cẩn thận lau sạch mái tóc ướt sũng của Sở Nghệ, tránh không va chạm vào da thịt của hắn, tiếp xúc nơi đầu ngón tay truyền đến một cơn lạnh lẽo thấm tậ vào xương tủy.

“Người thích dầm mưa thì mặc xác người!” Ngôn Vũ Hiên vẫn như cũ quật cường, tiếp tục thâm oán hắn.

Tuy rằng lòng của y đã có dấu hiệu mềm xuống, lại không hiểu được nên biểu đạt sự quan tâm của mình như thế nào.

“Nhưng đừng đứng trước cửa phòng ta mà dầm mưa!” Làm hại lòng của hắn cũng đau nhói theo.

Rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra thế này? Hắn đáng ra nên mặc kệ Sở Nghệ chết hay sống, cho dù Sở Nghệ bị đông cứng mà chết, y đáng ra nên là người đầu tiên vỗ tay kêu tốt mới đúng đi.

Nhưng hắn lại vội vã đến nỗi chính mình cũng hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Quá tà môn! Sở Nghệ có phải hay không âm thầm đối y hạ bùa chú linh tinh gì đó?

“Rất muốn ngủ...” Hai ngày chưa chớp mắt Sở Nghệ chung quy không chịu nổi thân thể do quá độ căng thẳng mà sinh ra mệt mỏi, lập tức ngã sấp ở trong lòng Ngôn Vũ Hiên.

“Này! Đừng ngủ, đừng ngủ!” Nguy rồi, cái đầu heo này nói ngủ là ngủ, y nên làm thế nào?

Thân thể y còn chưa khôi phục, làm sao có thể khiêng Sở Nghệ quay về giường!

Nhìn chiếc giường chủ cách mình một đoạn ngắn nữa, Ngôn Vũ Hiên cuối cùng lựa chọn buông tha ý nghĩ lôi hắn lên giường, mặc kệ Sở Nghệ nằm úp sấp ở trên đùi của mình ngủ say sưa.

Ngôn Vũ Hiên lại đem áo khoác choàng sau lưng mình lấy xuống đắp lên người Sở Nghệ đang ngủ trên đùi mình, tiện thể còn lấy khăn lau khô mái tóc vẫn còn ẩm ướt của y.

“Người nhưng đừng bị cảm nhé!” Nếu không những người khác nhất định sẽ cho rằng là y hại Sở Nghệ nhiễm phong hàn.

Mà Sở Nghệ trong lúc nửa mê nửa tỉnh cảm giác bên cạnh truyền đến một trận hương vị quen thuộc, cùng với cảm giác ôn nhu.

Hắn thích y đùa nghịch tóc hắn, sự xuất hiện của y khiến cho hắn cảm thấy tuyệt đối an tâm...

12. Chương 11: Vĩ Thanh

Cả một đêm trời đổ mưa phùn rớt cục ánh rạng đông cũng xuất hiện nơi cuối chân trời, trên mái hiên có đàn chim bị nước mưa làm ướt sũng cánh, vỗ vỗ cánh tụ tập thành đàn hót líu lo.

Cả đêm luôn trong trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh coi chừng Sở Nghiê, Ngôn Vũ Hiên chung quy cũng không nên được một mỗi ập tới, cánh tay đỡ dưới cằm, hai tròng mắt khép hờ, vẻ mặt mệt mỏi.

Sở Nghiê bỗng dưng tỉnh lại cảm thấy mỗi một toàn bộ đều biến mất, mở mắt nhìn xung quanh, liền nhìn thấy bộ dáng Ngôn Vũ Hiên ngủ gà ngủ gật, làm hắn tim đập nhanh không thôi.

Không phải là mộng đi? Sở Nghiê néo Ngôn Vũ Hiên đang trong trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh một cái.

“A!” Trong phòng phát ra tiếng kêu sợ hãi, to tới mức khiến bên ngoài mấy con chim nhỏ vỗ cánh bay đi thẳng.

Đau! Là tên hỗn đản nào thiếu đạo đức, dám thừa dịp y ngủ véo trộm đùi y!

Ngôn Vũ Hiên phút chốc mở to đôi mắt còn lim dim buồn ngủ, thẳng trừng mắt nhìn Sở Nghiê đang nằm trên đùi mình.

“Sớm an.” Sở Nghiê liền nở một nụ cười sáng lạn như hoa nở, tiếp theo ôm chặt thắt lưng Ngôn Vũ Hiên không buông.

“Chết tiệt! Người mau thả ta ra!” Quan Âm nương nương, hắn rốt cuộc làm sai chuyện gì a? Cứu Sở Nghiê một mạng, lại bị hắn cắn ngược một cái. Ngôn Vũ Hiên tin tưởng mình về sau nhất định sẽ bởi vì một lần này làm phúc mà không báo này mà trở thành một người máu lạnh vô tình thấy chết không cứu.

“Không buông!” Sở Nghiê lắc đầu, ôm càng chặt hơn.”Ta sợ ta vừa buông tay ra sẽ không còn có thể thấy người nữa.” Có thể nghĩ, Sở Nghiê đã sớm ngã vào tình yêu thứ mà hắn nghĩ sẽ không bao giờ xảy đến với hắn.

“Người còn không mau buông ta ra...” Ngôn Vũ Hiên sắc mặt trắng xanh nói: “Người đại khái cũng sắp không gặp được ta rồi đó, bởi vì ta sắp tắt thở.” Sở Nghiê lại ôm chặt y không buông, y liền có khả năng đi theo tổ tiên bán trứng vịt muối đi.

Sở Nghiê vừa nghe, vội vàng buông hai tay đang ôm chặt ra, mà Ngôn Vũ Hiên tựa như con diều đứt dây, hơi hơi ngã ra phía sau. May mắn ngay lúc y sắp ngã ra sau, Sở Nghiê trước một bước giữ chặt y lại.

“Không có việc gì.” Sở Nghiê đưa y ôm vào trong ngực dịu dàng nói.

“Vũ Hiên?” Ó, làm sao gọi y cũng không thấy có phản ứng gì thế này? Sở Nghiê vội vàng nhìn một cái xem thế nào, rõ ràng phát hiện Ngôn Vũ Hiên sớm đã ngủ say trong lòng hắn, thỉnh thoảng còn truyền đến từng đợt tiếng ngáy nhỏ.

Xem ra y thật sự mệt lắm đi. Sở Nghiê ngây ngô cười.

Ngôn Vũ Hiên thực sự vì trông coi hắn mà một đêm chưa chợp mắt? Vậy hắn nên báo đáp phần ân tình này của Ngôn Vũ Hiên như thế nào đây?

Nụ cười trên môi hắn lại càng nở rộ hơn, Sở Nghiê nhẹ nhàng ôm lấy Ngôn Vũ Hiên đang ngủ say sưa, đem y đặt ở trên giường, rồi vì y đắp thêm chăn ấm.

“Người cho rằng ta lấy thân đến báo đáp phần ân tình này của người thì như thế nào?” Sở Nghiê ở bên tai Ngôn Vũ Hiên nhẹ nói thầm.

“Ừm...” Ngôn Vũ Hiên vô ý thức thở ra một tiếng lẩm bẩm, vẫn chưa nghe rõ những lời Sở Nghiê nhẹ giọng nỉ non là gì.

“Vậy coi người đã đồng ý đi!” Sở Nghiê cười nói, cúi người hôn môi Ngôn Vũ Hiên.

“Ai đáp ứng muốn người lấy thân báo đáp?” Ở trong tình trạng không thể phản ứng, Ngôn Vũ Hiên mơ mơ hồ hồ tiếp nhận Sở Nghi lấy thân báo đáp.

“Tại lúc người ngủ.” Sở Nghi cười đến rất là tà ác.

“Thật vậy chẳng?” Ngôn Vũ Hiên nhìn về phía mọi người, chỉ thấy không một ai giúp y nói đỡ.

“Đương nhiên là sự thật rồi.” Sở Nghi cánh tay vươn ra, ôm chặt Ngôn Vũ Hiên đang có ý đồ chạy tới bên cạnh Ngôn Trọng Phi.

Đám người Ngôn Trọng Phi đông loạt gật gật đầu, toàn bộ đều đứng về phía Sở Nghi.

“Các người...” Thấy chết mà không cứu còn chưa tính, lại còn dám bỏ đá xuống giếng! Ngôn Vũ Hiên oán hận nghiêng răng nghiêng lợi.

“Như vậy không phải tốt lắm sao?” Ngôn Trọng Phi nói, cố ý liếc mắt nhìn Sở Nghi một cái.

“Tốt cái gì khô gì!” Hắn khi nào nói tha thứ cho Sở Nghi, lại vì sao bị Sở Nghi cuốn lấy chọc tức đến mức muốn tắt thở?

Trọng Phi đệ có biết hay không ca sắp biến thành con chuột túi mẹ, phải ôm một cái đại đại phiền toái — Sở Nghi?

“Người nói lời thô tục nha!” Sở Nghi cảnh cáo, trong mắt lóe ra cái nhìn giảo hoạt.

“Liên quan rắm gì đến người!” Bọn họ sớm nước giếng không phạm nước sông, cực kỳ xa lạ.

“Các người cứ ở lại từ từ chơi, ta trở về phòng trừng phạt tiểu hài tử không nghe lời này.” Sở Nghi khiêng Ngôn Vũ Hiên lên y vẫn đang kêu cứu mạng liên tục, vẻ mặt hạnh phúc bước tới phòng ngủ của mình.

“Họ Sở kia, người mau buông ta xuống!” Ngôn Vũ Hiên kéo kéo tóc Sở Nghi, biểu đạt bất mãn.

“Người có thể thử lại tiếp tục giật tóc xem, ta khẳng định cho người không xuống giường được.” Nếu Ngôn Vũ Hiên còn giả ngu chọc giận hắn, Sở Nghi tuyệt đối có biện pháp khiến y phải nghe lời hắn.

“Người không thể làm như vậy!” Ngôn Vũ Hiên nháy mắt liền thành vẻ mặt cầu xin, vội vàng hướng Ngôn Trọng Phi cầu cứu.”Trọng Phi, đệ không phải muốn dẫn ca về nhà sao?” Lúc này hắn thầm nghĩ rời xa Sở Nghi, trở lại phòng ngủ của y nơi tràn ngập các trò chơi điện tử.

Mọi người chỉ nhìn thấy Sở Nghi bước chân càng chạy càng nhanh, hoàn toàn không cho Ngôn Trọng Phi có cơ hội mở miệng, thân ảnh hai người dần dần mờ hồ, biến mất ở một khúc ngoặt.

“Tiểu Phi, đệ không phải đã đáp ứng...” Ngôn Trọng Phi đứng cạnh Tông Chính Đình Tư vẻ mặt có chút mờ mịt, hắn thật sự không rõ lắm Ngôn Trọng Phi cùng Sở Nghi đã bí mật giao dịch cái gì.

“Đúng nha!” Ngôn Trọng Phi cười nói: “Nhưng Sở đại ca nói hắn còn không có chuẩn bị tâm lý gặp đại ca của đệ, cho nên đệ tự tiện thay nhị ca làm quyết định, chơi nửa năm hay một năm gì đó rồi lại cùng chúng ta cùng nhau về nhà.”

“Chúng ta đây...” Có phải hay không cũng cùng Sở Nghi bọn họ giống nhau, có thể trễ một chút mới quay về...

“Không được!” Ngôn Trọng Phi nâng lên gương mặt tuyệt không chịu thỏa hiệp, “Không theo đệ cùng nhau trở về, huynh liền một mình ở lại Ý Hương Hồng uyển. Dù sao chờ Sở đại ca nguyện ý trở về gặp đại ca, đệ mới có thể quay lại nơi này.” Ngôn Trọng Phi cũng không tin Tông Chính Đình Tư còn dám cùng hắn cò kè mặc cả.

“Tiểu Phi...” Nghĩ đến đây, Tông Chính Đình Tư lại tràn đầy hâm mộ Sở Nghi.

Nhưng hắn lại không biết trong phòng Sở Nghi sắp triển khai một hồi đại tàn sát...

Ngôn Vũ Hiên giận dữ hét: “Họ Sở kia!”

“Hừm, ta ở đây.” Sở Nghệ vẫn là bộ dáng cợt nhả.

“Cái này không giống với ước định lúc trước của chúng ta!” Y há có thể đơn giản liền tha thứ cho Sở Nghệ như thế? Đương nhiên là muốn cho Sở Nghệ một chút trừng phạt nho nhỏ, hai năm làm hòa thương, trải qua cuộc sống thanh tâm quả dục.

“Nhưng là ta còn chưa có chuẩn bị tâm lý.” Nói thật, Sở Nghệ căn bản không úy kỵ đại ca của Ngôn Vũ Hiên, nhưng vừa nghĩ tới Ngôn Vũ Hiên vừa cho hắn một cái đề khó, hắn liền không thể không ngay lúc đó thay đổi ước định ban đầu.

“Ai cho phép người cùng ta trở về?” Kỳ quái, chuyện này cùng với chuyện Tiểu Phi nói là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Ngôn Vũ Hiên bắt đầu hoài nghi mình có phải hay không bị tiểu đệ bán rẻ cho người ta.

“Bí mật.” Sở Nghệ nhẹ vung vung ngón tay, “Chẳng lẽ người trừng phạt ta còn chưa đủ sao?” Hắn đã muốn mười ngày không chạm vào Ngôn Vũ Hiên, cả người cơ hồ cạn sạch sức lực.

“Mới mười ngày mà thôi người liền nhận thua? Ha ha...” Ngôn Vũ Hiên kiêu ngạo mà ngửa mặt lên trào phúng Sở Nghệ.

“Không.” Sở Nghệ tới gần Ngôn Vũ Hiên, tươi cười tà mị như mê hoặc người khác, làm cho Ngôn Vũ Hiên không khỏi lơ lửng phòng bị.

“Ta là sợ người mấy ngày kế tiếp đều sẽ ngoan ngoãn đợi ta ở trên giường.” Lời nói vừa dứt, Sở Nghệ liền hóa thân thành ác lang, đánh về phía mỹ thực trước mắt — Ngôn Vũ Hiên.

Sau, Ngôn Vũ Hiên chỉ có thể ở trong lòng Sở Nghệ ảo não, hối hận chính mình vì sao phải làm đại ca hy sinh cứu tiểu đệ chứ, làm hại cả người y đều tặng cho Sở Nghệ. Aizz, thật sự là biết vậy đã chẳng làm a!

– HOÀN –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truong-nhac-cong-tu>